

Міністерство освіти та науки України
Львівський національний університет імені Івана Франка
Філологічний факультет

Кафедра української мови
імені проф. Івана Ковалика

**ТОПОНІМІКОН СЕЛИЩА РУДНЕ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
(ІСТОРИКО-ЕТИМОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ)**

Магістерська робота
студентки II курсу групи ФЛУМ-21с
спеціалізації 035.01 Українська мова та література
(освітня програма “Українська мова та література”)
денної форми здобуття освіти
Аврамчук Христини

Науковий керівник – к.ф.н. доц. Ціхоцький І. Л.

АНОТАЦІЯ

Аврамчук Х. М. Топонімікон селища Рудне Львівської області (історико-етимологічний аспект). Спеціальність 035 «Філологія», спеціалізація 035.01 «Українська мова та література». Львівський національний університет імені Івана Франка, Львів 2021.

У роботі здійснено семантичний та словотвірно-етимологічний аналіз годонімів селища Рудне Залізничного району Львівської області. Визначено основні засоби номінації, розглянуто особливості функціонування обстежених одиниць серед інших лексем. Окреслено критерії творення годонімів серед інших лексико-семантичних груп топонімів, виділено межі їх класифікації. Аналіз годонімів виконано шляхом зіставлення їх з матеріалом етимологічних, топонімічних словників та наукових праць.

Ключові слова: топонім, онім, годонім, лексема, наукова праця.

84 с., 5 табл., 4 рис., 5 дод.

Бібліограф.: 151 найм.

SUMMARY

Avramchuk K. Toponymicon of the village Rudne, Lviv region (historical and etymological aspect). Specialty 035 «Philology», specialization 035.01 «Ukrainian language and literature». Ivan Franko National University of Lviv, 2021.

The semantic and word-forming-etymological analysis of homonyms is performed in the work, Rudnevillage Railway district Lviv region. The main means of nomination were determined, the peculiarities of functioning of the examined units among other tokens were considered. The criteria for the formation of homonyms among other lexical and semantic groups of toponyms were outlined, the limits of their classification were highlighted. The analysis of homonyms is performed by comparing them with the material of etymological, toponymic dictionaries and scientific works.

Keywords: toponym, onym, homonym, token, scientific work.

84 p., Tabl. 5. Fig. 4. Annex 5.

Bibliography: 151 items.

ЗМІСТ

Список умовних скорочень.....	5
Список скорочень назв мов, діалектів та наріч.....	7
Вступ	10
Розділ I. Тенденція до відновлення історичних назв у топонімії України (на прикладі селища Рудне Львівської області).....	15
1.1. Категоризація та номіналізація як умови освоєння людиною навколишнього світу.....	15
1.2. Періодизація селищного топонімікону селища Рудне	18
1.3. Реалізація закону про декомунізацію в топоніміконах селища Рудне	22
1.4. Інформаційна, культурно-історична та естетична функції географічних найменувань на прикладі топоніміконів селища Рудне (Львівської області)	24
Розділ 2. Мікротопонімія селища Рудне.....	27
2.1. Фізико-географічні топоніми.....	32
2.2. Соціально-географічні топоніми	34
2.3. Топоніми суспільно-культурні топоніми	35
2.4. Економіко-географічні топоніми.....	36
Розділ 3. Топонімікони селища Рудне Львівської області в історико- етимологічному висвітленні.....	38
3.1. Етимологічні інтерпретації топоніміконів селища Рудне	38
3.1.1. Етимологічна інтерпретація годонімів, як частини мікротопонімії селища Рудне.....	39
3.1.2. Дослідження етимологічної інтерпретації ойконімів селища Рудне.....	71
3.1.3. Дослідження етимологічної інтерпретації гідронімів селища Рудне.....	88
3.2. Структурно-семантичні та структурно-граматичні особливості й закономірності топонімотворення селища Рудне	89
Висновки.....	92
Список використаної літератури.....	95

Додатки	104
---------------	-----

СПИСОК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

анат. – анатомічне
бот. – ботанічне
в. – відмінок
виг. – вигук
вул. – вулиця
дав. – давнє
дв. – двоїна
див. – дивитись
діал. – діалектне
дієсл. – дієслово
жін. – жіночий рід
зам. – замість
заст. – застаріле
зах. – західне
згруб. – згрубіле
знах. в. – знахідний відмінок
ім. – іменник
іст. – історичне
кн. – книжне
літ. – літературне
мед. – медичне
місц. - місцевісць
мн. – множина
невід. – невідмінюване
одн. – однина
ос. – особа
одн. – однина
о. в. – орудний відмінок

пас. – пасивний
пд. – південне
перен. – переносне
пн.. – північне
прикм. – прикметник
присл. – прислівник
рідк. – рідковживане
річ. – річка
р. в. – родовий відмінок
розм. – розмовне
с. – г. – сільськогосподарське
спец. – спеціальне
спол. – сполучник
с. р. – середній рід
ст. – старе
ст. – кн. – старокнижне
суч. – сучасне
сх. – східне
теп. ч. – теперішній час
тех. – технічне
тж – там же
тк. – ткацька справа
т. с. – те саме
усн. – з усних джерел
фарм. – фармакологічне
фольк. – фольклорне
церк. – церковне
чол. – чоловічий рід
юр. – юридичне

дмакед. – давньомакедонська
др. – давньоруська
ест. – естонська
ег. – єгипетська
ід. – ідиш
іє. – індоєвропейська
іллір. – іллірійська
ір. – іранська група мов
ісл. – ісландська
іт. – італійська
лат. – латинська
лит. – литовська
м. – македонська
молд. – молдовська
н. (нім.) – німецька
п. – польська
пгерм. – прагерманська
перс. – перська
порт. – португальська
приб. – прибалтійська група мов
пров. – провансальська
прус. – пруська
псл. – праслов'янська
р. – російська
рум. – румунська
р. – цсл. – русько-церковнослов'янська
саам. – саамська
свн. – середньовісньонімецька
сгр. – середньо грецька
сем. – семітська група мов

сір. – сірійська
сканд. – скандинавська
сл. – слов'янські мови
слн. – словенська
слнц. – словінська
слц. – словацька
схв. – сербохорватська
тур. – турецька
укр. – українська
фін. – фінська
ф. – французька
фрак. – фракійська
франк. – франкська
хов. – хорватська
цсл. – церковнослов'янська
ч. – чеська
шв. – шведська
шумер. – шумерська

ВСТУП

Українці – велична світова нація, коріння якої розрослося по всьому світу. Як і будь-який інший народ, ми щиро цінуємо і бережемо ті невеликі частини величної історії нашого народу, які залишились після столітньої боротьби з іноземними загарбниками. Власні назви географічних об'єктів – важливий і цінний матеріал духовної спадщини, яку потрібно берегти і примножувати. Власні назви – важливий показник духовного життя народу, етнолінгвістичних та соціокультурних особливостей, світобачення та світосприйняття людей.

Сукупність власних назв будь-яких географічних об'єктів вивчає розділ ономастики, який називається топонімікою. Історія української топонімії почалася і другій половині XIX – першій половині XX ст., коли власні географічні назви у зв'язку з дослідженням земель, історії та мови українського народу розглядали М. Максимович, М. Сумцов, І. Філевич, І. Франко, В. Ястребов, М. Кордуба, Я. – Б. Рудницький, В. Чубенко, А. Ярошевич та ін. З загальної ономастики українська топонімія, як окрема наука, виокремилася і ствердилася в повоєнні роки після заклику академіка Л. Булаховського вивчати власні назви і насамперед топоніми. Організатором цього процесу був К. Цілуйко, який 1959 р. провів першу Респондентську ономастичну нараду, очолив створену 1960 р. Українську ономастичну комісію, став координатором з підготовки «Словника гідронімів України» (1979 р.) і «Гідронімного атласу України» (рукопис досі не виданий). У цей час сформувалося кілька провідних ономастичних шкіл, які займалися системним дослідженням топонімів:

- ківська (К. Цілуйко, І. Желєзняк, А. Корепанова, Л. Масенко, А. Непокупний, В. Німчук, О. Стрижак);
- одеська, яку створив і очолював до кінця 2009 р. Ю. Карпенко;
- донецька на чолі з Є. Отіним;

- львівська (фундатор М. Худаш), що сформувалася під впливом праць з карпатської топонімії випускників Львівського університету С. Грабця, Я.-Б. Рудницького та професора З. Штібера;

- ужгородська, яку заснували К. Галас і П. Чучка.

Актуальність нашого дослідження визначається дедалі більшим інтересом до аналізу топонімії окремих територіальних одиниць, їх аналізу та характеристики лексико-семантичних та структурних особливостей їх творення, тенденція до зміни власних назв та причини, які цьому сприяють – все це залишається маловивченим та поза увагою дослідників.

Робота характеризується **новизною**, оскільки, на сьогоднішній день досліджуються тільки топоніми в цілому, особливі групи топонімів, такі як годоніми, часто залишаються поза увагою дослідників. Дослідження годонімів та інших об'єктів мікротопонімії займає велику кількість часу, оскільки з кожним роком їх стає дедалі більше. Окрім нашого дослідження окремих праць цій тематиці майже не присвячено, (окрім О. Рясовської). Ця тема потребує глибокого вивчення та є перспективною для подальших досліджень.

На сьогоднішній день топонімія має досить високий рівень розвитку, про що свідчить енциклопедія «Słowiańska onomastyka» у двох томах (Варшава — Краків, 2002— 2003 рр.), українську частину до якої підготували Ю. Карпенко, В. Лучик, П. Чучка. У області новітньої топонімії продуктивно працюють Д. Бучко, В. Бушаков, С. Вербич, В. Горпинич, І. Железняк, О. Іліаді, О. Карпенко, В. Лучик, Є. Отін, Я. Редьква, М. Торчинський, В. Шульгач та ін.

Топонімія вивчає всю сукупність власних назв, в межах яких можна виділити такі основні групи:

- ойконіми — власні назви населених пунктів (м. Переяслав, с. Липівці);

- гідроніми — власні назви природних або створених людиною водних об'єктів (р. Гнила Липа, оз. Байкал);
- омоніми — власні назви будь-яких об'єктів рельєфу земної поверхні: гори, урвища, печери, підвищення, тощо (г. Говерла, Солдатська печера);
- хороніми — власні назви будь-якої території, регіону, адм.-тер. одиниці (Буковина, Крим);
- дрімоніми — власні назви будь-якої порослої деревами ділянки, лісу, лісопарку, бору, гаю, частини лісу (лісопарк «Погулянка», Чорний ліс) та ін.

У межах основних, названих вище груп топонімів, виділяють менші групи: наприклад урбаноніми, або урбоніми — власні назви міських топографічних об'єктів (вул. Лісова, Майдан Незалежності, площа Ш. Петефі) [16; с.124].

Сучасні топонімічні дослідження обов'язково ґрунтуються на даних археології, історії, географії, палеоонтології, без яких топоніміка не мала б необхідного наукового підґрунтя. Географічні назви, виконуючи адресну функцію щодо конкретних географічних об'єктів, стають джерелом наукової інформації для історичної географії та інших географічних дисциплін, оскільки, спираючись на закони мови, тісно пов'язані з природою, населенням і господарством території. Поява топонімів спричинена необхідністю розрізняти географічні об'єкти у процесі трудової діяльності людей та з метою орієнтації щодо них. Отже, топонім відображає властивості об'єкта крізь призму людського уявлення про цей об'єкт, розкриваючи реалії колишньої матеріальної і духовної культури населення [14; с.16-17].

Останні роки значно активізувалося вивчення мікротопонімів в Україні, зокрема про це свідчать дисертаційні дослідження О. Б. Галай І. Г. Чеховського, О. В. Заїчковської, В. Ф. Баньої, Н. І. Лісняк, Р. О. Ляшенка, О. І. Михальчук, О. І. Проць, Н. В. Сокіл, та ін. Однак монографічних чи інших

студій, присвячених аналізу власних назв географічних об'єктів певної конкретної територіальної одиниці, немає. Однак, поруч з цим варто зауважити, що номінації вагомих топонімійних денотатів досить часто ставали предметом наукового вивчення Н. М. Герети, В. С. Прокопчука, М. М. Торчинського, М. Т. Янка та інших дослідників.

Мета дипломної роботи – дослідити етимологію топонімів смт. Рудне Залізничного району Львівської області та загальні тенденції перейменувань з позиції закону про декомунізацію.

Для досягнення поставленої мети передбачено розв'язати такі **завдання**:

1. З'ясувати теоретичні засади топонімії.
2. Класифікувати окрему топонімичну групу, а саме мікротопоніми селища Рудне Львівської області за мотивацією їх походження.
3. Здійснити історико-етимологічний аналіз назв мікротопонімичних об'єктів та охарактеризувати особливості вибору нових назв.
4. Підбити підсумки дослідження.

Об'єктом нашого дослідження є мікротопонімія селища Рудне.

Предметом дослідження є історико-етимологічні, лексико-семантичні, структурно-словотвірні та функціональні характеристики мікротопонімів.

Методи дослідження. Для дослідження лексичної та семантичної структури топонімів застосовувався метод компонентного аналізу лексики. Для відбору лексичного матеріалу використовувався метод дефініційного аналізу, заснований на вивченні територіальних дефініцій. Для опису подібностей та розбіжностей лексичного матеріалу використано зіставний метод. Основними методами є описовий (для характеристики лексичного матеріалу), порівняльно-історичний та етимологічний.

Матеріалом для дослідження слугували документи, зібрані в ході дослідження та матеріал комунікативного спілкування з респондентами.

Джерельну базу роботи становлять 151 найменування мікротопонімів, розміщених на території селища Рудне Залізничного району Львівської

області.

Теоретичне значення отриманих результатів полягає в тому, що мікротопонімія окремих територіальних частин є малодослідженою та потребує детального вивчення.

Практичне значення роботи полягає в тому, що вона може слугувати матеріалом для топонімічних словників, чи бути використана інших працях, присвячених даній тематиці.

Топонімічний матеріал зібрано від 6 респондентів:

1. Пащак Ярослав 1954 р.н.
2. Солонина Христина 1982 р.н.
3. Сенчук Тарас 1986 р.н.
4. Підлужний Ярослав 1961 р.н.
5. Строгуш Василь 1979 р.н.
6. Аврамчук Христина 1999р.н.

РОЗДІЛ 1. ТЕНДЕНЦІЯ ДО ВІДНОВЛЕННЯ ІСТОРИЧНИХ НАЗВ У ТОПОНІМІЇ УКРАЇНИ (НА ПРИКЛАДІ СЕЛИЩА РУДНЕ ЛЬВІСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

1.1. Категоризація та номіналізація як умови освоєння людиною навколишнього світу

В процесі розвитку людини і суспільства так чи інакше постає питання найменування та пізнання об'єктів навколишньої дійсності. Пізнаючи їх, людина вивчає, наскільки навколишні об'єкти та суб'єкти впливають на діяльність та життя суспільства в цілому.

Моделюючи своє уявлення про навколишній світ, все, що оточує індивіда проходить процес категоризації та номінації. Що ж це таке? Категоризація – це основний спосіб надання навколишньому світу певного впорядкованого характеру, що дозволяє систематизувати та виділити в ньому схожість одних явищ на протиположності інших [30; с.85]. Тобто, проходячи процес категоризації, ті чи інші предмети навколишньої дійсності групуються та об'єднуються в певні класи, групи, розряди, на основі будь-яких відчуттів людини, виділяючи «об'єктивну безліч форм матерії і форм її руху в певні рубрики, тобто класифікують їх та підводять під такі об'єднання» [29; с.45–46]. Загалом процес категоризації відбувається шляхом зіставлення відомого про предмет (якщо таке є) та виявлення невідомого, нового, тобто є «результатом дії глибинних когнітивних процесів, що зберігаються в пам'яті» [3; с.48]. Вважається, що ці категорії, в які об'єднуються предмети навколишньої дійсності, назавжди залишаються відкритими, що в подальшому дозволяє додавати нові поняття [41; с.99-144].

В процесі розвитку індивіда розумові можливості людини розширились, а процес категоризації автоматизувався настільки, що, бачачи навколишній світ, людина миттєво категоризує все, що її оточує, не задумуючись і на долю секунди.

Загалом процес категоризації відбувається на мисленневому рівні,

шляхом виділення одного предмета чи явища і «підведення» його до певної загальної категорії спільних з ним предметів, тобто в основі «принцип руху від конкретного до загального й до більш загального».

Процес категоризації розглядається в двох аспектах:

- у вузькому розумінні – це підведення певної речі чи явища під окрему конкретну категорію, як окрему частину та її розуміння як частини цієї категорії;
- у широкому розумінні – це процес формування самих категорій, в основі якого лежить виділення спільних чи аналогічних сутнісних ознак в явищах, що досліджуються [51; с.169].

Англійська дослідниця В. Еванс говорить про наявність трьох рівнів категоризації – базового, субординантного та суперординантного – які є «універсальним феноменом», водночас з тим приналежність тієї чи іншої категорії до певного рівня може бути різним у різних культурах. Це твердження приводить до визнання міжкультурних та міжмовних варіацій процесу категоризації [15; с.289].

З цього випливає, що категоризація вважається засобом розуміння та сприйняття світу [64; с.122], основний принцип якого базується на когнітивних властивостях людського мозку [30; с.306-307], його здатністю сприймати, опрацьовувати та відтворювати інформацію. Категоризація – відкритий процес, тобто певні поняття, категоризуючись та об'єднуючись в певні «родинні зв'язки» [51; с.169], які мають спільні характеристики та генетичні особливості. Не зважаючи на «родинну» пов'язаність понять, що відносяться до однієї категорії, вони не є рівноправними між собою. Спираючись на дослідження Е. Рош, можа дійти висновку, що категорійні поняття можна уявити в вигляді сфери, в центрі якої основне категорійне поняття, що є основним поняттям певної категорії, тобто таке, від якого слід відштовхуватись, навколо якого базуються всі інші родові поняття категорії [57; с.532-537].

Процес категоризації нерозривно пов'язаний з процесом номінації об'єктів навколишньої дійсності, тобто найменування того, що бачить індивід. Він неможливий без називання об'єктів певної категорії для розуміння того, про що іде мова. В процесі найменування відбиваються суспільно-політичні, матеріальні, духовні та культурні особливості розвитку суспільства. Неабиякий вплив мають звичаї та обряди, як культурне надбання минулого. Процес номінації в цілому – це сукупність мислення, мови та світобачення особистості під час найменування будь-якого об'єкту дійсності. Важливу роль відіграє і сприйняття людиною навколишньої дійсності, здатність розуміння того, що відбувається навколо та здатність до сприйняття інформації, адже все це впливає на розуміння певних категорійних понять, та здатність до їх номінації. Не розуміючи певних понять, об'єктів чи суб'єктів, людині навряд чи вдасться їх правильно назвати чи віднести куди потрібно.

Важко оцінити важливість категорійних операцій в реальному житті, адже пізнання невідомих сутностей базується саме на пошуку схожості, подібності чи тотожності з іншими поняттями [1], спираючись на отримані дані нове поняття категоризується та, відповідно, номінується, якщо не остаточним, то хоча б загальним категорійним поняттям.

Загалом будь-яке найменування об'єкта чи суб'єкта в загальному можна назвати одним словом – «онім» – слово чи словосполучення, яке називає об'єкт чи суб'єкт і виділяє його з-поміж інших предметів чи суб'єктів навколишньої дійсності. Надаючи різним предмета чи явищам навколишньої дійсності індивідуальних власних назв, особистість надає йому і важливих індивідуальних особливостей та характеристик, що стосуються соціальної, економічної, психологічної, географічної та різних сфер життя, що на інтуїтивному рівні допомагає у виділенні категорійності розглянутого поняття та особливостей функціонування в цілому.

1.2. Періодизація селищного топонімікону селища Рудне

Одними з найдавніших видів онімів є топоніми – власні назви різних географічних об'єктів: власні назви населених пунктів (ойконіми), назви водних об'єктів (гідроніми), назви лісів (дрімоніми), назви форм рельєфу (ороніми), назви внутрішньоміських об'єктів (урбаноніми), назви вулиць (годоніми), назви площ (агороніми), назви різних шляхів сполучення (дромоніми), тощо. Будь-які загальні види топонімів в свою чергу поділяються на менші різновидні групи.

Протягом багатьох століть саме в номінації топонімів відображалися особливості життя народу: суспільно-політичні, національні, культурні чи духовні. Дослідження стосується особливостей номінації годонімів селища Рудне Львівської області, основою якого стали свідчення живих респондентів, жителів селища та задокументовані факти (матеріали подані в додатках).

Рудне – селище міського типу Залізничного району Львівської області. Охоплюючи центральну частину Львівської області, межує з Руднівським та Вороцівським лісами. Селище розташоване в річковому басейні Дністра.

Село Рудно та, розташоване поруч з ним, с. Зимна Вода у XIV ст. творили одну маєткову цілісність під назвою Зимна Вода. Перша згадка саме с. Зимна Вода датується в документі від 16 серпня 1365 року, де говориться про те, що король Казимир III надає третю частину млина під Львовом і третю частину прибутків від нього «*Partium super tertiam partem molendini Zimnowodski Conrado Prusso: Datum anno 1365*». Друга згадка датується 16 листопада 1461 року, про те, що її власник Ян Голомбек говорить, що продав Станіславові з Красніка солтиство в своєму селі Зимна Вода за 30 гривень польських, додавши до нього 3 лани поля, рибний став і луг. Ця згадка про продаж солтиства і дозвіл на поселення людей це – і є свідченням заснування, на той час, с. Рудно.

Назва «Рудно» походить від довколишніх мокляків (болота), що в деяких місцях були покриті рудавиною. У цьому часі, коли назва вже

закріпилася, навколо були ще великі стави у яких постійно була холодна вода від чого місцевість отримала назву Зимна Вода. Ця назва існувала вже за княжих часів. Назва «Рудно» постала після 1461 р. У 1462 р. за дорученням короля Казимира проведено розмежування Львова із Зимною Водою. Село має багату історію, неодноразово перепродавалося та змінювало власників.

У східній частині сьгоднішнього Старого Рудна стоїть пам'ятний знак, на якому є напис на гранітній таблиці: *«По цій дорозі в 1648 році проходили війська Богдана Хмельницького»*.

Землі, які були в користуванні руднян, за документами, колись, ще за княжих часів, належали до монастиря св. Онуфрія чину отців василіян. Аквадук, тобто міст, розібрали під час будови нової залізниці ім. Кароля Людвика у 1861 р. Тоді ж було знищено старий заїзний дім-корчму, який стояв вище новозбудованого залізничного моста, по східній частині потоку.

Якщо розглядати детальніше, то спочатку с. Рудно було фактично присілком Зимної Води, хоча вважалося окремою громадою. У 1866 р., після викупу і регуляції ґрунтових тягарів, Рудно різко відділилося від Зимної Води.

Офіційно 1866 р. Рудно стало самостійною адміністративною одиницею, мало виборного в'їта і Громадську Раду, що не була залежна від поміщика.

Відомо, що в середині XIX ст. в Рудно відкрито церковно-парафіяльну школу. Поруч існувала однокласова школа, в якій могли навчити дітей читати і писати. У 1848р. у східній частині села поставили пам'ятний хрест (на ньому напис - 3 Май 1848) з нагоди скасування панщини.

В «Словнику географічному Королівства Польського та інших руських земель» виданого 1888 р. говориться так: *«Село в повіті Львівському, 11 км. від повітового суду у Львові. На півночі лежить Рясна Руська і Польська, на схід Білогорща, на південь Зимна Вода (є залізнична станція), на захід – Вороців (повіт Городок). Рудно лежить у доріччі Дністра. Західною частиною села пливе потік Зимнавода і утворює на північній границі Рудно*

став, до котрого впадає від сходу потік Білогорський, який пливе з Білогорці, а також потік Шембек (популярно званий Шемберка). Води, що випливають з цього ставу, прямують на північний захід до потоку Домажир (або т. зв. Старої Ріки), допливу р. Верещиці. Сільська забудова лежать в долині потоку Зимна Вода, на правому березі. За лівим берегом, західну частину території займає ліс. На північний схід лежить група будинків (хутір) «Парна», на північний захід, над ставом – фільварок і млин Стриховач (або Стриховалець)... У 1880р. в селі було 70 домів і 480 мешканців, на території двору – 5 домів і 37 мешканців. За віросповіданням – 480 греко-католиків, 71 римо-католик, 11 юдеїв і 17 інших віровизнань. За національністю – 463 українці (русини), 48 поляків, 5 німців. греко-католицька парафія в селі, приміський Львівський деканат. Парафія римо-католицька в Зимній воді. В селі є церква і школа на один клас. У XVIIIст. в Рудно був василіянський монастир. Згідно сили угоди Стадницького зі Змігродою, старостою перемиським (1607р.) Рудно перейшло в руки чину єзуїтів. У 1774 р. село приєднали до Львівського староства, а в 1834р. Рудно і Зимну Воду продали Михайлові Чацькому за 65 300 злотих».

На початку ХХ ст. Рудно розширювалось, але щільність заселення була малою, причина – мокляки (болота).

В 1940 р. радянська влада надала Рудно статус селища міського типу, а після війни Рудно швидко забудовували. Якщо в селі у 1935 р. проживало 616 чол., то на початку 1950-х рр. – більше тисячі. У зв'язку зі збільшенням чисельності населення, почала з'являтися інфраструктура обслуговування – школа, амбулаторія, побутокмбінат і т.д [26].

Не менш відомим селище роблять відомі постаті українського культурного життя. Зокрема, у 1957—1963 роках в Рудному мешкала та вчителювала відома українська поетеса Марійка Підгірянки. Звідси ж родом і Любомир Ведмідь – український живописець, заслужений діяч мистецтв України, народний художник України, академік Академії мистецтв України.

Загалом можна виділити кілька етапів періодизації топонімікону

селища Рудне. Першим етапом можна вважати період від заснування селища з присілку Зимна Вода приблизно 1880-х років до 1939 року. Оскільки до 1939 року на території Галичини, і Львівщини зокрема, неодноразово змінювалась влада, документально зафіксованих номінацій того періоду, на жаль, майже не збереглося. Відомо тільки деякі з них, що фіксуються документами пізнішого періоду. Топонімікон села формувався на основі життя народу та їх побуту (присілок Зимна Вода та потік Зимна вода – походить від розмовного прикметника «зимна» – холодна, адже і потічку завжди була холодна вода), поширеним були топоніми, що походили від імені чи прізвища поміщиків та власників земель, на яких розташовувалось селище (вул. Стриховальська – імовірно від прізвища Стриховальський, або іменника «стриха»), чи на основі місця розташування (вул. Озерна, бо знаходилась поблизу озера), тощо.

Другий етап – 1939 – 1991 – землі Львівщини перебували в складі УРСР. Післявоєнна відбудова, період великодержавного шовінізму, смерть Сталіна, «хрущовська відлига», та інші зміни в політичному житті – все так чи інакше впливало на номінаційні зміни в топонімії регіону. Зокрема після подій Празької весни на території СРСР теж почалися часткові зміни. Відомо, що в жовтні 1968 р. в селищі вул. Стриховальську було перейменовано на вул. Л. Українки [дод.1], що було приурочено до Всесоюзного перепису населення 1970 р. 1990 року Львівською міською радою (ухвалою від 10 жовтня 1990 року) було прийнято рішення про відновлення історичних назв вулиць і площ м. Львова [дод.2]. Землі, що входили до Львівщини підтримали рішення міської ради та на території сіл та селищ теж було проведено подібну реформу, про що свідчить рішення Рудненської селищної ради народних депутатів про перейменування вулиць в селищі Рудне від 04.12.1990 р. [дод.2].

Третій період – період незалежної України – 1991 – до сьогодні. Цей період характеризується розбудовою, збільшення території селища призвело до появи нових вулиць, яким присвоювались відповідні назви, деякі вулиці

перейменовувались, що було присвячено якимось знаменним подіям. У 2015–2019 рр. годонімія селища зазнає суттєвих змін. Внаслідок декомунізаційних процесів масово зникають із топонімної карти селища назви радянського періоду, проте з'являються меморіальні назви на честь воїнів АТО, учасників Революції Гідності, сучасних політичних діячів-борців за українську державність; українських військових діячів часів існування УНР. незалежності репрезентує вулиця Незалежності. Однак більшість перейменувань – це меморіальні назви-присвяти на вшанування пам'яті видатних діячів науки і мистецтва, життя і діяльність деяких пов'язана з історією селища (вул. Марійки Підгірянки та братів Нагірних). Серед відомих особистостей, імена яких носять вулиця селища: М. Драгоманов, І. Білозір, Т. Шевченко, І. Підкова. Володимир Великий, тощо.

Сьогодні селище росте і розбудовується. Нові топонімічні об'єкти, з'являються дедалі частіше і частіше, але, називаючи їх, місцева влада керується Законом України «Про присвоєння юридичним особам і об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій» [23; с.150] та Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» [21; с.170].

1.3. Реалізація закону про декомунізацію в топоніміконах селища Рудне

Після ухвалення 9 квітня 2015 року Верховною Радою України пакету законів про декомунізацію [22; 24; 20; 19], в Україні почався процес декомунізації – позбавлення від наслідків комуністичної ідеології, які беруть своє коріння з часів розпаду СРСР та активізувалися в період важких для нас подій Революції гідності (30 листопада 2013 – лютий 2014 рр.). Криваві події змусили тогочасного президента України Петра Порошенка до дій. Після підписання ряду законів, в Україні відбувся зміни, зокрема і перейменування топонімічних об'єктів – адміністративних одиниць.

Запровадження цих актів безпосередньо вплинуло на стан

топонімікону, обумовило наймасштабніші у нашій історії перейменування не лише об'єктів міського середовища, але і самих населених пунктів. І якщо перший з Законів призвів до видалення з карти України тисяч назв, пов'язаних із радянським періодом історії держави, то другий створив підстави для найменування топонімів на честь тих осіб, які визнані як «борці за незалежність України у ХХ ст.» [44; с.126].

Закон призвів до перейменування величезної кількості вулиць, селищ, навіть було перейменовано два обласні центри – Дніпропетровськ (нині Дніпро) та Кіровоград (нині Кропивницький). Згодом було створено базу топонімів з комуністичними назвами та зібрано незліченну кількість матеріалів, для визначення історичних назв місць та пропозиції щодо перейменування. Величезне значення для вивчення цієї теми мають методичні та звітні матеріали Українського інституту національної пам'яті [25].

Закон про декомунізацію знайшов своє відображення і в топонімії досліджуваного нами селища Рудне Залізничного району Львівської області. Нами, на жаль, не було знайдено документів про перейменування вулиць в період 2015 – 2016 рр., але спираючись на отримані дані від респондентів та документально зафіксовані факти, можна говорити, що з 92 вулиць на сьогоднішній день не зафіксовано жодної, де було б хоча б частково згадано комуністичний лад. Навпаки наразі багато вулиць присвячених відомим особистостям: добу Козаччини нагадують вулиці І. Підкови, Б. Хмельницького, У. Кармелюка; період незалежності репрезентує вул. Незалежності та 22 січня героям сьогодення; подіям Революції гідності та відголоскам битв за свободу і незалежність рідної країни – вулиці Героїв Небесної Сотні, Миру, Героїв Майдану, Незалежності, тощо.

Однак більшість перейменувань – це меморіальні назви-присвяти на вшанування пам'яті видатних діячів науки і мистецтва.

1.4. Інформаційна, культурно-історична та естетична функції географічних найменувань (на прикладі топонімів селища Рудне

Львівської області)

Номінації будь-яких об'єктів чи суб'єктів дійсності несуть конкретну інформацію та використовуються з певною метою. Не зважаючи на величезну кількість праць, присвячених дослідженню онімів, топонімів в тому числі, деякі аспекти, що стосуються цієї складової мови залишаються малодослідженим. Зокрема, дослідження функцій топоніміконів в житті людини і суспільства залишається відкритою нішею.

Будь-які оніми, і топоніми зокрема, виконують роль відповідного призначення власної назви у мові [8; с.187]. Оскільки топоніми відносять до власних назв, що виступають в ролі іменників, то і виконують відповідні іменнику функції (номінативну, експресивну, функцію повідомлення, тощо). Російська дослідниця В. О. Суперанська нараховувала близько 30 функцій топонімів, серед яких харизматична, ритуальна, ідеологічна, емоційна, а також власне ономастичні, такі як ідентифікації об'єкта та соціальної легалізації особистості, і мовленнєві: комунікативну (повідомлення), апелятивну (заклик), експресивну (виражальну) та дейктичну (вказівну) [62; с.267-276]. На противагу їй, В. А. Никонов виділяє тільки три найголовніші, на його думку, функції власних імен (передусім топонімів): адресну, дескриптивну й ідеологічну [50; с.62-63]. Ще одна дослідниця В. Д. Беленькая пов'язує функцію номінації зі сприйняттям суспільством імен і виділяє функції топонімів: покажчик (орієнтир), покажчик + характеристика, покажчик + ідеологічна функція, покажчик + емоційна забарвленість [4; с.20-21]. Дослідник В. Д. Бондалетов виділяє такі основні функції онімів: номінативну, ідентифікаційну, диференційну; і другорядні (похідні): соціальну, емоційну, акумулятивну, дейктичну, функцію «введення в ряд», адресну, експресивну, естетичну, стилістичну [6].

На функції власних назв у в мовознавстві звертали увагу Жаплова З. П., Копорський С. О., Магазаник Е. Б., Привалова М. І., Белей Л. О., Калінкін В. М., Карпенко Ю. О., Михайлов В. М., що вилилося у створення в Україні топонімічних шкіл в Донецьку, Києві, Одесі, Сімферополі, Ужгороді тощо.

Але найчастіше функціонування топонімів в працях вищезгаданих вчених досліджувалось крізь призму художніх творів [66].

Нами було виділено три функції топонімів, які, на нашу думку, є основними:

1. інформаційна;
2. культурно-історична;
3. естетична.

Інформаційна – чи не найголовніша функція, яку виконують топоніми, та й оніми чи будь-які інші складові частин мови в цілому. Інформаційна функція є універсальною, адже містить в собі всю основну інформацію про топонім. До її складу можна віднести номінативну функцію топоніма, тобто її назву, що виділяє певний топонім з-поміж ряду інших. Інформативна функція полягає і в тому, що певний топонім містить в собі повідомлення (інформацію) по-перше, про розташування самого топоніма, оскільки топоніми однієї конкретної території не повторюються, а отже за назвою можна зрозуміти де той чи інший топонім знаходиться, по-друге, містить в собі асоціативний характер, оскільки в населення, що проживає на цій території, вже за назвою асоціює цей об'єкт з рядом інших, по-третє, легше визначити певні об'єкти, що знаходяться поруч названого топоніма, чи в його межах. Розглянемо на прикладі годоніма – вул. Дачна на території смт. Рудне Залізничного району Львівської області.

Вул. Дачна:

- інформація про назву вулиці;
- асоціативна інформація про місцезнаходження;
- названо на честь садово-городнього товариства «Дачне» на території селища та безпосередньо на відповідній вулиці [дод.13].

Культурно-історична функція топонімів полягає у відображенні пам'яті народу, його звичаїв, вірувань та уявлень. Найчастіше більшість топонімічних об'єктів та годонімів, несуть в собі повідомлення чи присвячені

певним подіям в житті суспільства, відомим постатям в житті нації та їх вшанування. Для прикладу візьмемо кілька годонімів селища Рудне:

- рішенням Рудненської селищної ради від 16. 03. 2017 р.[дод. 10] було прийнято рішення про присвоєння новоствореним вулицям кварталу житлової забудови смт. Рудне відповідних назв – вул. Героїв Небесної Сотні, вул. Незалежності, вул. Героїв Майдану тощо, що відбувалося в рамках політики декомунізації та, ймовірно, було присвячено подіям Революції Гідності 2013 – 2014 рр.

- перейменування вулиці Дитячої в вулицю Папи Римського Івана Павла II, що було приурочено 90-й річниці з дня народження Папи Римського Івана Павла II тощо[дод. 5].

Естетична функція – функція прекрасного в мові. Справді, топонімічні об'єкти номінуються чи перейменовуються таким чином, щоб уникнути, по-перше, поганих, лайливих слів в назвах, по-друге, нести в собі тільки добру інформацію, та викликати в суспільстві позитивні уявлення та асоціації про почутий топонім. Наприклад, Рішенням Рудненської селищної ради від 04. 12. 1990 р. було прийнято рішення про перейменування вул. Ватутіна на вул. С. Бендери, тобто, чуючи назву вулиці, люди згадували не радянського воєначальника, а ім'я одного з найвідоміших українських борців за свободу і незалежність. [5; с.7].

Звісно не всі топоніми одночасно виконують усі функції, але їх функціональне навантаження неможливо залишити без уваги. Ми вважаємо, що це велика ніша для майбутніх досліджень.

РОЗДІЛ 2. МІКРОТОПОНІМІЯ СЕЛИЩА РУДНЕ

Номінація топонімів – одна з основних завдань лінгвістики, а особливо сам механізм творення номенів, їх вживання, походження та функціонування. Процес номінації топонімів, зокрема годонімів у випадку нашого дослідження, зумовлюється багатьма чинниками: історичними подіями, соціальними чинниками, культурними та політичними критеріями, особливостями структури. Не слід виключати з цього ряду антропологічний (людський фактор), що так чи інакше має неабиякий вплив на процес іменування об'єктів топонімії.

Вчені вважають годоніми найбільш нестабільною частиною топонімікону, оскільки на них дуже впливають історико-соціальні зміни в суспільстві, пов'язані з політичними подіями, що відбуваються в державі, державною мовною політикою, духовними цінностями населення, які впливають на процес творення найменування [42; с.389].

Щодо праць, присвячених дослідженню мотивації походження топонімів, є чимало досліджень, що стосуються теоретичної частини аспектів походження назв населених пунктів, наприклад: «Введение в топонимику» В. А. Никонова, «Очерки топонимики» Е. М. Мурзаева, «Общая топонимика» В. А. Жучкевича, «Топонимы в составе лексической системы языка» В. Д. Беленької та ін. невичерпний вклад в українську топонімію зробили: О. М. Трубачов, Ю. О. Карпенко, К. К. Цілуйко, Л. Л. Гумецька, Д. Г. Бучко, І. М. Железняк, О. С. Стрижак, Є. С. Отін, В. П. Шульгач, М. Л. Худаш, В. В. Лучик, Т. І. Поляруш, Є. М. Черняхівська та ін.

Під час дослідження та характеристики власних назв, слід враховувати, що для назв населених пунктів – міст, сіл тощо – прийнято крім загального терміна «топонім» вживати термін ойконім; для позначення водних об'єктів (річок, озер, морів) – термін гідронім; для об'єктів рельєфу, тобто об'єктів орографічних (гір, хребтів, горбів, долин, плато, низовин, гірських ущелин та інших) – оронім та ін. Сукупність власних геогр. назв позначають терміном

«топонімія», або «топонімікон»

Загалом можна виділити такі основні типи мікротопонімів:

- назви внутріміських об'єктів (з латин. *urbanus* – «міський») – урбанонімами;
- назви вулиць (з гр. *ὁδός* – «шлях, дорога, вулиця, русло») – годонімами;
- назви площ (з гр. *ἀγορά* – «площа») – агоронімами;
- назви шляхів сполучення (з гр. *δρόμος* – «біг, рух, шлях») – дромоніми;
- назви водоймищ (з гр. *ὑδωρ* – «вода») називають гідронімами;
- назви гір (з гр. *ὄρος* – «гора») об'єднують під назвою ороніми;
- назви лісів (з гр. *δρῦς* – «дерево») називають дрімонімами;
- назви територій (районів, у т. ч. адміністративних, історичних областей, країн) називають хоронімами (з гр. *ὄρος* – «рубіж, кордон, межа» та гр. *ὄνομα* – «ім'я, назва») [33; с.15].

Розглянувши мікротопоніми селища Рудне, ми дійшли висновку, що більшу частину назв становлять слова іменникових основ, вони є визначальними, що в цілому не впливає на характер формування топонімічних основ. Тому слід зауважити, що топоніми селища Рудне формувались на основі трьох основних чинників:

- посесивному (людському, антропологічному), який визначає відношення денотата до людини;
- локативному (просторовому, географічному), який окреслює місце об'єкта на певній території стосовно інших географічних об'єктів;
- квалітативному (внутрішньому), що визначає притаманні денотату риси як його властивість [36; с.132].

Найбільшу частину годонімів селища становить посесивний тип позамовних чинників творення, а саме виникли через бажання або показати кому належали землі, ім'я засновника та володаря, або присвяти пам'яті

відомої особистості. Ця група займає найбільше місце серед загальної групи всіх годонімів селища. Велика частина присвячена пам'яті відомих особистостей не тільки української історії (годоніми: Володимира Великого, Івана Франка, Тараса Шевченка;), але і світової – Дмитро Менделєєв, Купер Фенімор, тощо. Частина цієї групи містять годоніми названі іменем відомої особистості, що проживала на цій території – вул. Марійки Підгірянки, вул. Нагірних.

Іншу групу становлять ойконіми локативного типу. Вони поступаються посесивному у великому відношенні. До цього типу топонімів відносять назви, утворенні шляхом переходу одного класу лексики в інший. Зокрема ця група містить годоніми, назви яких утворились шляхом так званої лексичної опозиції. Наприклад: вул. Дачна – ця територія колись була віддана під дачні побудови керівникам партій та іншим урядовим особам, пізніше працівникам, а згодом сюди почали переселятися люди на постійне місце проживання, але у зв'язку з колишнім розташуванням дачних ділянок, вулиця так і зберегла свою назву.

Дуже цікавою є думка А. Лисенко про те, що «пропріальна номінація реалізується шляхом присвоєння одиничним об'єктам, що уже мають свої загальні назви, найменувань, які виділяють та індивідуалізують ці об'єкти з ряду їм подібних» [34; с.15]. Дослідниця називає не менш важливою номінацію, оскільки «загальні назви здатні виражати як номінативну, так і узагальнювальну-семасіологічну функції. Визначальною при номінації є роль соціальних факторів. Наявність відмінних гносеологічних мотивів і принципів номінації різних типів денотатів та різна їх репрезентація в мові визначається також характером самого об'єкта» [34; с.15].

До цієї групи можна віднести годоніми (Дачна, Садова, Лугова, Лісна, Бічна Лісна і подібні).

Найменшу групу становлять топоніми квалітативного типу. Найбільше серед них відприкметникового походження в родовому відмінку однини чи множини (вул. Весняна).

Розробками топонімних класифікацій за категоріями об'єктів займався і білоруський учений В. Жучкевич [18; с.287]. Він виокремлює групи топонімів за семантичними принципами, але залишив поза увагою принцип словотворення онімів, які, в окремих випадках, дають змогу уточнити їх семантику. Вчений виділив :

1. загальногеографічні ландшафти – топоніми, що вказують на фізико-географічні особливості місцевості;
2. географічні – топоніми, які застосовують для річок, озер, інших гідрографічних об'єктів і їх геоморфологічних особливостей річкових долин, озерних улоговин, тощо;
3. топоніми, що належать до рельєфу і ґрунтів – топоніми, які застосовують для окремих форм рельєфу: горбів, гір, ґрунтового покриву певної території, тощо;
4. флористичні – топоніми, що походять від назв рослинних асоціацій;
5. соціально-географічні – топоніми, що належать до типів житла і поселень;
6. економіко-географічні – назви, пов'язані з промисловістю, сільським господарством, транспортом, тощо.

Схожа класифікація й російського дослідника Е. Мурзаєва, він виділив:

1. назви з певними ознаками рельєфу;
2. назви, пов'язані з ознаками водних об'єктів;
3. фітотопоніми;
4. зоотопоніми;
5. антропоніми;
6. виробничі назви;
7. торгівельно-транспортні назви;
8. соціальні назви;
9. етнотопоніми;
10. ідеологічні назви.

На думку Е. Мурзаєва, класифікація повинна містити відповіді на три питання: 1) що (називається), які об'єкти (річки, гори, ліси тощо); 2) якою мовою (українською, російською, англійською тощо); 3) чому (називаються), причини і зміст назви [65; с.176-177].

Якщо детальніше розглядати всі дослідження, то в цілому можна виділити п'ять основних груп:

1. географічні назви;
2. антропонімічні назви;
3. виробничі топоніми;
4. професійно-соціальні оніми;
5. релігійні назви .

Зокрема таку класифікацію пропонує в своєму дослідженні Г. П.Мокрицький [45; с.10], але не можна вважати її повною, оскільки вона не охоплює всю характеристику топонімії та годонімів загалом.

Спираючись на вищезгадану класифікацію, ми виділили три основні групи годонімів: фізико-географічні, суспільно-культурні та економіко-географічні топоніми. Далі детальніше розглянемо кожен з запропонованих груп.

2.1. Фізико-географічні топоніми

Фізико-географічні топоніми об'єднують топонімічні об'єкти, що так чи інакше стосуються фізико-географічного районування території. В більшості випадків це відапелятивні назви, тобто ті, в яких відбито особливості рельєфу, водних об'єктів, рослинного і тваринного світу місцевості. Ця група мікротопонімів характеризується «природністю», якщо можна їх так назвати. Тобто до цієї групи належать назви топонімів, утворені від природних об'єктів, або так чи інакше пов'язані з ними. Не міняють своїх назв протягом багатьох поколінь. До цієї групи ми віднесли: омонімічні та гідронімічні типи мікротопонімів,

Оронімічні мікротопоніми. До цієї групи належать назви

мікротопонімічних об'єктів, утворені від назв гір, гірських масивів, пагорбів, низовин та низовинних територій. Чинниками утворення цієї групи топонімів слугували форми рельєфу земної поверхні, колір об'єкта, наявність рослинності, тощо. З усіх досліджених годонімів, ця група налічує найменшу кількість.

До оронімічних мікротопонімів селища ми віднесли:

1. Годоніми:

1.1. Вул. Кам'яна – за словами старожилів села отримала назву через кам'янисту гірську місцевість.

1.2. Лугова – отримала назву через приналежність до лугової частини в долині потоку р. Зимна Вода.

1.3. Польова – за словами старожилів села – головна вулиця, якою ішли люди на поля на роботу.

2. Ойконіми :

2.1. Осичина – (нині — ділянка від середини до низу вул. Шевченка) свою назву отримала завдяки тому, що навколо хат росла осика.

2.2. Біля Дуба / Коло дуба – зупинка не доїжджаючи до семінарії, де колись був великий старий дуб (тепер зрізаний).

2.3. Біля Ліска / Де Лісок - територія біля шкільного стадіону, тощо.

Гідронімічні годоніми. Ця група топонімічних об'єктів походить від назв природних або створених людиною водних об'єктів. Вона мала особливе значення, оскільки у давніх слов'ян високо цінувався і всіляко оберігався культ води. Слов'яни не просто боялися воду, але й обожнювали її. Саме тут найбільше простежується тісна взаємозалежність між культом води і врожаю. Вода мала лікувальну та очищувальну функції та була джерелом цілющої сили.

Ця група мікротопонімічних об'єктів в селищі Рудне налічує:

1. Годоніми:

1.1. Джерельна – причина назви вулиці невідома, очевидно на ній колись знаходилось джерело.

1.2. Озерна – названа через прилеглисть до ставу, що знаходиться у північній частині села (раніше це було озеро).

2. Ойконіми:

2.1. Стависько - отримала свою назву через непрохідні болота в долині потоку Зимна Вода.

2.2. Джерело - ділянка джерела, де люди зазвичай набирають воду.

2.3. Фонтан - фонтан на території критого базару.

2.4. Озеро Довбине – озеро розташоване на території Старого Рудно.

2.5. Озеро Стріховалець – озеро, в яке впадала річка, котра брала початок біля залізничних майстерень, напрямом від вулиці Лесі Українки в сторону дач.

2.6 Над Ставом - місце при в'їзді до Старого Рудна, з лівого боку, за автомобільним мостом через річку Зимна Вода, і т.д

Сюди ж нами було віднесено вулиці, які не можна віднести до жодної з запропонованих класифікацією груп це вулиці Вузька і Коротка, що характеризують вулиці з погляду їх розмірів.

2.2. Соціально-географічні топоніми

Наступною групою виділених топонімів є соціально-географічні топоніми.

Серед економічно-географічних виокремлюємо: фірмоніми – найменування комерційних або державних підприємств та установ, які виконують не тільки адресно-інформаційну функцію, але й маркувально-диференційну; ергоніми – оніми на позначення державних, громадських та суспільно-політичних установ міста, промислових підприємств, заводів, фабрик тощо (це найбільш динамічний пласт лексики в урбанонімному просторі, адже його поява і зникнення з карти міста тісно пов'язане з соціально-політичними та соціокультурними змінами). Функція економічно-географічних урбанонімів у місті – позначати внутрішньоміські об'єкти, а також представляти на карті міста назви установ, організацій, підприємств

тощо [65; с.177].

Дана група годонімів в селищі Рудне представлена ойконімами:

1. Біля Колії – території прилеглі до залізничної колії.
2. Біля «Христинки» – ділянка біля магазину «Христинка», розташованого в районі «Нове Рудно».
3. Станція – центральна зупинка смт Рудне поблизу залізниці.
4. Стара Баня / Біля Бані / На Бані / Район Біля Бані – територія навпроти колишнього складу вугілля, місце, де раніше була лазня.
5. Там Де Сьоме Небо – дорога/територія біля ресторану «Сьоме Небо», тощо.

2.3. Суспільно-культурні топоніми

Суспільно-культурні топоніми - найбільш репрезентована група в топонімії селища Рудне. Вони охоплюють велику групу різноманітних топонімічних об'єктів, в нашому випадку годонімів, номінація яких залежала від суспільно-культурних процесів в державу. До них ми віднесли епонімічні, релігійні та соціально-історичні годоніми та ойконіми.

Епонімічні мікротопоніми. Об'єднують вулиці, назви яких походять від власних імен визначних людей. В селищі Рудне ця група найбільша за кількістю номінацій. До неї належать наступні вулиці: Степана Бандери, Івана Богуна, Михайла Вербицького, Івана Виговського, Івана Вишенського, Володимира Великого, Юрія Гагаріна, Героїв Небесної Сотні, Героїв УПА, Героїв Майдану, Михайла Грушевського, Михайла Драгоманова, Володимира Івасюка, Євгена Коновальця, Миколи Коперника, Володимира Короленка, Фенімора Купера, Лесі Українки, Космонавтів, Миколи Лисенка, Адама Міцкевича, Івана Мазепи, Дмитра Менделєєва, Северина Наливайка, та багато інших.

Релігійні годоніми мають прямий зв'язок із конфесійними реаліями, релігійними установами: оскільки до цієї групи можна віднести вулиці названі ім'ям відомих релігійних людей(наприклад Папи Іоана Павла II), цю

групу нами було об'єднано з епонімічними годонімами та ойконім Біля Шевченка.

Соціально-історичні топоніми. Ця група об'єднує назви вулиць, що містять вказівку на соціальний стан або історичний факт, реалію, явище: 22 січня (приурочена до Дня Соборності України, в цей день було проголошено Акт Злуки УНР і ЗУНР) та Юнацька.

2.4. Економіко-географічні топоніми

Ця група об'єднує тільки годоніми, як один з видів видів топонімічних об'єктів та характеризує їх з погляду економічних відносин та географічних характеристик. До неї належать:

1. власне топонімічні годоніми;
2. ергономічні годоніми;
3. динамічні;
4. компасні;
5. флоронімічні;
6. дромонічні;
7. годоніми, що характеризуються розмірами.

Власне топонімічні годоніми. Об'єднують назви вулиць, що вказують на шляхи та напрямки: Виїзна (що показує напрямок виїзду з селища) та Галицька (названа через те, що через неї проходив шлях до м. Галич)

Ергонімічні годоніми, або годоніми виробничого походження, – назви пов'язані з виробничою спеціалізацією господарств, які знаходилися на цих вулицях: Залізнична, Кам'яна, Піскова, Польова, тощо.

Динамічні годоніми пов'язані з назвами руху, пересування: Сполучна.

Компасні годоніми вказують на напрямок, є орієнтирами для виділення історичних меж міста: Бічна Дитяча , Центральна, Бічна Шухевича Романа, Бічна Лісна, Бічна Піскова та Бічна Садова.

Годоніми, названі через розмірні властивості: Вузька, Коротка.

Флоронімічні годоніми відображають особливості місцевого

рослинного світу: Вишнева, Зелена, Квіткова, Соснівська, Ягідна.

Дромонімічні годоніми утворені від назв основних шляхів: Січева

Темпоральні годоніми – назви, що свідчать про час утворення вулиць: Новоселів.

Абстрактні годоніми походять від назв, що позначають абстрактні, нематеріальні поняття: Весняна, Миру.

Розглянувши годонімію селища Рудне Львівської області, слід зауважити, що його топонімія є явищем цілком комплексним: історичним, географічним, економічним та лінгвістичним. Правильно зрозуміти мотивацію ойконімів можна тільки при дослідженні точних природних, суспільно-політичних, економічно-культурних умов та історичних подій, що мають до них відношення. В основі назви вулиці лежить певна ознака, яка становить центр мотиву номінації. Аналіз мотиваційних особливостей годонімів підтвердив нашу думку про те, що ойконімія селища залежить в цілому від соціальних, географічних та економічних факторів.

РОЗДІЛ 3. ТОПОНІМІКОНИ СЕЛИЩА РУДНЕ ЛЬВІВСЬКОЇ В ІСТОРИКО-ЕТИМОЛОГІЧНОМУ ВИСВІТЛЕННІ

3.1. Етимологічні інтерпретації топонімів селища Рудне

Однією з основних лінгвістичних дисциплін сучасності є топонімія. Охоплюючи всю сукупність географічних власних назв, є однією з найбільш досліджуваних галузей мовознавства. Основними об'єктами цієї лінгвістичної дисципліни є не просто виділення географічних об'єктів та їх основних номінантів, але і прямо чи безпосередньо є уособленням фізико-географічних чи культурно-історичних процесів, що мали місце на тій чи іншій території.

Так чи інакше в семантиці та словотвірній структурі, що лежить в основі топоніма, відбиваються життя населення, мислення, уявлення, умови проживання. З розвитком суспільства змінювалася природа номінації таких об'єктів: під час панування натурального господарства топоніми називалися за їх основним призначенням, з переходом на класове суспільство – репрезентувалося через власників територій, з умовами розвитку держав та суспільного устрою – відображався вплив режиму, релігійних чинників та соціальних позицій.

Саме тому топонімію як науку слід розглядати з боку лінгвістики, історії та географії.

Одним з найважливіших та найпоширеніших напрямків, що стосуються вивчення топоніміки є етимологічний аспект, оскільки ігнорувати походження власних назв, зміну протягом мовного та історичного розвитку неможливо. Саме тому, основним завданням топонімії на сьогоднішній день є характеристика мотиваційних ознак, первісної семантики та мовної належності морфем, що номінують топоніми. Результати отримані під час порівняльно-історичного вивчення топонімів дають змогу дослідити та знайти вирішення великої кількості загальнонаукових гіпотез.

Оскільки, етимологія – наука про походження слів та їх генетичну

спорідненість з іншими лексемами [61; т.2; с.491], основним завданням нашого дослідження стало визначення етимології окремої групи топонімів селища Рудне Львівської області, а саме годонімів, тобто назв вулиць.

На сьогоднішній день, дослідженням окремих топонімічних об'єктів приділено небагато уваги з боку дослідників. Найчастіше об'єктами дослідження етимології стають ойконіми (назви населених об'єктів) та гідроніми (назви водних об'єктів).

Чільне місце в таких дослідженнях займають праці В. Нерознака «Названия древнерусских городов» [49; с.208], С. Роспонда «Структура и стратиграфия древнерусских топонимов» [58; с.9-89], М. Худаш «Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімі утворення)» [71; с.268].

Цікавими в вивченні даної проблеми є низка досліджень Д. Бучка, зокрема «Найдавніші топоніми Прикарпаття», «Галицька земля в світлі географічних назв», «Архаїчність заселення Карпатського регіону і прилеглих територій за даними ойконімії» та «Найдавніші ойконіми Тернопільщини та їх походження» [7; с.456], в яких навів найдавніші архаїчні моделі ойконімів, їх походження та розвиток.

Вивченням етимології топонімів займалися В. Котович, О. Трубачов, І. Железняк, А. Корепанова, Л. Масенко, О. Стрижак, М. Худаш, М. Демчук, Д. Бучко, М. Габорак та ін.

3.1.1. Етимологічна інтерпретація годонімів, як частини мікротопонімії селища Рудне.

Відомих праць присвячених вивченню саме годонімів майже немає. Чи не єдиною працею, що стосується дослідженню вищезгаданої групи топонімів є стаття О. Рясовської «Годоніми міста Житомир» [55].

Доповнена класифікація годонімів, яку запропонувала О. Рясовська, налічує 13 основних типів годонімів:

1. власне топонімічні годоніми;

2. епонімічні годоніми;
3. ергонімічні годоніми, або годоніми виробничого походження;
4. соціально-історичні годоніми;
5. дромонімічні годоніми;
6. релігійні годоніми;
7. гідронімічні годоніми;
8. оронімічні годоніми;
9. абстрактні годоніми;
10. динамічні годоніми;
11. флоронімічні годоніми;
12. темпоральні годоніми;
13. компасні годоніми [55].

В цілому під час дослідження топонімії селища Рудне, нами було виділено 89 годонімів. Далі детальніше розглянемо етимологічні особливості даного типу топонімічних об'єктів.

Вулиця 22 січня – назва приурочена до Дня Соборності України, в цей день було проголошено Акт Злуки УНР і ЗУНР, що відбулося в 1919 році. Топонім *22 січня* представлений лексемою *січня*: [с'ічн'а] < р. в. від [с'іче"н'] – «перший місяць року»; [с'ічн'енко] «лютий», стсл. *sp'ěънь* «лютий, січень», – псл. *śěънь* – похідне утворення від *sekti* «сікти, рубати»; назва зумовлена тим, що в січні рубали і заготовляли дрова на весь сезон [17; т.1; с.258]. До 1990 р. мала назву 17 вересня, що було присвячено дню окупації радянськими військами Західної України [Дод.1].

Вулиця ім. С. Бандери – назва присвячена видатному українському політичному діячу Степану Бандері. Топонім *С. Бандери* представлений лексемами *степан* і *бандери*: [сте"на́на] < р. в. від [сте"на́н] – через церковнослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. *Στέφανος* походить від іменника *στέφανος* «вінок», пов'язаного з *στέφω* «оточую, окутую, обгортаю, обмотую», спорідненим з дінд. *stabhnāti* «укріплює, затримує, підпирає», лит. *staĩbas* «стебло», лтс. *stabs* «стовп, колона», двн.

stab «палка»[17; т.5; с.409]; [*бандэру*] р. в. від [*бандэра*]< [*банде"роль*] «стрічка, корогва» – через польську і російську мови запозичене з французької; фр. *banderole* «вимпел, перев'язь, бандероль», походить від іт. *baderuola* «прапорець, вимпел»[17; т.1; с.132]. Перейменовано 1990 р з вул. ім. М. Ватутіна [Дод.2].

Вулиця ім. І. Білозіра – назва присвячено видатному українському композитору та виконавцю Ігорю Білозіру. Топонім *І. Білозіра* представлений лексемами *igor* та *білозіра* <р. в. від*білозір*, що утворилось внаслідок злиття двох основ *білий* і *зоря*: [*білі"ї*] «що має колір крейди, молока, снігу» [61; т.1; с.181]; – р. *бѣлый*, бр. *бѣлы*; – псл. *bělъ*, очевидно з *běl*, як результат подовження *ě* в давнішому *běl*; безпосереднє зіставлення з дінд. *bhalam* «блиск»[17; т.1; с.196]; [*зор'а*] «сузір'я» – стсл. *ЗОРҀА* – споріднене з лит. *žarija* «жаринка», до якого зводиться також псл. *zbrěti*, укр. «здріти, зріти» [17; т.2; с.278]. Вулицю утворено внаслідок розширення житлового фонду селища [Дод.4]; [*ігор*] – запозичено в давньоруську мову з давньоскандинавської (давньоісландської); дісл. *Ingvarr*, *Yngvarr* є складним утворенням з основ *Ing-*, що становить назву давньоісландського бога *Ingwi*, та іменника *varr* «заступник, захисник, оборонець» [17; т.2; с.288].

Вулиця Бічна Лісна – названа через приналежність до частини колишнього лісового масиву, що входять до так званої місцевості Осичини (колись осикові ліси). Топонім *Бічна Лісна* представлений сполученням двох лексем *бічна* і *лісна*; [*б'ічна*] похідне від [*б'ік*] – псл. *bokъ* – остаточно не з'ясоване, можливо споріднене з діес. *bak* «спина» [17; т.1; с.194]; [*л'існа*] похідне від [*л'іс*] – стсл. *ЛБСъ* «ліс, дерева»; псл. *lěsъ* «простір, порослий деревами, особливо листяними; дерева, особливо листяні; дерево, як будівельний матеріал»; – єдиної думки, щодо первісне значення слова та його подальші зв'язки невідомо [17; т.3; с.265-266].

Вулиця Бічна Піскова – новостворена вулиця в селищі Рудне в кварталі індивідуальної житлової забудови. Топонім *Бічна Піскова* представлений сполученням двох лексем *бічна* і *піскова*: [*б'ічна*] – див. вище; [*п'іскова*]

похідне від [n'isók] – «піщаний ґрунт, піщана місцевість»; – псл. *pěsěkъ* – «пісок»; споріднене доінд. *pāmsuh* «пил, пісок»; малообґрунтоване споріднення [17; т.4; с.415]. Утворена відносно недавно [Дод.3].

Вулиця Піскова – причина найменування піскової ґрунти на яких стоять забудови. Топонім *Піскова* представлений лексемою *піскова*: [n'ísková] – див. вище.

Вулиця Бічна Садова – носить назву через приналежність до дачно-лісового об'єднання «Росинка». Топонім *Бічна Садова* представлений сполученням лексем *бічна* і *садова*: [b'ičná] – див. вище; [sadbó va] похідне від [sá ð] «засаджена деревами ділянка»; похідне від дієсл. «sadí ti»; – псл. *saditi*, фактативна форма до *sadeti* «сидіти» [17; т.5; с.162-163].

Вулиця Бічна ім. Р. Шухевича – найменована на честь вдатного українського політичного діяча та військового Романа Йосиповича Шухевича: топонім *Бічна Р. Шухевича* складається з лексем *бічна* та *Р.Шухевича*: [b'ičná] – див. вище; [romána] < р. в. від [román] – запозичення з латинської мови; лат. *Rōmānus*, *Rōmāna* зводяться до назв жителів міста *Рима* (*Rōma*) «римлянин, римський, римлянка, римська» [17; т.5; с.120]; [шухеві^еча] похідне патронімічне утворення за допомогою суфікса -евич від прізвиська Шух: [шух] «м'яра дров'я» [14; т.1; с.265] – запозичення з німецької мови; свн. *schuoch* «черевик, взуття; фут (міра довжини)» (двн. *sciuh*, н. *Schuh* «т.с.») споріднене з днн. *skōh* «черевик, взуття», снідерл. *scoe(n)*, дфриз. *skōch*, дангл. *scōh*, англ. *shoe*, дісл. *skōr*, шв. *sko*, гот. *skōhs*, дінд. *skunāti* «покриває, обгортає», вірм. *çiw* «дах, стеля», гр. *σκόλος* «шкура», лат. *(ob)scūrus* «темний», первісно «накритий»; отже, первісне значення слова «покриття, обгортка (ноги)»; менш вірогідне з огляду на фонетичні особливості виведення слова безпосередньо від н. *Schuh* [17; т.6].

Вулиця ім. І. Богуна – названа на честь відомого українського громадського та політичного діяча, полководця часів Хмельниччини Івана Богуна. Топонім *І. Богуна* представлений лексемою *івана* та *богуна*: [bo'gyná] < р. в. від [bo'gyn] – можливі дві версії походження даного прізвища: 1.

[бо'гу́н] від [багу́л'ник] – «багно», зводиться до основи баг- тієї самої, що і в «багно, болото», через проміжну форму [багу́л[а], що є результатом видозміненої форми [багу́н:и'к] «т.с.», похідної від [багу́н] «т.с.», пов'язаної з [багно́]; 2.[бо'гу́н] від [бо́г]: [бо́г] – «госпо́дь» - псл. *bogъ*, споріднене з доінд. *bhagáh* «наділяючий, податель, пан, владика», неодноразово висловлювалась гіпотеза про іранське запозичення [16; т.1; с.415]; [іва́на] р. в. від [іва́н] – через церковнослов'янську мову запозичене в давньоруську з грецької;гр. *Ἰωάννης* походить від давньоєврейського *Iōhānān* (*Iēhōhnnānān*), власне «Ягве (бог) змилювався, Ягве (бог) помилював»; р. болг. *Ива́н*, бр. *Іва́н*, др. *Иванъ*, *Иоаннъ*, *Янъ* [16; т.2; с.287-288]. До 1990 р. носила назву вул. Радянська [Дод.1].

Вулиця ім. Ф. Браницького – на честь великого польського діяча. Топонім *Ф. Браницького* представлений лексемою *францішека та браницького*: [брани́ц'кого] р. в. від [брани́ц'кий] – ймовірно походить від [бра́н'] «бій, війна»[61; т.1; с.227]; [франц'іше'к] – етимологія невідома. Вулицю названо на честь героїв УПА [Дод.7].

Вулиця ім. М. Вербицького – назва вулиці присвячена відомому українському композитору Михайлу Вербицькому. Топонім *М. Вербицького* представлений лексемами *михайла та вербицького*, що бере початок від польського прізвиська *Вербицький*, що в свою чергу утворено від топоніму *Вербиця* – місцевість в Польщі: [ве'рбі'ц'а] < [ве'рба́]: [ве'рба́] – бот. «*SalixL.*» - псл. *v̇rba* – споріднене з лит. *virbas* «прут, лозина, стебло»; за Махеком спочатку було слов'янське збірне *v̇rbje*, з якого вийшла форма однини, що стала назвою відомого нам дерева [61; т.1; с.350]; [ми'ха́йла] р. в. від [ми'ха́йло] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької;гр. *Μιχαήλ* походить від гебр. *Mīkhā'ēl* (*Mīxā'ēl*), букв. «хто як бог», що складається з гебр. *Mīkhāh*, скороченої форми від *Mrkhāyah* «т. с.», і *el* «бог»;р. болг. *Миха́й л*, бр. *Міха́іл*, др. *Михаилъ*, п. вл. *Michał*, ч. *Michael*, *Michal*, слщ. нл. *Michal*, вл. *Michalk*, схв. *Миха́йло*, слн. *Mihael*, стсл. *Михаилъ*[17; т.3; с.468-469].

Вулиця Весняна – ймовірно просто названа на честь пори року. Топонім *Весняна* представлена лексемою *весняна*: [вейсн'ана] < жін. р. від [ве^нсн'аній] < [ве^нснá]– «веснівка, веснянка – псл. *vesna*, споріднене з лит. *vāsara* «літо», лтс. *vasara* «т.с.», гр. ἔαρ (**Fεσαρ*), вірм. *garun* «весна», лат. *vēr*, дісл. *vār*, дінд. *vasantá-* «тс.», *vasar-* «рано», *vāsará-* «ранішній», ав. *vaṇṛi* (**vasr-i*) «весною»; іє. **ves-r-*, **ves-n-* «весна», два різновиди одного кореня [16; т.1; с.363].

Вулиця ім. І. Виговського – названо іменем відомого українського політичного, військового та державного діяча Івана Виговського. Топонім *І.Виговського* представлений лексемами *івана тавиговського*: [вигó вc 'кого] р. в. від [вигó вc 'кий] – можна припустити, що походить від топоніма Вигово – село на Житомирщині; [ві́ гово] в свою чергу походить від [вигожа́ ти^с'а], тобто «бути вигідним, пригодитися» [17; т.1]; [іва́на] р. в. від [іва́н] – див. вище.

Вулиця Виїзна – знаходиться на виїзді з селища, тому і має таку назву. Топонім *Виїзна* представлений лексемою *виїзна*, що в свою чергу родом від іменника їзда: [йїзда́] – др. *БЗДб* «шлях, їзда» *гъздити* , п. *jazda* «їзда, кіннота», остаточно не з'ясовано, можливе походження від дієслова *jāđo* «їду» за допомогою суфікса *-jda* , пояснювалося як утворення за допомогою суфікса *-da*, від основи дієслова **jās – ati* «їхати» [17; т. 2; с.334].

Вулиця ім. І. Вишенського – названа на честь видатного українського релігійного і літературного діяча Івана Вишенського. Топонім *І. Вишенського* представлений лексемами *івана тавишенського*, що в свою чергу утворене від іменника *вишня* + суфікс *-ський*: [ві́ шн 'а] – «степова вишня», – псл. *višņja*, споріднене з дав. *wihсила* «черешня», свн. *wīhsel*, снн. *wissel*, нвн. *Weichsel* «тс.», лат. *viscum* «пташиний клей», гр. ἰζός «*Fiζoς* «пташиний клей; омела»; зводиться, очевидно, до іє. **uīks-injā*, де **uīks-* «омела та інші дерева, що виділяють клей»; припускався зв'язок з гр. βύσσινος «темно-червоний», але пізніше Фасмер відмовився від цієї думки; зважаючи на азіатське походження самої рослини, можна було б припустити певні зв'язки її назви з

відповідними апеллятивами в тюркських народів, проте в більшості тюркських мов це слово невідоме, а тур. *vişne*, аз. *вишна* вважаються запозиченнями з новогрецької мови, – пор. нгр. *βισινιά* «вишня (дерево)», *βίσινο* «плід вишні», *βύσσινον* «черешня», які самі, можливо, мають слов'янське походження [17; т.1; с.387-388]; [*ивáна*] р. в. від [*ивáн*] – див. вище.

Вулиця Вишнева – названа через великі сади вишні, що знаходились колись в при колгоспній території селища. Топонім *Вишнева* представлений лексемою *вишнева*, що походить від ім. вишня: [*вішн'а*] – див. вище.

Вулиця ім. Володимира Великого – названа на честь Великого Київського князя Володимира Великого, що першим охрестив Русь, був видатним правителем та політичний діячем. Топонім *Володимира Великого* предствалений двома лексемами *Володимир* і *великий*: топонім *Володимир* представлений лексемою [*во'лодú ми'р*] – псл. **Voldiměрь*, складне слово, утворене з іменника **Voldь* «влада» і морфеми **-měрь* «великий», споріднене з гот. **-mērs* «славний», давн. **-mari* «славетний», отже первісне значення імені фактично означало «владою великий», а згодом у зв'язку з деетимологізацією елемента, він став асоціюватися з словом *мир* і ім'я набуло вторинного осмислення «володар світу» [17; т.1; с.419/ 69; т.1; с.326,341]; [*ве'лі ки'й*] – псл. **velьjь* «міцний, сильний, могутній», *velikь*, споріднене з тох. *Awäl* «князь, цар», тох. *Bwalo* «тс.», *walke* «тривалий», гр. *ἄλις* «досить, достатньо», *εἴλω*, *εἰλέω* «тисну», лат. *valēre* «бути сильним», *validus* «сильний» і, можливо, з укр. *веліти*, *воля*; *velikь* вважається формою займенникового походження, як і *kolikь*, *tolikь*, *jelikь* або пояснюється як утворення за аналогією до *високий*, *глибокий*, *далекий*, *широкий*, тобто прикметників, що означають розміри; іє. **uel-/uol-* «давати, оточувати; велика кількість» [17; т1; с.346-347]. Перейменовано 1990 р. з вулиці Комсомольської [Дод.2].

Вулиця А. Волошина – названо на честь видатного українського політичного, громадського та релігійного діяча Августина Волошина. Топонім *А. Волошина* представлений лексемами *августина* і *волошина*, що

походить від бот. *волошка*: [во'ло ш'ка] – можливо назва зумовлена волохатим виглядом чашок цих рослин; у такому випадку назва пов'язана з лексемою волохи: - псл. **volx-* і може продовжувати ще праслов'янську назву **volšьka*, яка могла означати все волохате, зокрема і волохату рослину [17; т. 1; с.422]; [августі́н] – можливо, від рос. назви місяця серпня [áвгуст] – через старослов'янську мову запозичено в східнослов'янські з грецької; гр. *Αὐγουστος* походить від лат. *Augustus* (особове ім'я), утвореного з прикметника *augustus* «священний», пов'язаного з аугео «збільшую, сприяю», якому відповідає лит. *áugti* «рости», *áukštas* «високий», лтс. *aūgt* «рости», *aūgstis* «високий», гот. *aukan* «зростати, збільшуватись», гр. *αὐξω* «збільшую, підвищую», тох. *Bauks* «зростати»;р. болг. *А́вгуст, А́вгуста*, бр. *А́ўгуст, А́ўгуста*, п. ч. слц. *August*, схв. *August*, слн. *Avgúst*, стсл. *Авъгоустъ*[17; т.1; с.41].

Вулиця Вузька – названа, ймовірно, через колишні невеликі розміри. Топонім *Вузька* представлений лексемою *вузька*: [вуз'ка́] – псл. *ꝛꝫькь* < **onzŭkŭ* «вузький», споріднене з лит. *añkštas*, гот. *aggwus*, двн. *ęngi*, нвн. *eng*, лат. *angustus*[17; т.1; с.338].

Вулиця ім. Ю. Гагаріна – названа на честь всесвітньо відомого космонавта СРСР Юрія Гагаріна, що став першою людиною, котра полетіла в космос. Топонім *Гагаріна* представлений лексемою *юрія* та *гагаріна*: [й'ур'і́йа] < р. в. від [й'ур'і́й] – східнослов'янські форми продовжують др. *Гюрги* (*Гюргий > Юрій), що походить від стсл. *Георгии, Георгіи* «Георгій»;р. *Юрій*, бр. *Юрьй*, др. *Гюрги* «Юрій, Георгій», п. *Jerzy*, ч. *Jiří*, ст. *Juří*, слц. *Juraj, Juro, Jur*, вл. *Jurij*, нл. *Juro, Jurko*, болг. *Гюрги* (Гьóрги, Геóрги), м. *Горгíи*, схв. *Dôrđe, Jùraj*, слн. *Júr, Júrij* [16; т.6];[гага́ р'іна] р. в. від [гага́ р'ін], що, очевидно, походить від неофіційного, тобто нецерковного імені князя Михайла Голібесовського – *Гагара* [52; с.29], що в свою чергу утворилось від *гага* «птаха»: [гага́] – «гага, гагала, гагара» - вид водо плаваючого птаха – псл. *gaga* звуконаслідувального походження, споріднене з *gāga* «вид морського птаха» [17; т.4; с.334], також є варіанти, що

гагарами називали молодих хлопців, веселунів, та просто незграбних людей [12; с.118].

Вулиця Галицька – за словами старожилів селища названа так, бо через неї їхали на Галичину. Топонім *Галицька* представлений лексемою *галицька*, що походить від назви міста Галич: [гáлиць'ка] < [гáлиц'ч] – похідне від [гáлка] – «птаха», очевидно похідне від псл. *galy* «чорний», що вбачається в сх. *gao*, зворотного походження від *galyka* (паралельно до вороний від ворона) і т. д. [16; т1; с.461].

Вулиця Героїв Небесної Сотні – названо новостворену вулицю та присвячено пам'яті Революції Гідності 2014 року [Дод. 9/10]. Топонім *ГероївНебесноїСотні* представлено сполученням трьох лексем *героїв* + *небесної* + *сотні*: [гe^uроїів] – р. в. мнж. від [гe^uрoй] – запозичення з німецької або французької мови; нім. *Heróe*, франц. *héros* «герой», зводяться, як запозичення з лат. *hērōs* «т.с.», що походить з грец. «вождь, воїн, герой», спорідненого з лат. *servo* «стережу, бережу, охороняю»; форма *-ирої* вказує на середньо- і новогрецьку вимову слова і говорить про безпосереднє запозичення з грецької мови [17; т.1; с.500]; [не^uбe^uсноїі] < [не^uбe^uсá] – стл. *nebesa* – запозичення зі старослов'янської мови; - стсл. *НЕБЕСА* є формою наз. – знах. відмінка від *НЕБО* «небо» іменника *s*-основ, частина похідних в укр. мові є формами успадкованими з праслов'янської або пізніми її новотворами [17; т.4; с.56]; [сo^uтн'і] знах. від [сo^uтн'а] < [сo^uтн'ї] < [стo] – прсл. *sъto*, споріднене з лит. *šim̃tas* «сто», лтс. *simts*, дінд. *šat*, *šatám*, ав. *satəm*, гр. *ἑκατόν* (де формант *é-* первісно означав «один»), лат. *centum*, ірл. *cét*, двн. *hunt*, днн. дангл. дфриз. *hund*, дісл. *hundr*, тох. *Akänt*, тох. *Bkante* «т. с.»; іє. *k̃m̃ tóm < *(d)k̃m̃ tóm «десять десятків», пов'язане з *dek̃m «десять»; недостатньо обґрунтована думка про запозичення псл. *sъto* з іранських мов [17; т.5; с.421].

Вулиця Героїв Крут – названо в честь загиблих під час битви під Крутами. Топонім *ГероївКрут* представлений сполученням лексем *героїв* та *крут*: [гe^uрoйїів] – див. вище; [крóт] – з. в. від [крóти] – можна припустити,

що виникло від *кру-* – (вигук, що відтворює журавлиний крик) безпосереднє звуконаслідування [17; т.3; с.106].

Вулиця Героїв УПА – присвячено героям Української Повстанської Армії, тобто спеціальному військово-політичному формуванню, що проводило свою діяльність на Україні в період Другої Світової Війни, а саме 1942—1956 рр. Топонім *Героїв УПА* представлене сполученням лексеми *героїв* та аббревіацією *УПА*: [ge^upo^uijiv] < [ge^upo^uij] – див. вище; *УПА* - [украйі́нс'ка] < [украйі́на] – ймовірно від – спіл. **krajь* «відрізок, шматок, шматок землі», що згодом набуло значення «крайня межа території племені», у праслов'янській мові був суфікс *-*ina*, за цим зразком і утворилося країна (**kraj + ina*) . після розпаду праслов'янської етномовної єдності з слова *украї* утворилося *україна* (**ukraj + ina*) «відділена частина території», і після створення Русі почало відноситись до нього. (детальніше походження назви у дослідженні ми не використовували) [62]; [новста́нс'койі] < [новста́нец'] < [новста́ми] [17; т.4; с.471] < [ста́ми] – псл. *stati* «ставати, стати, становитися, починати, вставати», споріднене з лит. *stoti* «стояти, починати, ставати, становитися», лтс. *stat* «ставати», прус. *postāt* «ставати, стати», дінд. *asthātti* «став, встав», *sthāti* «стоїть», *stitat* «стоячий» [17; т.5; с.400]; [á pm'ijja] – запозичено з німецької або французької мови, можливо через польське посередництво, нім. *Armee* «т. с.», *armieren* «озброювати», фр. *armee* «армія» та *armer* «озброювати» споріднене з лат. *armus* «верхня частина руки», псл. **orto* – укр. «рамено»; псл. **jarьть* – укр. *ярмо*; поширена раніше форма *ярмея* замінена сучасною назвою за аналогією до форм на *-ія* [17; т.1; с.486]. Названа вулиця за рішенням Рудненської селищної ради від 29.06.2010 р., як новоутворена [Дод.4].

Вулиця Героїв Майдану – присвячена пам'яті загиблих під час Революції Гідності 2014 р. Топонім *Героїв Майдану* представлена лексемами *героїв* і *майдану*: [ge^upo^uijiv] р. в. мнж. від [ge^upo^uij] – див. вище; [майдá ну] р. в. від [майдá н] «площа» запозичення з тюркських мов; тат. *кинч.*, каз. туркм. *maidan* «вільне, рівне місце», крим.-тат. *mäidan* «т. с.», тур. *meidan* «арена,

площа; відкрите місце» походить від перс. *mejdan* «площа, арена» або від ар. *maydan* «віддаль; обсяг, царина; місце для гри», пов'язаного з дієсловом *madda* «тягти, тягтися, простягатися»; р. [майда́н] «площа; лісова галявина», бр. *майда́н* «базарна площа», п. *majdan* «площа», схв. *mèjdań* «місце двобою» [17; т.3; с.361-362]. Названа згідно закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій» рішенням Рудненської селищної ради [Дод.9].

Вулиця ім. М. Грушевського – названа іменем відомого українського державного, політичного діяча та історика Михайла Грушевського. Топонім *Грушевського* представлена лексемою *грушевський* та *михайло*: [груше́вс'кий] < [гру́ша] – псл. *gruša*, очевидно похідне утворення від псл. *grušiti* та *krušiti* «дробити, товкти», споріднене з лит. *kri(a)ušė* «груша», менш переконлива думка про балко-слов'янське запозичення з іранських мов [17; т.1; с.607]; [ми^еха́ йла] р. в. від [ми^еха́ йло] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Μιχαήλ* походить від гебр. *Mīkhā'ēl* (Mīxā'ēl), букв. «хто як бог», що складається з гебр. *Mīkhāh*, скороченої форми від *Mrkhāyah* «т.с.», і *el* «бог»; р. болг. *Μιχαίλ* л, бр. *Μιχαίλ*, др. *Μιχαилъ*, п. вл. *Michał*, ч. *Michael*, *Michal*, слц. нл. *Michal*, вл. *Michałk*, схв. Михайло, слн. *Mihael*, стсл. *Μιχαилъ* [17; т.3; с.468].

Вулиця Дачна – названа через розміщення колишніх дачних ділянок, нині повноцінних поселень місцевих жителів [Дод. 14]. Топонім *Дачна* представлений лексемою *дачна*: [да́чна] < [да́ча] «будинок, для відпочинку за містом» запозичення з російської мови; р. *дача* («псл. **datia*, пов'язане з *dati*, укр. *да́ти*) спочатку означало подаровану (дану) володарем землю, подаровану ділянку лісу, згодом через звуження значення – «будинок на подарованій землі» – набуло значення «будинок для відпочинку за містом»; старе значення, пов'язане безпосередньо із семантикою дієслова *да́ти* (р. *дать*), збережено в р. спец. *да́ча* «порція, що дається в один раз», укр. *дача* «данина», схв. *да́ће* мн. (одн. *да́ћа*) «податки; мито», слн. *dača*

«податок»; бр. болг. *дача*, ч. *dača* «т. с.» [17; т.2; с.15].

Вулиця Джерельна – причина назви вулиці невідома, можна припустити, що на ній колись знаходилось джерело, яке напувало село. Топонім *Джерельна* представлений лексемою *джерельна*: [дже^uрел'на] < [дже^uре^uло] – псл. *žerdlo, *žьrdlo «горло», пізніше «отвір», потім частково в сх. і зх. слов'ян «отвір з якого б'є вода», утворене від *žerti і *žьrati, пов'язане з чергуванням голосних псл. *žьrdlo, укр. *гóрло*; споріднене з лит. *gerkle* «горло», *gérklos* (анат.) «глотка» [61; т.2; с.50].

Вулиця ім. М. Драгоманова – названо ім'ям видатного українського культурного та політичного діяча Михайла Драгоманова. Топонім *М.Драгоманова* представлений лексемою *драгоманова та михайла*: [драгомáнова] р. в. від [драномáнов] < [драгомáн] – «переводчикъ при посольствѣ, миссії» [14; т.1; с.440]; «перекладач», – запозичення з середньогрецької мови, що походить з ар. (єр.) *targaman* «перекладач» [17; т.2; с.120]; [ми^eха́йла] р. в. від [ми^eха́йло] – див. вище.

Вулиця ім. О. Довбуша – названа іменем найвідомішого отамана українських опришків. Топонім *О. Довбуша* представлений лексемою *довбуша та олекси*: [до́вбуша] р. в. від [до́вбуш]<[до́вбуш] – (заст.) «литаврист» – очевидно результат зближення [добош] «барабанщик», з *довбути, довбати*, або похідними від цих дієслів [17; т.2; с.99]; [олéкси] р. в. від [олéкса] < [оле^uкс'ій] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Ἀλέξιος* утворено від *ἀλέξω* «захищаю»; р. *Алексей*, бр. *Аляксей*, др. *Алексъй*, *Олекса*, п. *Aleksy*, ч. *Alexi*, *Alexius*, слц. *Alexej*, *Alex*, болг. *Алэкси*, *Алексе́й*, м. *Алексеј*, *Алексо*, схв. *Алексије*, *Алексо*, слн. *Aleksij*, *Aleš*, цсл. *Але́кси* [17; т.4; с.179].

Вулиця Європейська – перейменована з частини вулиці ім. І. Сірка. Топонім *Європейська* представлений лексемою *європейська*: [йевропéйс'ка] < [йе^uвро́на] – походить від імені давньогрецької богині *Європи* (Європи), в перекладі з грец. означає «широкоока» [35; с.223].

Вулиця Залізнична – названо через прилеглисть до залізничної колії.

Топонім *Залізнична* представлений лексемою *залізнична*: [зал'ізні́ чна] < [зал'ізні́ ц'а] < [зал'ізо] «залізо, залізна кочережка» – псл. *želězo* «залізо», - споріднене з одного боку з лит. *geležis* «залізо», а з іншого з грец. *χέλυσ* «черепашка»...; – давній формант, первісне значення «щось тверде, наче щит черепахи», на укр. ґрунті *желізо* перейшло в *зелізо* (внаслідок уподібдення *ж* до *з*), а *зелізо* в *залізо* (внаслідок зближення префікса *зе-* до *за-*) [17; т.2; с.229].

Вулиця Зелена – причина саме такої назви старожилами села не була пояснена, можливо, за аналогією до квіткова, вишнева – тобто через озелененість території чи наявність певного виду рослинності. Топонім *Зелена* представлений самою *зелена*: [зе^нлена] – псл. **zelenъ*, споріднене з лит. **zālias* «зелений» та **zelti* «зеленіти, проростати», *žolė* «трава, зелень», *žel'vas, žal'svas* «зеленуватий», лтс. *zaļš* «зелений», *zāle* «трава», прус. *saligan* «зелений», *sālin* «тс.», лат. *holus, holeris* «зелень», кімр. *gledd* «зелений дерн»; іє. **g'hel* - «зеленіти», **ghel-* «жовтий», звідки псл. **gьlъ*, укр. жовтий [17; т.2; с.257].

Вулиця Кам'яна – названа за аналогією до зелена, квіткова, за словами старожилів села, через кам'янисту місцевість. Топонім *Кам'яна* представлений лексемою *кам'яна*: [кам'йана́] < [ка́м'ін'] – псл. **kati*, зн. в. **камедь*, споріднене з двн. днн. *Natar* «молот»; в інших індоєвропейських мовах відповідні слова проявляють корінь в звуковій формі **akt*, лит. *актио* «камінь»; у такому разі значення «камінь» у кореня **akt* є похідним від іє. **ak-* «гострий» є вторинним і розвинулось на основі давнішого значення «щось гостре», у зв'язку з використанням кам'яних знарядь праці [17; т.2; с.359].

Вулиця ім. У. Кармелюка – названа на честь видатного ватажка українського повстанського руху на Поділлі 1813 – 1835рр [Дод.10]. Топонім *Кармелюка* представлений лексемою *кармелюка та устима*: [карме^нл'ука́] р. в. від [карме^нл'ук] – укр. прізвище на *-ук/ -юк*, з'явилося за традицією називати по прізвищу, прізвиську чи роду діяльності батька; точне походження

невідоме; [усті́ ма] р. в. від [усті́ м] - через посередництво грецької мови запозичене з латинської; сгр. Ἰουστῖνος походить від лат. *Iustinus*, утвореного від *justus* «справедливий»; р. Усті́ н, Усті́ м, Усті́ на, бр. Усці́н, розм. Юсты́ н, др. Юстинъ, цсл. Иоустинъ [17; т.7].

Вулиця Квіткова – найменована за аналогією до зелена, кам'яна, причина найменування вулиці, на жаль, невідома. Топонім *Квіткова* представлений лексемою *квіткова*: [кв'іткó ва] < [кв'і́тка] < [кв'і́т] – псл. **kvěť/cvěť*, пов'язане з чергуванням голосних **kvisti/ zvesti* < *kveit – tei* «цвісти», *kvьtь/cвьtь* **kvītō* «цвіту», споріднене з лит. *kvitēt* «блимати, блищати», іє. *kuiet* «цвісти», очевидно пов'язане з паралелізмом приголосних з **k ū ei-* «світити», р. [квет] «забарвлення, колір; квітка; цвітіння води», [квѣтка, кветóк], бр. *квет* «колір; квітка», квѣтка «квітка», п. *kwiat*, ч. *květ*, слц. *květ*, вл. нл. *kwět*, полаб. *kjot*, болг. *цвет, цветъ*, м. *цвет*, схв. *цвѣт*, слн. *cvět*, стсл. *цвѣтъ*» [17; т.2; с.418].

Вулиця ім. Є. Коновальця – присвячена пам'яті командира Січових Стрільців Євгена Коновальця. Топонім *Коновальця* представлений лексемою *коновальця та євгена*: [коновá л'ц'а] р. в. від [коновá лец'] < [коновá л] – той, що без медичної освіти займався лікуванням і каструванням коней [56; т.4; с.261]. Детальніша етимологія слова невідома; [йе"вгѣна] р. в. від [йе"вгѣн] – через церковнослов'янську мову запозичено з грецької; гр. *Εὐγένης, Εὐγένιος* (чол. р.), *Εὐγενία* (жін. р.) походять від прикметника *εὐγενής* «благородний», складеного з основ прикметника *εὖς* «добрий» і іменника *γένος* «рід, покоління; порода»; р. болг. *Евгѣний, Евгѣния*, бр. *Яўгѣн, Яўгѣній, Яўгѣнія*, п. *Eugeniusz, Eugenia*, ч. *Eugen, Evžén, Eugenie, Evženie*, слц. *Eugen, Eugénia*, схв. *Еуген, Еугѣниј(е), Јевѣ̀није, Еугѣ̀нија, Јевѣ̀нија*, слн. *Evgen, Evgenija*, стсл. *Євгѣниш, Євгѣнь, Євгѣнига* [17; т.2; с.175-176].

Вулиця М. Коперника – названа на честь видатного астронома Миколи Коперника. Топонім *М. Коперника* представлений лексемою *коперника*: [копѣрниѣка] < р. в. від [копѣрниѣк] – велика кількість дослідників вважає, що його прізвище походить від місцевої назви рудокопів, копачів, котрі

видобували мідь, — *copper-mining*; інші— від назви рослини кріп, яку в цій місцевості масово вирощують і називають «*koperek*» або «*kopernik*»[74]; [*konér*] – стсл. **korъ* «кріп пахучий», очевидно результат метатези слова **krorъ* «т. с.», або від **korpiva* «кропива» [17; т.2; с.566].

Вулиця ім. В. Короленка – названа іменем російського письменника українсько-польського походження В. Короленка. Топонім *В. Короленка* представлений лексемою *короленка та володимира*: [*королénка*] р. в. від [*королénко*] < [*корол*] – запозичено через польське посередництво в давньоруську мову з латинської, лат *corona* «вінок, вінець, гірлянда», псл. **korljь*, що виникло на основі власного імені володаря франків Карла Великого, двн. *Karl* (768–814); виведення від псл. *koriti* «покоряти» або від герм. **karlja* «вільна людина» непереконливі[61; т.3; с.41]; [*володмієра*] р. в. від [*володмієр*] – див. вище.

Вулиця Коротка – названа через маленькі розміри. Топонім *Коротка* представлений лексемою *коротка*: [*корóтка*] – споріднене з лат. *curtus* «укорочений, спотворений» псл. **kortькъ*(jь), пов’язане чергуванням голосних з **čьr* tо «ріжу»; ірл. *cert* «малий», лит. *kartùs* «гіркий», *kir̃ sti* (*kertù*) «рубати», дінд. *kaṭiḥ* «гострий, кусючий», *kaṭukaḥ* «т. с.»; іє. *(s)*kert*-/*(s)*koṛ* t- «рубати, різати»[17; т.3; С.42].

Вулиця Космонавтів – присвячена пам’яті космонавтів та космонавтики. Топонім *Космонавтів* представлена лексемою *космонавтів*< мнж. від *космонавт*: [*космонá вт*] – «пілот космічного корабля» – запозичено з рос. мови; р. космонавт утворено на основі запозичень з грець. мови *κόσμος* «космос, світ» і *ναύτης* «моряк, весляр» (за зразком аеронавт, астронавт) [17; т.3; с.51].

Вулиця Княжа – за словами респондентів, названо через колишню приналежність земель князеві (ім’я на жаль невідоме). Топонім *Княжа* представлений лексемою *княжа*: [*кн’á жа*] < [*кн’á з’*] – псл. **кънѣдзь* з прагерманської мови; пргрм. **kuningas* «король», (пор. гот. **kuniggs*, двн. *kuning* «т. с.») утворене від *kuni* «рід», спорідненого з дінд. *jánati* «народжує»,

гр. *γένος* «рід», лат. *genus* «т. с.», псл. *zěť*, укр. *зять*; спроба обґрунтувати здавна слов'янське походження псл. **kъnędzь* малопереконлива [16; т.2; с.475].

Вулиця ім. Ф. Купера – названа ім'ям американського письменника Купера Фенімора. Етимологія даного топоніма досліджена повністю не була за відсутності правильних даних. Топонім *Купера Ф.* представлений лексемою *купера та фенімора*: [к'упе^нр] – прс. *kirpъ* – можливо, генетично пов'язане з *kirpa*, споріднене з лит. *kai̯pras* «опуклість, пагорб», з іншим ступенем вокалізмуз лат. *kirpa* «горб» [17; т.3; с.146]; [фе^н'імó рa] р. в. від [фе^н'імó р] – етимологія невідома.

Вулиця О. Кушнір – на жаль нами так і не була виявлена причина назви вулиці [Дод.10]. Топонім *О. Кушнір* представлений лексемою *кушнір*: [кушн'ір] «фахівець, що виготовляє хутро і шиє хутрянні вироби», етимологія достеменно не з'ясована, припускається запозичення з іранських мов, хоч не виключається незалежний розвиток праслов'янського та праіранського слова від іє. **šker-* «різати» [17; т.3; с.169-170].

Вулиця ім. Б. Лепкого – названа на честь видатного українського прозаїка Б. Лепкого. Топонім *Б. Лепкого* представлений лексемою *лепкого та богдана*: [л'епкого] < р. в. від [л'епкий] – ймовірно від дієсл. липнути – р. *липнуть*, *лепить*, бр. *лыпнуць*, *ляпиць*, др. *лѣпнѹти*, *лѣпѹти*, п. *lepis* «ліпити», ст. *lpiēs* «прилягати міцно, триматися» - псл. *l̥pěti* «липнути» – споріднене з лит. *lępti* «прилипати, приклеювати» [17; т.3; с.239]; [богдá на] < р. в. від [богдá н] – спільнослов'янське власне і загальне ім'я, утворене з основи іменника *богъ* і дієприкметника *danъ*, від дієслова *dati*; на думку Мілевського псл. **Vogodanъ* походить як запозиченнякалька від мідійсько-скіфського *Bagadāta* (дперс. *Vaga-dāta*); р. *Богдá н*, бр. *Богдá н*, [богдá н] «підкидьок», п. *bogdan*, *hohdan* (з укр.) «дорогий, кавалер», ч. слц. *Bohdan*, м. *богодан* «богом даний», схв. *bāgodān* «богом даний», *Bōgdān* [17; т.1; с.220-221].

Вулиця ім. Лесі Українки – названа на честь видатної української поетеси Лесі Українки [Дод.1]. Топонім *Лесі Українки* представлений сполученням лексем *леся + українка*: [л'ес'а] < [ол'ес'а] < [оле^нкcá ндр] -

запозичення з грецької мови; гр. *Ἀλέξανδρος* утворене з *ἀλέξω* «захищаю», спорідненого з дінд. *rákṣati* «захищає», дангл. *ealgian* «захищати», і, можливо, з гот. *alhs* «храм», длит. *eġkas* «священний ліс», *aġkas* «т. с.», лтс. *elks* «ідол», і *ánēr* (род. в. *ándrós*) «чоловік, муж», до якого зводиться укр. *Андрій*; р. *Алексá ндр*, *Алексá ндра*, бр. *Аляксá ндр*, *Аляксá ндар*, *Аляксá ндра*, др. *Александръ*, *Олександръ*, п. *Aleksander*, ч. слц. *Alexander*, вл. *Aleksandr*, болг. *Алексá ндър*, м. *Александр*, схв. *Алѣксā ндар*, *Алѣксā ндра*, слн. *Aleksánder*, *Aleksándera*, стсл. *Алѣжандръ* [17; т.4; с.179]; [україїнка] < [україїна] – див. вище.

Вулиця Лісна – названа через приналежність до лісової частини колишньої маєтності, а нині с. Зимна Вода. Топонім *Лісна* представлений лексемою *лісна*: [л'існа́] < [л'іс] – див. вище.

Вулиця ім. М. Лисенко – найменована на честь видатного українського композитора Миколи Лисенка. Топонім *М. Лисенка* представлений лексемою *лисєнка та миколи*: походження прізвища від прикм. *лисий*, причиною було гоління козаками голови налісо, саме тому в козацьких реєстрах це прізвище зустрічається доволі часто – [лі се^нко] < [лі си^й] – псл. *lysъ* «лисий (без волосся, збілою плямою)», споріднене з дінд. *rusan* «світлий, білий» [17; т.3; с.241]; [ми^екóли] р. в. від [ми^екóла] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Νικόλαος* складається з основ дієслова *νικάω* «перемагаю», пов'язаного з *νίκη* «перемога», та іменника *λαός* «народ», яке загальноприйнятої етимології не має; початкове *м* замість *н* у східнослов'янських і польській мовах пояснюється як результат впливу імені *Михаїль*; р. *Николá й*, [Мику́ла], бр. *Мікалá й*, *Мікóла*, др. *Никола*, *Микула*, п. *Mikołaj*, ч. слц. *Mikuláš*, схв. *Никола*, вл. *Mikławš*, нл. *Mikławš*, болг. *Николай*, слн. *Miklavž*, стсл. *Никола*, *Николаи* [16; т.3; с.459-460].

Вулиця Лугова – отримала назву через приналежність до лугової частини в долині потоку р. Зимна Вода. Топонім *Лугова* представлена лексемою *лугова*: [лугова́] < [лу́г] – псл. **logъ* «кривизна, знижена ділянка

землі, низький ліс, прибережні зарослі», пов'язане з чергуванням голосних з **lega* «низина, яма», що простежувалося в р. [*ляга*] «калюжа, яма з водою, болото; низьке місце в зарослях» [17; т.3; с.297-298].

Вулиця ім. А. Міцкевича – названа іменем видатного польського поета Адама Міцкевича. Топонім *А. Міцкевича* представлений лексемою *міцкевича*: [*м'іцкєвіча*] < зн. в. від [*м'іцкєвіч*] – можливо, походить від білорусько-польського імені *Міцко*. На жаль, не вдалося детальніше розглянути етимологію топоніма.

Вулиця ім. І. Мазепи – присвячена пам'яті видатного українського гетьмана Івана Мазепи. Топонім *І. Мазепи* представлений лексемою *івана та мазепи*: [*мазєпи*] < р.в. від [*мазєпа*] – «неохайна, грубувата або нерозумна людина» – похідне утворення від мазати «бруднити», до словотвору (формант –*ep(a)*) [17; т.3; с.359]; [*іва́на*] р. в. від [*іва́н*] – див. вище.

Вулиця ім. Марка Вовчка – присвячена пам'яті української письменниці Марії Вілінської (Марка Вовчка). Топонім *Марка Вовчка* представлений лексемами *марко* і *вовчок*: [*марко́*] < чол. імені Марко через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Μάρκος* походить від лат. *Mārcus*, можливо, пов'язаного з *Mārtius* «березневий», *Mārs* «Марс» (< **Mārt(i)cos*) або з *marceo* «бути в'ялим, слабким» [17; т.3; с.397]; [*вовчо́к*] зменш. песть. від [*во́вк*] – псл. **vьlkъ*; споріднене з лит. *vilkas*, лтс. *vilks*, дінд. *vrkaḥ*, ав. *vəhrka*, гот. *wulfs*, англ. *wolf*, нвн. *Wolf*, алб. *ul'k*, гр. *λύκος*, лат. *lupus* (можливо, запозичення з сабінської мови); іє. **ulkuos* «вовк», що зіставляється з коренем **uel-* «рвати» або *uelk-* «тягти, волокати»; у такому випадку назва вовка первісно означала «грабіжник» або «той, що роздирає» [17; т.1; с.411]. Назва присвячена новоутвореній вулиці [Дод.10].

Вулиця ім. Д. Менделєєва – присвячена пам'яті видатного хіміка, автора періодичної системи хімічних елементів Дмитра Івановича Менделєєва. Топонім *Д. Менделєєва* представлений лексемою *дмитра та менделєєва*: [*ме^нд'ел'єйєва*] р. в. від [*ме^нд'ел'єйєв*] < [*мєнде^л'*] / [*ма^нде^л'*]

– «міра при складанні снопів в 15-20 штук;в'язка вибраного льону або конопель; поганий сніп, тощо», - через посередництво західнослов'янських мов запозичено з нім.; н. *Mandel* «15 штук, (первісно) купа з 15 снопів», споріднене з корн. *tanal* «сніп», лат. *manus* «рука»[17; т.3; с.335, 379]; [дми^етра́] < р. в. від [дми^етро́] – через церковнослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. Δημήτριος за формою є присвійним прикметником від імені богині землеробства та родючості Δημήτηρ, яке розглядається як складне слово з первісним значенням «мати землі»;другий його компонент μήτηρ «мати» відповідає укр. *ма́ ти* (род. в. *ма́тері*), перша частина слова неясна: вона тлумачиться як іллірійське слово або як назва землі *δᾶ, існування якої не підтверджене;пов'язується також з δηαί «ячмінне зерно»;зіставляється з іє. *dms (р. в. від *dem- «дім»);р. *Дмі трий*, заст. *Димитрий*, бр. *Дзмíтрый*, др. *Димитрий*, *Дмитрей*, ч. *Dimitrij*, ст. *Dimitr*, слц. *Demeter*, [Demiter], болг. *Димíтър*, м. *Димитар*, заст. *Димитрија*, схв. *Dmítar*, слн. *Demetrij*, стсл. *Димитрий*[17; т.2; с.94-95].

Вулиця Миру – назва присвячена бажанню миру та злагоди у всьому світі. Топонім *Миру* представлений лексемою *миру*: [міру] д. в. від [мір] – «злагода, спокій», псл. *mirъ* «мир, года», споріднене з лит. ст. *mieras* «мир, спокій», пов'язується також з **merti* «мерти (заспокоюватись)», виводиться від скіф. **mir-*, ав. *mivra** «дружба, угода» [16; т.3; с.463].

Вулиця ім. Я. Мудрого – названа іменем Великого князя київського Ярослава Мудрого. Топонім *Я.Мудрого* представлений лексемама *ярослава та мудрого*: [мудрого] < р. в. від [мудрий] «розумний, досвідчений» – псл. *mōdrъ*, пов'язане чергуванням голосних з *тънѣти* «думати»; споріднене з лит. *mandrūs* «бадьорий; гордий», лтс. *miōdrs* «бадьорий», двн. *muntar* «жвавий, бадьорий», дінд. *mēdhā* «мудрість, розум, думка», гр. *μανθάνω* «дізнаюсь, розумію»; іє. **men-* «мислити»; р. *мудрый*, бр. *мудры*, др. *мудръ*, п. *mądry*, ч. *moudrý*, слц. *múdry*, вл. нл. *múdru*, болг. *мъдър*, м. *мудар*, схв. *мудар*, *мудри*, слн. *móder*, стсл. *мждръ*[17; т.3; с.529-530]; [йаросла́ ва] р. в. від [йаросла́ в] - псл. *Jaroslavъ*, (букв.) «уславлений, відомий сміливістю»;складне слово,

утворене з прикметника *jarъ* «гнівний; суворий; дужий, сміливий, відважний» та віддієслівної форми *-славъ*, утвореної від *slá viti, slúti* «бути відомим»;р. болг. *Яросла́в*, бр. *Ярасла́ў*, др. *Ярославъ*, п. нл. *Jaroslaw*, ч. слц. *Jaroslav*, цсл. *Арославъ*[17; т.7].

Вулиця Нагірних – присвячена пам'яті видатних братів Василя та Євгена Нагірних – відомих українських архітекторів. Топонім *Нагірних* представлений лексемою *нагірних*: [*наг'і́рних*] < р. в. мнж. від [*наг'і́рний*] – українське топонімічне прізвище, утворилося за назвою місця проживання; тобто фактично *на+гір+них* фактично «той, що проживає на горі»; [*наг'і́рний*] < [гора́] «підвищення земної поверхні», - псл. **gora*, споріднене з прус. *garian* «дерево», лит. *nigara* «хребет», можливо, з грец. *гомер* «північний вітер»; первісне значення «гора», значення «ліс» розвинулося пізніше через «ліс на горі», розбіжності в вокалізмі вказують на те, що первісно слово було нетематичне з основою на приголосний [17; т.1; с.562-563].

Вулиця ім. С. Наливайка – найменована іменем видатного козацького отамана Северина Наливайка. Топонім *С. Наливайка* представлений лексемою *наливайка та сиверина*: [*нали́ва йка*] < р. в. від [*нали́ва йко*] < [*нали́ва ти*] < [*лі́ти*] – псл **liti, *l̥jō* «лити», споріднене з лит. *lieju, lyti* «лити, заливати (про дощ)», пов'язується також з прал. *rinoti* «ринуть» [76; т.3; с.246-247]; [*сеⁿвеⁿрú на*] р. в. від [*сеⁿвеⁿрú н*] – частково через грецьку мову (гр. *Σεῦρηϊνος*) запозичено з латинської;лат. *Sevērīnus* є похідним від *Sevērus*, пов'язаного з прикметником *sevērus* «серйозний, установлений, суворий», утвореним із **se (sē) vēro* «без люб'язності»;*sē (sēd)* «без» є, очевидно, давньою формою аблатива від основи зворотного займенника *se* з первісним значенням «сам собою (без нічого)»;**vēro-* «люб'язність» споріднене з дісл. *vēr* «дружній, спокійний, приємний», гот. *unwērei* «небажання», можливо, також з лат. *vērus* «справжній»;р. болг. *Севері́н*, *Севері́на*, бр. *Севяры́н*, *Севяры́на*, п. *Seweryn*, *Seweryna*, ч. *Severín*, *Severón*, слц. слн. *Severín*, м. *Северин*, *Северина*, схв. *Северино*, *Северина* [17; т.5; с.201-202].

Вулиця ім. О. Невського – названо іменем одного з Київських князів

Олександра Невського. Топонім *О. Невського* представлений лексемою *олександра* та *невського*: [нэ́вс'кого] р. в. від [нэ́вс'кий] – походить від назви річки Нева. Етимологічно слово походить з фін. *neva* «болото» [47]; [оле^нкса́ндра] р. в. від [оле^нкса́ндр] – див. вище.

Вулиця Незалежності – присвячена святкуванню Дню Незалежності України, що відзначається з 24 серпня 1991 р. коли Україна нарешті отримала Незалежність і вийшла з складу СРСР[Дод.10]. Топонім *Незалежності* представлений лексемою *незалежності*: [неза́лэ́жнос'т'і] < р. в. від [неза́лэ́ж'н'іс'т'і] – етимологія слова невідома.

Вулиця Новоселів – названа так, через нові поселення жителів і розширення території селища. Топонім *Новоселів* представлений лексемою *новоселів*: [новосéл'ів] фактично складається з двох лексем *новий* + *селитися*; [нові́й] – псл. **novъ* «новий», споріднене з лит. *naujas*, прус. *neuwepen*, іє. **neuos* «т. с.», пов'язане з **nu-* «тепер» [17; т.4;с.107]; [се^нлі́ тн^с'а] < [се^нло́] – псл. *sedlo*, походить з **sēdēti* «сидіти», пов'язане з псл. *selo* «рілля», спорідненою з лит. *salá* «острів», сх.-лтс. *sola*, лат. *solum* «ґрунт», двн. *sal* «будинок, житло», лангобардським *sala* «двір, будинок» [17; т.5; с.209].

Вулиця Озерна – названа через прилеглість до ставу, що знаходиться у північній частині села (раніше це було озеро). Топонім *Озерна* представлений лексемою *озерна*: [озéрна] < [о́ зе^нро] – псл. **ezero*, споріднене з лит. *ẽžeras*, [ãžeras] «озеро, став», лтс. *ę zę rs*, прус. *assaran* «т.с.», з гр. *Αχέρων* (назва річки в підземному царстві), іє. *eĝ *hero-* [17; т.4; с.166-167].

Вулиця ім. І. Огієнка – названа іменем видатного церковного і громадського діяча, мовознавця, лексикографа Івана (Іларіона) Огієнка. Топонім *І. Огієнка* представлений лексемою *огієнка*: [ог'ійéнка] р. в. від [ог'ійéнко] ймовірно походить від прізвиська Огій, що в свою чергу походить від ім. *огонь* (суч. *вогонь*) - сл. **ogn(j)ь*, що в свою чергу споріднене з лит. *ignis* «вогонь», [ùgnis], лтс. *igungs*, дінд. *agnih*, хет. *agniš*, лат. *ignis* «т. с.», іє. **ognis/ egnis* «т. с.» [16; т.1; с.413]; [іва́на] р. в. від [іва́н] – див. вище.

Вулиця Папи Римського Іоана Павла II – перейменована з вулиці

Дитячої, з нагоди 90-х роковин з дня народження Папи Римського Іоана Павла II [Дод.5,6].

Вулиця ім. С. Петлюри – присвячена пам'яті українського політичного та військового діяча С. Петлюри. Топонім *С.Петлюри* представлений лексемою *симона* та *петлюри*: [п^етл'ури] р. в. від [п^етл'ура] – ймовірно походить від імені Петро - через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Πέτρος* утворене від *πέτρος* «камінь», пов'язаного з *πέτρα* «скеля, бескид, кам'яна брила», етимологія якого нез'ясована [17; т.4; с.362]; [с^імó на] р. в. від [с^імó н] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Σίμων* походить від гебр. *šim'ón*, утвореного від *šāmá'* «він почув»; р. *Сімон*, бр. *Сіман*, др. *Симонъ*, п. *Szymon*, слц. *Šimon*, вл. *Suman*, болг. *Симóн*, жін. *Симóна*, слн. *Šimen*, стсл. *Симонъ* [17; т.5; с.232].

Вулиця ім. Є. Петрушевича – названа іменем українського політичного та громадського діяча Є. Петрушевича. Топонім *Є. Петрушевича* представлений лексемою *петрушевича* та *євгена*: [п^ет^руш^ев^ич^а] < р. в. від [п^ет^руш^ев^ич] – походить від Петро – див. вище; [й^евг^ена] р. в. від [й^евг^ен] – через церковнослов'янську мову запозичено з грецької; гр. *Εὐγένης*, *Εὐγένιος* (чол. р.), *Εὐγενία* (жін. р.) походять від прикметника *εὐγενής* «благородний», складеного з основ прикметника *εὖς* «добрий» і іменника *γένος* «рід, покоління; порода»; р. болг. *Евг^ений*, *Евг^ения*, бр. *Яўг^ен*, *Яўг^еній*, *Яўг^енія*, п. *Eugeniusz*, *Eugenia*, ч. *Eugen*, *Evžén*, *Eugenie*, *Evženie*, слц. *Eugen*, *Eugénia*, схв. *Еуген*, *Еуг^еніј(е)*, *Јевг^еније*, *Еуг^енија*, *Јевг^енија*, слн. *Evgen*, *Evgenija*, стсл. *Євг^енши*, *Євг^енъ*, *Євг^енига* [16; т.2; с.175-176].

Вулиця ім. П. Орлика – названа на честь українського військового і політичного діяча, Генерального писаря та Гетьмана Війська Запорозького у вигнанні Пилипа Орлика. Топонім *П. Орлика* представлений лексемою *орлика* та *пилипа*: [óрл^ика] < р. в. від [óрл^ик] < [óрел] - псл. *орьль*; споріднене з лит. *erėlis*, [arėlis] «орел», лтс. *ėrglis* (<*ėrdlis), *erelis*, прус. *arelie*, гот. *ara*, двн. *aro*, нвн. *Aar*, сбрет. *erer*, корн. брет. *er*, хет. *ħaraš*, род. в. *ħarapaš* «т. с.», гр. *ὄρνις*

«птах», пов'язаними з гр. *ὄρνυμι* «піднімаюся», лат. *orior* «т.с.», іє. **er-/or-* [17; т.4; с.211]; [*ni^{el}í na*] р. в. від [*ni^{el}í n*] – через церковнослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. *Φίλιππος* походить від апелятива *φίλιππος* «той, що любить коней», утвореного з основ дієслова *φιλέω* «люблю» та іменника *ἵππος* «кінь»; р. *Фили́пп*, бр. *Піліп*, др. *Филипъ*, п. ч. слц. вл. *Filip*, болг. *Филі́п*, м. *Филип*, схв. *Фі́лип*, слн. *Filip*, стсл. *Филипъ*, *Пилипъ* [17; т.4; с.369].

Вулиця Пилявського – на жаль невідомо, кому саме присвячена назва вулиці. Топонім *Пилявського* представлений лексемою *пилявського*: [*ni^{el} 'á vs 'kogo*] р. в. від [*ni^{el} 'á vs 'kuij*] – можливо, походить від назви села Пилявці, що відоме через розгром військом Б. Хмельницького польської армії (1648р.); або від прикм. [*ni^{el} 'á стий*] «брудний, пильний» < [*ní l*] – «порох», псл. *pyľь*, утворене, очевидно, від іє. **p(h)ũ-* «дути», до якого зводяться також гр. *φυσάω* «дму, пихкаю, сопу», лит. *pūsti* «дути, віяти», лтс. *pūst* «т. с.», псл. *pyxati* «дути, пихкати, сопіти», укр. *пихкати*, менш певним є пов'язання з лат. *pulvis* «пил, дрібний пісок» [17; т.4; с.367].

Вулиця ім. Марійки Підгірянки – присвячена пам'яті видатної української поетеси Марійки Підгірянки, що довгий час жила і працювала в даному селищі. Топонім *М. Підгірянки* представлений лексемою *підгірянки*: [*n 'idg 'ip 'á nki*] < [*gorá*] – див. вище.

Вулиця ім. І. Підкови – названа іменем українського кошового отамана Івана Підкови. Топонім *І. Підкови* представлений лексемою *івана* та *підкови*: [*n 'idkó vi*] р. в. від [*n 'idkó va*] < [*kuvá ти*] – стл. *kovati*, *kujř* «кувати, бити метал молотом»; споріднене з лит. *káuti* «бити, кувати», лтс. *kaût* «бити, рубати; убивати», двн. *houwan* «рубати, завдавати ударів», нвн. *hauen* «рубати, сікти; бити, лупцювати; тесати», дісл. *hoggva* «т.с.; забивати; зрубувати (дерево)», лат. *cūdo* «б'ю, колю; обробляю метал, кую; карбую», тох. *ako-* «убивати», *bkau* «тс.»; іє. **kou-* або **kāu-/ kəu-* «бити» [17; т.3; с.120-121]; [*ivá na*] р. в. від [*ivá n*] – див. вище.

Вулиця Польова – за словами старожилів села – головна вулиця, якою

йшли на поля на роботу. Топонім *Польова* представлений лексемою *польова*: [пол'ова́] < [но́ле] - сл. *polje* «відкрите місце, простір; рівнина, поле; рілля», похідне від *polъ* «широкий, плоский, порожній, неродючий»; очевидно, споріднене з лат. *palam* «відкрито, явно», шв. *fala* «рівнина, пустище», нвн. - *falen*, а також з лит. *plónas* «тонкий», лтс. *plâns* «тс.; плоский, рівний», прус. *plonis* «тік, токовище», лат. *plānus* «плоский, рівний, прямий; площина, низина, низьке місце; рівна, горизонтальна поверхня», гр. *πέλανος* «жертвний пиріг (з борошна)», хет. *palhi* «широкий» і більш віддаленими двн. *feld* «поле», дісл. *fold* «земля, земна куля; суша, ґрунт», дангл. *folde*, днн. *folda* «тс.»; іє. **p(e)lā-* «плоский, рівний, прямий; широкий, простягнутий; площина, низина; рівнина, поле; розстилати», похідне від **pel-* (**pol-*) «широко відкрите рівне місце, простір»[167 т.4; с.486-487].

Вулиця ім. П. Полуботка – названа іменем українського політичного та військового діяча, наказного гетьмана Павла Полуботка. Топонім *П. Полуботка* представлений лексемою *павла* та *полуботка*: [полубо́ тка] р. в. від [полубо́ ток] – утворилося від глузливого козацького прізвища полуботок з рос. *болуботок* – *полуботинок* «напівчобіток» < [бо́ т] – через старопольську мову запозичено з французької; фр. *botte* «чобіт» етимологічно нез'ясоване ;в сучасному значенні це слово прийшло в рос. і укр.. мови в ХІХ ст. безпосередньо з французької; р. бр. бот, п. *botu* (ми.), *but* (одн.) «чобіт», ч. *bota* «тс.», *botu* (мн.) «взуття», слц. *bota* «вид шкіряного взуття, чобіт», слн. *bota*[17; т.1; с.237]; [павла́] < р. в. від [павло́] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької;гр. *Παῦλος* походить від лат. *Paulus*, утвореного від прикметника *raulus* «малий», пов'язаного з *raucus* «т. с.», спорідненим з гот. *fawai* «мало», дісл. *far*, двн. *fao*, *fō*, дангл. *fēa*, англ. *few* «т. с.»;р. бр. болг. *Павел*, др. *Павель*, *Пауль*, п. *Rawel*, ч. слц. слн. *Pavel*, вл. *Rawoł*, *Raweł*, м. *Павле*, схв. *Павао*, *Павле*, стсл. *Павьль*, *Паоуль*[17; т.4; с. 249].

Вулиця ім. П. Сагайдачного – названа на честь видатного українського полководця Петра Конашевича – Сагайдачного. Топонім *П. Сагайдачного*

представлений лексемою *сагайдачний*: [сагайда́ чний] < [сагайда́ к] «чохол на лук і стріли, лук» - запозичення з тюркських мов; тат. чаг. *сагдак* «сагайдак» споріднене з монг. *сагадаг* «т.с.»; лук і стріли»; р. *сагайда́ к* (іст.) «сагайдак; лук», *саадак*, ст. *сагадак*, сагайдак «т. с.», бр. *сагайда́ к*, п. *sahajdak*, *sajdak* (з укр.), ч. [sajdàk] «паперовий мішечок», слц. *sajdàk* «пастухова торбинка», *sajdačka* «торбина», *sujdačka* «т. с.» [17; т.5; с.161].

Вулиця ім. І. Сірка – названа на честь видатного українського полководця Івана Сірка. Топонім *І.Сірка* представлений лексемою *івана* та *сірка*: [с'ірка́] р. в. від [с'ірко́] < (ймовірно) [с'іруй] – псл. *sěръ* «*soir-», пов'язане з *sěďъ* «*soid-»; можливо, споріднене з дісл. *hárr* «сірий, сивий», дангл. *hár* «гідний, величний», двн. *hēr* «т. с.» (герм. **haira-*); іє. **k̃oi-ro-* «темний, сірий, коричневий», похідне від **k̃ei-*; думка про запозичення з германських мов необґрунтована [17; т.5; с.266-267]; [іва́ на] р. в. від [іва́ н] – див. вище.

Вулиця Січнева – причина найменування невідома. Топонім *січнева* представлений лексемою *січнева*: [с'ічнѐва] < [с'ічѐ"н'] – див. вище.

Вулиця Й. Сліпого – названа іменем українського архієпископа Йосифа Сліпого. Топонім *Й. Сліпого* представлений лексемою *йосипа* та *сліпого*: [сл'іно́ го] < [сл'іну́ й] – псл. *slěpъ-jъ* «сліпий», *slěpŋoti* «сліпнути», задовільного пояснення не має; спроба пов'язати з лит. *slė̃pti* «приховувати, ховати», *slaptá* «тайник, укриття», лтс. *slėpt*, *slėpēt* «приховувати (викликає сумнів; недостатньо обґрунтованими є пов'язання з лит. *žlibas* «підсліпуватий», *žlibti* «сліпнути» , з гот. *hleibjan* «піклуватися», заслуговує на увагу зведення псл. **slojр-/sljр-* «намазувати», збереженого у лат. *lippus* «підсліпуватий, із запаленими очима» [17; т.5; с.304]; [йо́ сиѐна] р. в. від [йо́ сиѐн] - через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Ἰωσήφ*, як і лат. *Jōsēphus*, походить від гебр. *Ἰōséf*, (букв.) «він (бог) збільшить, додасть», скороченої форми до *Ἰosifū* ah «хай буде збільшено; дай, боже, збільшення»; р. *Ио́ сиѐф*, *Йо́ сиѐн*, *О́ сиѐн*, *Ёсиѐн*, бр. *Jó siѐф*, *Vó siѐн*, *Ociѐн*, *Eciѐн*, *Ёска*, *Язѐн*, др. *Иосифъ*, *Есифъ*, п. вл. *Józef*,

ч. *Josef*, слц. *Jozef*, болг. *Йѳоциф*, м. *Йосеф*, *Иосиф*, схв. *Jòсиф*, *Jòсип*, слн. *Josip*, *Jožef*, стсл. *Иосифъ*[17; т.2; с.238].

Вулиця Соснівська – (найменована по типу квіткова, вишнева), причини найменування невідомі. Топонім *Соснівська* представлений лексемою *соснівська*: [*сосн'івс'ка*] < [*сосна́*] «вічнозелене хвойне дерево», -сх.-псл. [*sosna*] «хвойне дерево, ялина, сосна»; загально визнаної етимології не має; найбільш вірогідним вважається зв'язок з давнім звуконаслідувальним утворенням іє. **k̃ops-nā* (> **sop-snā/ sop-sñ*), від якого виводяться також псл. *sopěti* «сопіти, дути», укр. *сопі́ти*; тому припускається для псл. *sosna* первісне значення «дуплисте дерево»; зв'язок з іє. **k̃asnos* «сірий», з яким зближують прус. *sasins* «заєць», дінд. *śasáħ* (<**śasáħ*), двн. *haso*, дфриз. *hasa* «т. с.», двн. *hasan* «сірий, блискучий», дангл. *hasu* «сіро-коричневий», дісл. *hōss* (<**haswa-*) «т. с.», сірий», свн. *heswe* «блідий», лат. *cānus* «сірий», мало ймовірний, оскільки значення певного виду дерева тут, очевидно, пізніше; недостатньо об'рунтовані зіставлення з лат. *sapa* «сік», двн. *saf* «т. с.», стсл. *свенеть* «дикий (лісовий) мед» і реконструкція кореня **sō̃ap-* (**svap-*), з лит. *šāšas* «струпи», *šašnỹs* «запаршивіла людина» та з двн. *chien*, нвн. *Kien* (<**kēn*, **kizn*) «смолисте дерево, сосна», виведення псл. **sosna* від дієслова **sojiti* «колоти»[17; т.5; с.359].

Вулиця Сполучна – отримала назву через розміщення на сполученні шляху з с. Зимна Вода, адже раніше ці два селища були єдиним цілим. Топонім *Сполучна* представлений лексемою *сполучна*: [*сполучна́*] < [*сполуча́ ти*] < [*лучі́ ти*] «єднати, з'єднувати, сполучати» – псл. *lōčiti*, початково ітератив до **lękti* «гнути, згинати, вигинати», пов'язане також з *лѡкъ*, укр. *лук* (зброя), *лѡкъ*, укр. *ляк*; давнє значення частково збереглося в слн. *lōčiti* «гнути», ч. ст. *lúčitise* «згинатися, хилитися», можливо, також в укр. [вилуча́тися] «триматися криво, мати викривлений хребет», [вилу́чуватися] «вигинатися дугою»; пізніше, можливо, під впливом префіксальних утворень, відбулося розщеплення семантики слова на «з'єднувати» і «роз'єднувати»; споріднене з лит. *lankúoti* «гнути, робити гнучким», *lankýti* «відвідувати»,

lánkioti «обходити», лтс. *liūocīt* «нахиляти, направляти», прус. *lunkis*; висловлювалась думка, що укр. [лучі́ ти] «з'єднувати» є запозиченням з польської мови[17; т.3; с.315-316].

Вулиця ім. В. Стуса – найменована іменем відомого українського поета Василя Стуса. Топонім *В. Стуса* представлений лексемою *василя* та *стуса*: [стúса] р. в. від [стúс] «ледача людина, ледар» - етимологія не відома; [васи^ел'á] < р. в. від [васíл'] – через церковнослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. *Βασίλειος* утворене на основі прикметника *βασίλειος* «царський», пов'язаного з іменником *βασιλεύς* «цар», який з'явився в грецькій мові з часів перських війн і мав спочатку значення «перський цар; князь, правитель»; жіночі форми походять від грецьких власних імен *Βασίλισσα*, *Βασίλιννα* букв.«княгиня, цариця», похідних від попереднього; походження грецького слова досі залишається нез'ясованим; намагання довести його індоєвропейське походження чи знайти малоазійські або інші джерела не мали успіху; р. *Василий*, бр. *Васіль*, *Васілій*, др. *Василий*, *Василко*, *Василь*, п. *Vazyli*, ч. *Vazili*, слц. *Vazil*, бол г. *Васі́лій*, *Васі́л*, сл н. *Vasili j*, стсл. *Василии*, *Василь*[61; т.1; с.337].

Вулиця Я. Стецька – названо на честь українського військового та політичного діяча Ярослава Стецька. Топонім *Я. Стецька* представлений лексемою *стецька*: [сте^нц'ка́] < р. в. від [сте^нц'кó] < [сте^нпá н] - через церковнослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. *Στέφανος* походить від іменника *στέφανος* «вінок», пов'язаного з *στέφω* «оточую, окутую, обгортаю, обмотую», спорідненим з дінд. *stabhnāti* «укріплює, затримує, підпирає», лит. *staĩ bas* «стебло», лтс. *stabs* «стовп, колона», двн. *stab* «палка» [16; т.5; с.409]; [йаросла́ ва] < р. в. від [йаросла́ в] – див. вище.

Вулиця ім. В. Терешкової – носить ім'я льотчиці – космонавтки СРСР, політичної діячки Валентини Терешкової. Топонім *В. Терешкової* представлений лексемою *валентини* та *терешкової*: [те^нре^ншкó войі] р. в. від [те^нре^ншкó ва] < [те^нре^ншкó] – «чоловіче ім'я, скорочене від Терентій» – через посередництво грецької мови (гр. *Τερέντιος*) запозичено з латинської;

лат. *Terentius* загальноприйнятої етимології не має; виводиться від лат. *terens* (род. в. *terentis*) «який тре», дієприкм. від *tero*, *-ere* «терти», зіставляється також з дінд. *tarád-* «переможець» [17; т.5; с.552]; [валє^нті^ну] < р. в. від [валє^нті^на] < [валє^нті^н] - через старослов'янську і, далі, грецьку мову (гр. *Βαλεντῖνος, Ουαλεντῖνος*) запозичено з латинської; лат. *Valentiānus, Valentinus* (чоловіче ім'я) походить від дієслова *valēre* «бути сильним, мати значення, коштувати», спорідненого з гот. *waldan* «вистачати», днп. *waltan* «управляти», можливо, також лит. *valdyti* «володіти, правити», псл. **voldēti*, укр. *володіти*; р. болг. *Валенті^н*, бр. *Валяці^н*, п. *Walenty*, ч. *Valentin*, слц. слн. *Valentín*, стсл. *Валєн^тин^ъ* [17; т.1; с.334].

Вулиця ім. І. Франка – носить ім'я видатного українського культурного діяча, «Великого каменяра українського народу Івана Франка. Топонім *І.Франка* представлений лексемою *івана* та *франка*: [франка́] р. в. від [франко́] <можливо, від [фра́нки] – «група західногерманських племен», запозичення з французької мови; фр. *franc* «франк, представник племені франків» пов'язане з фр. ст. *franc* «вільний» і далі через слат. *Francus* «франк» з днп. *Franko*, дангл. *Franca* «т. с.»; назва Франції – *France* первісно означала «країна франків»; р. болг. *фра́нки*, бр. *фра́нкі*, ч. *Frankové*, слц. *Frankovia* [17; т.6]; [іва́на] р. в. від [іва́н] – див. вище.

Вулиця ім. Б. Хмельницького присвячена пам'яті видатного гетьмана України Б. Хмельницького. Топонім *Б. Хмельницького* представлена лексемами *богодана* та *хмельницького*: [хмє^л'ні^ц'кого] < р. в. від [хмє^л'ні^ц'кий] < [хм'іл'] - сл. *хѣтель*; загальноприйнятої етимології не має; припускається давнє запозичення з іранських мов, при цьому реконструюється архаїчне ір. **xum-ala-*, пор. ос. *xumælæg*; звертається увага на давність у слов'янському слові значення «сп'яніння» і вторинність значення «назва рослини», висловлювалися також припущення про запозичення з тюркських мов, пор. булг. **xumlay*, чув. *xə^тmla*, *xə^тmla*, тат. *xomlak*, звідки манс. *qumlix* і уг. *komlî* та з германських, з авестійської (там само), непереконливе твердження про запозичення назви хмелю в слов'янські

мови зі східнофінських, існують думки й про автохтонність псл. *xъmelь*, яке пов'язується зі звуконаслідувальним коренем **khet-* у зв'язку з одуром, який викликають хмільні напої [28; с.334-335]; [богда́на] р. в. від [богда́н] – див. вище.

Вулиця Центральна – найменована через розташування (центр села). Топонім *центральна* представлений лексемою *центральна*: [це^нтра́ л'на] < [це́нтр] «осереддя, середня частина чогось» запозичене з латинської мови, можливо, через посередництво німецької або французької; лат. *centrum* (> н. *Zentrum*, фр. *centre* «центр») «ніжка циркуля; осереддя кола; кісточка плоду» походить від гр. *κέντρον* «колюча зброя; голка, жало; осереддя», утвореного від *κεντέω* «колю, жало», що зводиться до іє. **k̃ent-* «колоти», з яким пов'язані також брет. *kentr* «шпора», дірл. *cinteir* «т. с.», двн. *hantag* «гострий, колючий», лтс. *sist* «бити, вдарити», вал. *cethr* «цвях» [28; с.366].

Вулиця ім. М. Шашкевича – названа іменем одного з учасників Руської трійці Маркіана Шашкевича. Топонім *М. Шашкевича* представлений лексемою *маркіяна* та *шашкевича*: [ша́шкевича] р.в. від [ша́шкевич] < розм. [ша́шка] – «ручна холодна зброя злегка вигнутим клинком», запозичення з кавказьких мов, пор. каб. *sešxo* «шашка», адиг. *sešxuo*, [šesxuo] «т. с.», що зазнало фонетико-морфологічної адаптації в українській і російській мовах, зокрема заміни кінцевого *-xo* (*-xuo*) східнослов'янським суфіксом *-ка*; р. *ша́шка*, [са́шка], бр. болг. (заст.) *ша́шка*, ч. (рідк.) *šaška*, схв. *шашка* «т. с.» [17; т.7]; [ма́рк'і́яна] р. в. від [ма́рк'і́ян] - через посередництво грецької мови (гр. *Μαρκιανός*) запозичено з латинської; лат. *Mārciānus* є похідним від римського родового імені *Mārcius*, яке не має певної етимології; можливо, пов'язане з *Mārcus* «Марк»; р. *Ма́ркіан*, бр. *Ма́ркіян*, п. *Marcjanna* (жін.), ч. слц. слн. *Marcián*, м. *Маркијан*, схв. *Marcijan*, стел. *Ма́ръкиганъ* [17; т.3; с.397].

Вулиця ім. Т. Шевченка – названа іменем відомого українського поета та письменника Тараса Григоровича Шевченка. Топонім *Т. Шевченка* представлений лексемою *тараса* та *шевченка*: [ше^нвче́нка] р. в. від

[ше^uвчѣнко] < найвірогідніше [ше^uвчук] < [ше^uчук] < [швѣц'] «майстер, що шие і лагодить взуття [61; т.11; с.429]; [та́ра са] < р. в. від [та́ра с] – через церковнослов'янське посередництво запозичено в давньоруську мову з грецької; гр. *Ταράσιος* утворене від *ταράσσω* «викликаю замішання, бентежу, тривожу», пов'язаного з *θράσσω* «бентежу, тривожу, засмучую», спорідненим з дісл. *dregg* «дріжджі», прус. *dragios*, лит. ст. *dragės*, псл. **drozga* (з **drogska*) «т. с.», укр. *дріжджі*; р. *Тара́ с*, *Тара́ сий*, бр. *Тара́ с*, др. *Тараси*, п. *Tarasiusz*, ч. слц. *Taras*, болг. *Тара́ с*, *Тара́ си(й)*, м. *Тарас(иє)*, схв. *Тарас(ије)*, слн. *Taras*, стсл. *Тараси* [17; т.5; с.520].

Вулиця ім. А. Шептицького – названа іменем настоятеля української греко – католицької церкви Андрія Шептицького. Топонім *А. Шептицького* представлений лексемою *андрія та шептицького*: [ше^uптіц'кого] зн. в. від [ше^uптіц'кий] < [ше^uптіати] < [шепім] - псл. *šьрѣтъ*, звуконаслідувальне утворення; пор. подібні *chochotъ*, *гьрѣтъ*, *тьрѣтъ* і т. ін. [17; Т.6]; [андр'ійа] < р. в. від [андр'ій] - через старослов'янську мову запозичено в давньоруську з грецької; гр. *Ἀνδρέας* походить від прикметника *ἀνδρεῖος* «мужній, сміливий», пов'язаного з *ἀνήρ* (род. в. *ἀνδρός*) «чоловік», спорідненим з дінд. *na* (*nár-*) «чоловік, людина», кімр. *ner* «голова, вчитель», вірм. *aur* (род. відм. *arñ*) «чоловік»; р. Андрéй, бр. *Андрэ́й*, др. *Андрѣи*, п. *Andrzej*, ч. *Ondřej*, слц. *Ondrej*, *Andrej*, вл. *Handrij*, болг. *Андрéй*, *Андрéя*, схв. *А́ндре*], стсл. *Аньдрѣи*, *Аньдрѣи* [17; т.1; с.72].

Вулиця ім. Р. Шухевича – див. вище Бічна Р. Шухевича.

Вулиця ім. В. Чорновола – названа іменем українського політичного діяча В'ячеслава Чорновола. Топонім *В. Чорновола* представлений лексемою *в'ячеслава та чорновола*: [чорно́ вола] < р. в. від [чорнов'іл] – давньоукраїнське прізвище, що утворилося внаслідок багатовікового формування, історія якого не відслідковується, фактично прізвище складається з двох лексем *чорний* + *віл*; [чо́ рний] «кольору сажі, вугілля, найтемніший» - псл. **čьrъ(nь)* < **čьrхпъ* < іє. **kīrs-no-* «чорний» є, очевидно, індоєвропейським балто-слов'янсько-індійським діалектизмом, що має точні відповідники лише в прус. *kirsnan*

«чорний», лит. [*kirš nas*] «особливо чорний», дінд. *kr̥ṣṇáh* «чорний, темно-синій»; [*в'іл*] псл. *volъ*, слов'янський новотвір, похідний від псл. *valjati* «каструвати», пор. укр. [*валяти*] «каструвати коней», коновал, [*ва́лах*] «кастрований баран», р. [*вал*] «кастрований бик»; менш переконливі зближення із словом *великий* протилежність дрібній худобі, пор. гр. *μῆλον* «дрібна худоба» (укр. малий), з дієсловом *во́лати*, п. *wolać* «волати, кликати, гукати», як бик з бучати, із словами *во́ло*, ч. *vole* «воло» і н. *wellen, schwellen* «набрякати, набухати», з етнонімом *воло́х*, нібито *віл* – «волоська худоба» тощо; р. бр. болг. м. *вол*, др. *воль*, п. *wól*, ч. *vůl*, слц. *vôl*, вл. нл. *wól*, полаб. *vål*, схв. *vôl*, слн. *vòl*, стссл. *воль* [17; т.1; с.399]; [*в'йаче"сла ва*] р. в. від [*в'йаче"сла в*] - псл. **Vętieslavъ*, складне слово, утворене з основ слів **vętie* «більше» (стсл. *вѣште*, др. *вяче*, п. *więcej*, ч. *vice*, слц. *vec(ej)*, вл. *wjasy*, нл. *wjecej*, болг. *вѣче*, [вѣке], слн. *več*) і *slava*; псл. **vętie*, можливо, пов'язане з лит. *Ventà* (назва річки), лтс. *Veñta* «т. с.» безпідставними є спроби пов'язання його з лат. *vincō* «перемагаю» і з дінд. *vánati* «бажає», нвн. *wünschen* «бажати»; у східнослов'янських мовах ім'я Вячеслав є давнім чехізмом, пов'язаним з поширенням на Русь чеського культу св. Вацлава (907–929) [17; т.1; с.443].

Вулиця Юнацька – причина найменування невідома. Топонім *Юнацька* представлений лексемою *юнацька*: [*йунá ц'ка*] < [*йунá к*] «молодий» - псл. *jupъ*; споріднене з лит. *jáunas* «молодий; юний», лтс. *jaiŋs* «т. с.; новий», дінд. *yúnā* (род. в. *yūnaḥ, yūvan, yūn-*) «молодий», ав. *yava* (*y(u)va*, род. в. *yūpō*), лат. *jūvenis*, гот. *juggs*, дірл. *ōas*, кімр. *ieuanс* «т. с.»; іє. **j̥ eḡ ǵno-/j̥ oḡ ǵno* «молодий» (початково «м'який»); р. *ю ный*, бр. *ю ны*, др. *унъ* «молодий, юний», *юныи* «юний, молодий; пещений», п. ст. *junosza, jupoch* «юнак», [*jupies*] «бичок», ч. *jipoch* «юнак», ст. *jupoch* «тс.», слц. *jupес* «молодий вік», вл. *jupak* «юнак», нл. ст. *jupak* «молодець, герой», ст. *jupk* «бичок», полаб. *jaupās* (*joipās*) (< **jupъсь*) «(молодий) бик; віл», болг. ст. *юн* «юний», *юнец* «бичок», м. *јунец*, схв. *јунац*, слн. *júпес* «т. с.», стссл. *юнъ* «молодий, юний» [17; т.7].

Вулиця ім. Д. Яворницького – названа іменем українського історика,

лексикографа та етнографа Дмитра Яворницького. Топонім *Д. Яворницького* представлений лексемою *дмитра та яворницького*: [йаворні́ ц'кого] р. в. від [йаворні́ ц'кий] < [йá в'ір] «дерево з родини кленових, що містить 5-ти лопатеве листя» – псл. (j)avorъ; праслов'янське запозичення з германських мов, пор. двн. āhorn «клен»; припускається, що слов'яни могли сприйняти германське слово як прикметник (*avorьнь), від якого було утворено зворотним способом іменникову форму avorъ; двн. ahorn (< н. Ahorn) споріднене з лат. acer «клен», гр. ἄκαρνος «лавр», які зводяться до іє. *ak̃er- «гострий», *ak̃- «бути гострим» у зв'язку з гострими виступами нерівних країв на листі клена; існує також погляд про праєвропейське, субстратне походження слова; спроби заперечити германське походження слова, у тому числі доводячи його питоме праслов'янське походження непереконливі; р. явор (бот.) «*Acerpseu-doplatanus*; [платан східний, *Platanusorientalis* L.]», бр. явар «явір», п. вл. нл. jawor, ч. слц. javor «т. с.», полаб. jovârě (< *javory) (мн.) «клени», болг. явор «явір», м. javor, схв. jāvõr «тс.», слн. jávor «явір; клен», цсл. аворъ «платан», стсл. аворовъ «платановий» [17; т.7]; [дми^етрá] р. в. від [дми^етрó] – див. вище.

Вулиця Ягідна – за словами старожилів села, причиною назви стали колишні колгоспні посадки ягід. Топонім *ягідна* представлений лексемою *ягідна*: [йá г'ідна] < [йá годa] «соковитий, невеликий плід трав'яних та кущових рослин», – псл. (j)agoda; утворене за допомогою суфікса -od-a (пор. укр. лобода) від первісного *(j)aga «ягода», збереженого в південнослов'янських мовах у композиті цсл. винага «дикий виноград (лоза і її плід)», болг. виняга, схв. вiъага, слн. vinjága «тс.», що, однак, заперечують Садник і Айтцетмюллер, вважаючи ці утворення похідними від вино (*vino*) із суфіксом -яга (-jaga); припускається і псл. *ōgā, етимологічно тотожне лит. uoga «ягода», лтс. oga (фонет. uōga) «т. с.»; зіставляється з тох. oko «плід», гот. akran «т. с.», дісл. akarn «плоди дикорослих дерев», нн. Ecker «жолуді, букові горіхи», кімр. aeron «плоди дерев», ірл. āirne «терен»; спроби зведення до індоєвропейської спільної праформи спірні: *ōg-, *ag- «рости; плід,

ягода», **ōig-* «рости, збільшуватися», **āǵ-* «істівний; плід, ягода», що передбачає також можливість варіанта **aǵh-* (пор. гр. *ἀχράς* «дика груша (дерево і плід)», *ἄχερδος* «дика груша; плід») (там само); припускається також субстратне праєвропейське походження слова; пов'язання із цсл. *ovoitъ*, укр. *ó воч*, лат. *augeo* «збільшую», дінд. *ōjas* «сила», з лат. *ūva* «пагін; гроно» піддаються сумніву з боку дослідників [28; с.465-466].

3.1.2. Дослідження етимологічної інтерпретації ойконімів селища Рудне.

Дослідження української ойконімії знаходиться на досить низькому рівні в порівнні з іноземними країнами та дослідженням їх мікротопонімії. В. Лучик говорить про те, що навіть «Історико-етимологічний словник ойконімів України» не зуміє дати вичерпну відповідь на величену кількість запитань. Вчений говорить про те, що такого типу дослідження розглядаються з двох поглядів: «З одного боку, такого ж опрацювання вимагатимуть назви інших поселень і мікроойконіми (назви частин населених пунктів, багато з яких були у свій час ойконімами), з іншого — логіка розвитку сучасної ономастичної науки, накопичений матеріал, теоретичні та лексикографічні праці в топоніміці України та інших країн спонукають до поступового переходу від описового й порівняльно-історичного вивчення ойконімів у межах однієї (української) мови до їх зіставного (міжмовного) аналізу з метою виявлення подібностей і відмінностей на різних структурних рівнях, що має значення для часткового (національного) та загального мовознавства». Порівнюючи українську і американську ономастику на прикладі монографії Д. Р. Стюарта «Імена на земній кулі» 1975 р.), говорить про відсутність в українській ономастичній студії системних типологічних праць до 2008 року. Фіксується тільки поодинокі дослідження О. Ф. Ріпецької, О. М. Скляренка та ін., які стосувались тільки окремих категорій топонімів (порівняння українських та німецьких) [38].

Першим монографічним дослідженням ойконімів в українському мовознавстві стала дисертація О. М. Скляренко «Ізоморфізм та аломорфізм в ойконімії США й України» [59], де вчений детально проаналізував спільні та відмінні риси в семантиці українських й американських ойконімів в сукупності їх культурно-історичних, етномовних та фізикогеографічних зв'язків.

Етимологічне вивчення ойконімів дає змогу по-новому поглянути на застарілу термінологію, методику, процеси, явища і т. ін., та надає чудовий матеріал, що має важливе теоретичне і практичне значення для майбутніх досліджень.

В своєму дослідження ми зробили детальний етимологічний аналіз ойконімів селища Рудне Львівської області.

Місц. Осичина – (нині — ділянка від середини до низу вул. Шевченка) свою назву отримала завдяки тому, що навколо хат росла осика. Топонім *Осичина* представлений лексемою *осичина*: *осичина* < *осика*: [осі́ка] – «листяне дерево родини вербових; тополя тремтяча» [61, т.5; с. 461] – псл. *osina, osika, *osa* < **opsa*; споріднене з лит. *āpušė, apušis, ėpušė* «осика», лтс. *apse*, прус. *abse*, двн. днн. *aspa*, свн. *aspe*, нвн. *Espe*, дангл. *æsp*, дісл. *qsp*, англ. дат. шв. *asp* «т.с.»; слово потрапило також і в деякі тюркські мови: алт. *apsak*, тат. [awsak] «тополя», чув. *ěvės* «осика», як дуже давнє запозичення з якоїсь східноіндоєвропейської мови (вірменської або іранської); р. *osí na*, бр. *acina*, п. *osina, osika*, ч. слц. *osika*, вл. *wosa, wosyna*, нл. *wosa, wósa*, полаб. *vü'ösě, vüöseiné*, болг. *ясі́ка*, м. *јасика*, схв. *jà сика*, слн. *jasíka, jesíka* [17; т.4; с. 219].

Місц. Парна – (на межі Рудне та Білогорці), бо там було побудовано невеличку кількість хат або як казали місцеві «пару хатів». Топонім *Парна* представлений лексемою *парна*: *парна* < жін. р. від *парний* < *пара*: [пáра] – «два однорідних або однакових предмети, що вживаються разом і складають одне ціле або комплект» [61; т.6; с.59] – нвн. *Raar* «пара» (двн. свн. *pā'r* «т.с.») оходить від лат. *pār* «рівний, однаковий, парний; пара», спорідненого з

ав. *pairyante* «порівнюються, зіставляються», гр. *πέρυμι* «продаю, торгую» (власне, «даю за рівну вартість»), дінд. *práti* «проти», псл. *protivъ* «т.с.», укр. *pró ti*; запозичено з нім. мови, очевидно, за польським посередництвом; р. бр. *nápa*, п. *para*, ч. слц. *pár*, м. *par*, схв. *nâp*, слн. *pár* [17; т.4; с.288].

Місц. Під Станцією – (нині — нижня частина вул. Шептицького), тобто невеличка кількість будинків, що розташовувалися вздовж дороги, що вела до залізничної станції, попри залізничний насип. Топонім *Під Станцією* представлений лексемою *станцією*: *станцією* < *станція*: [ста́нц'ї́я] – розм. «відстань, частина шляху між двома пунктами зупинки в дорозі; перегін» [61; т.9; с.650] – загальноприйнятої етимології не має; виводиться від іт. *stanza* (*stanzia*) «кімната, житло», нар.-лат. **stantia*, від. лат. *statiō* «стояння, стоянка, зупинка», пов'язаного з дієсл. *stāre* «стояти», або розглядається як результат видозміни запозиченого п. *stacja* «станція; квартира», що походить від лат. *statiō* «стоянка; зупинка»; р. болг. *ста́нция*, бр. *ста́нция*, п. заст. *stancja* «квартира; мешкання для подорожніх» (з XVII ст.), ст. *stánca* (XVII ст.), ч. заст. *stanc*, *stanc*e [17; т.5; с.396].

Місц. Стависько – отримала свою назву через непрохідні болота в долині потоку Зимна Вода. Топонім *Стависько* представлений лексемою *стависько*: *стависько* < *став*: [ста́ в] – «водоймище з непроточною водою» [61; т.94 с.624] – псл. [ста́въ] «місце, де зупинилась (стала) вода», пов'язане з *stati* «стати»; р. [ста́в] «став; льодостав», бр. *стаў* «став», *ставо́к*, п. нл. ст. *staw* «т.с.» [17; т.5; с.389].

Місц. Старе Рудно – найдавніша частина смт., умовно розташована між «Новим Рудно» та «Центром Рудно». Топонім *Старе Рудно* представлено лексемами *старе* + *рудно*: *старе* < с. р. від *старий* – «який прожив багато років, який досяг старості» [61; т.9; с. 654] – зближення з двн. *starēn* «дивитися нерухомим поглядом», нвн. *starr* «нерухомий, пильний» недостатньо обґрунтоване; іє. **stā-ro-*, похідне від **stā-* «стати, стояти»; псл. *starъ-jь* «старий; давній»; споріднене з лит. *stóras* «товстий, об'ємистий», дісл. *stórr* «великий, сильний, важний, мужній», дінд. *sthiráh* «міцний,

сильний»; р. *stá rый*, бр. *стары́*, др. *старъ*, п. вл. нл. *stary*, ч. слц. *staró*, полаб. *storě*, болг. м. *стар*, схв. *стаѣ*, слн. *stár*, стсл. *старъ* [17; т.5; с.398-399]; *рудно* – власна назва селища, точна етимологія невідома, очевидно від *руда*: [*рудá*] – «гірська порода, що містить метали» – псл. *ruda* «руда; іржаве болото», пов'язане з *рудъ* «червоний, рудий»; безпосереднє зіставлення з нвн. *Erz* «руда», гот. *aiz*, двн. *ēr* «т.с.», лат. *rūdus* «шматок каменя, руди», *raudus*, *rōdus* «т.с.», першоджерелом для яких вважається слово з мови давнього народу, що володів обробкою металів (припускається шумерське *urud* «мідь»), непереконливе; р. бр. *рудá*, др. *руда* «гірська порода; рудник», п. ч. слц. вл. нл. *ruda*, болг. *рудá*, м. *руда*, схв. *руда*, слн. *руда* [17; т.5; с.134].

Місц. Шутер – територія навколо озера. Топонім *Шутер* представлений лексемою *шутер*: [шўте^нр] – «щебінь» [61; т.11; с.568] – запозичення з німецької мови; н. *Schotter*, [Schutter] «гравій, щебінь, жорства» походять від *schütten* «насипати, посипати, сипати; лити, наливати», спорідненого з двн. *skutten* «трясти, штовхати», днн. *skuddian* «різко рухати, з розмахом вилити», дфриз. *skedda* «трясти, штовхати», дангл. *scūdan* «поспішати», а також з укр. [*скута́ туся*]; п. *szuter* «гравій, жорства», ч. (розм.) *šutr*, слц. (розм.) *šuter* «т.с.» [17.; т.6].

Місц. Зупинка Біля Семінарії (варіант *Кінцева Біля Семінарії*) – названа через близьке розташування до духовної семінарії. Топонім *Зупинка Біля Семінарії* представлений лексемами *зупинка* + *семінарія*: *зупинка* – [*зупі́нка*] «спеціально визначений пункт, місце, де постійно зупиняється транспорт, щоб пасажери могли вийти або зайти» [61; т.3; с.730] – точна етимологія походження невідома, можливо, фонетично-словотвірний варіант від п'ясти; *семінарія* – [*се^нм'іна́ р'і́я*] «середній навчальний духовний заклад» [61; т.9; с.123] – через польське посередництво запозичено з латинської мови; лат. *sēminārium* «розсадник, школа»; р. болг. *семина́рия*, бр. *семина́рия*, п. *seminarium*, ч. *seminář*, слц. *seminár*, вл. *seminar*, м. *семинарија*, схв. *семінарі́й(а)*, *семінар* [17; т.5; с.212].

Місц. Дачі – пн-зх частина смт Рудне, де залишився дачний район.

Топонім *Дачі* представлений лексемою *дачі*: *дачі* < мнж. від *дача*: [д́а́ча] – див. вище.

Місц. На котеджах – новозбудований район смт., де переважну більшість складають будинки котеджного типу. Топонім *На котеджах* представлений лексемою *на котеджах*: *на котеджах* < М. В. мнж. від *котедж*: [котéдж] «невеликий, переважно заміський, одноквартирний житловий будинок із ділянкою землі» [61; т.4; с.309] – запозичення з англійської мови; англ. *cottage* «селянська хата, заміський будинок» є суфіксальним утворенням від *cot* «хатина, хижа», що походить від сангл. *cot*, *cote* «будинок, житло», спорідненого з ім. *kot* «хатина», гол. *kot*, нім. *Kot(e)* «т.с.», які не мають відповідників поза германськими мовами; р. *коттéдж*, бр. *катéдж*, п. *kotedž*, ч. слц. *kotáž*, болг. *кóтедж*, схв. *котеж* [17; т.3; с.57].

Місц. Біля Колії – території прилеглі до залізничної колії. Топонім *Біля колії* представлений лексемою *колії*: *колії* < р. в. від *колія*: [кóл'і́я] «лінія з двох паралельно прокладених рейок, признач. для руху поїздів, трамваїв і т. ін.» [61; т.4; с.326] – псл. [kolěja] «слід колеса», похідне від *kolo* «круг; колесо»; значення «черга» є наслідком впливу з боку п. *kolej*, у якого воно виникло в процесі семантичного розвитку; р. *коля́* «колія, слід коліс; залізничне полотно; дорога; спосіб життя», бр. *каля́* «залізнична колія», *каля́на* «колія», п. *kolej* «залізниця; черга; (заст.) слід від коліс, колія, дорога», ч. *kolej* «слід колеса, колія; рейка, залізничне полотно; [польова дорога]», ст. *kolejě* «слід колеса, колія», слц. *kol'aj*, *kol'aja* «т.с.», вл. *kolija* «слід (особливо глибокий) коліс; колія», нл. *kólej* «т.с.», слн. *koléja* «слід воза» [17; т.2; с.514].

Місц. Біля «Христинки» – ділянка біля магазину «Христинка», розташованого в районі «Нове Рудно». Топонім *Біля Христинки* представлений лексемою *Христинки*: *Христинки* < зменш.-пестл. від *Христина*: [хри^естіна] – жіноче ім'я; запозичення з грецької мови; гр. *Χριστίνη* походить від *χριστιανός* «християнин»; р. болг. *Христина*, бр. *Хрыці́на*, ч. *Kristina*, схв. *Христі́на*, *Кристі́на*, цсл. *Христина* [17; т.7.].

Місц. Білі Доми – новобудови на окраїні Рудне, названі через те, що були білого кольору. Топонім *Білі Доми* представлений лексемами *білі+доми*: *білі* < мнж. від *білий*: [б'ілі'й] – див. вище; *доми* < мнж. від *дім*: [д'ім] «приміщення в якому живуть люди» [61; т.2; с.306] – псл. *domъ* є давньою основою на -и-; споріднене з лат. *domus* «дім», дінд. *dámaḥ* «т.с.», ав. *dam-* «дім», гр. *δόμος* «будівля», *δέμω* «будую», лит. *dimstis* «маєток», гот. *timrjan* «будувати, споруджувати», дісл. *timbr* «будівельний ліс», гр. *δόμα* «дім», *δάμαρ* «хазяйка, дружина»; іє. **dom-*, **dēm-*, **dṃ-*, **dm-* «дім, будівля»; р. бр. болг. м. *дом*, др. *домъ*, п. слц. вл. нл. *dom*, ч. *dům*, полаб. *düim*, схв. *дѣм* (род. в. *дѣма*), слн. *дѣт*, стсл. *домъ* [17; т.2; с.91-92].

Місц. Качелі Біля Христинки – дитячий майданчик, розташований через дорогу від магазину «Христинка». Топонім *Качелі біля Христинки* представлений лексемами *качелі+Христинки*: *качелі* – [кач'ел'і] розм., етимологія невідома; *Христинки* < змен.-псл. від *Христина* – див. вище.

Місц. Біля Дуба / Коло Дуба – зупинка не доїжджаючи до семінарії, де колись був великий старий дуб (тепер зрізаний). Топонім *Біля Дуба* представлений лексемою *дуба*: *дуба* < р. в. від *дуб*: [дуб] «багаторічне листяне дерево з міцною деревиною та плодами — жолудями» [61; т.2; с. 428] – зіставлялося з двн. *tanna* «ялина» (з герм. **dan-wo*), дінд. *dhánvan-*, *dhánuh* «дуга, звід»; псл. *dobъ*, – дальші зв'язки визначаються по-різному; останньою за часом є спроба виведення з більш раннього псл. **dumbâs* «дупло, дуплице; дерево», паралельного до лит. *dumbas* «заглиблення, порожнина», *dùbti* «дупліти», *dubùs* «глибокий, запалий», *dumbùs*, *dumbrùs* «т.с.», *dùba*, *dublỹs* «дупло», лтс. *diòbums* «заглиблення, печера», *dùobt* «видовбувати», псл. **dūb-* **dŭb-*, що зводиться до іє. **dheub-* «глибокий, низько розташований»; найближчі відповідники: дірл. *domain* «глибокий», гот. *diups* «т.с.», норв. *dumr* «заглиблення в землі», дат. [dump] «печера, заглиблення», нвн. *Tümpel* «калюжа; невеликий ставок»; розвиток нової семантики пояснюється як наслідок ототожнення понять «дупло» і «дуплице дерево» та перенесення цієї назви на дуба за характерною перш за все для нього ознакою

дуплистості; р. бр. дуб, др. дубъ «дерево; дуб», п. *dqb*, ч. слц. вл. нл. *dub*, полаб. *dumb*, болг. дѣб, м. даб, схв. дуб «дуб; [дерево]», слн. *dób*, стсл. джбъ «дерево; дуб» [17; т.2; с. 137-138].

Місц. Станція – центральна зупинка смт Рудне поблизу залізниці. Топонім *Станція* представлений лексемою *станція*: *станція* – див. вище.

Місц. Граф Де Рудно – старовинна назва місцевості сучасного смт. Рудно. Топонім *Граф де Рудно* представлений лексемами *Граф+Рудно*: [*grá f*] «у Західній Європі і дореволюційній Росії — дворянський титул (середній між князем і бароном), а також особа, що має цей титул» [61; т.2; с.160] – форма *граф* запозичена, очевидно, безпосередньо з німецької мови, форма *grá бя* – через польську; нім. *Graf*, як, мабуть, і п. *grabia*, походить від двн. *grāvio*, *grāvo* «ватажок», можливо, спорідненого з гот. *gagrēfis* «рішення, постанова»; р. болг. м. *граф*, бр. *граф*, [*гранъ*], п. *hrabia*, *grabia*, *graf*, каш. [*grôf*], ч. *hrabě*, [*gróf*], слц. *gróf*, вл. *hrabja*, нл. [*ígrabja*], схв. *gròf* слн. *gròf* [17; т.1; с.587].

Місц. Склад Вугілля – бічна вул. Шевченка, колишній склад вугілля, тепер багатоповерхівки. Топонім *Склад Вугілля* представлений лексемами *склад+вугілля*: [*склá д*] «відповідно обладнане місце, будівля або приміщення для зберігання чого-небудь» [61; т.9; с.272] – пох. від дієсл. *класти*; [*вуг'іл':а*] «тверда горюча речовина рослинного походження, яка видобувається з надр землі» [61; т.14 с.779] – псл. **oglb*; споріднене з лит. *anglis* «вугілля», лтс. *ùogle*, прус. *anglis*, перс. *angišt*, дінд. *áṅgārah* «т.с.»; іє. **ongl-jo-s*; р. *уголь*, бр. *вугаль*, др. *угъль*, п. *węgiel*, ч. *uhel*, слц. *uhlie*, *uhol'*, вл. *wuhel*, нл. [*wugel*], *hugel*, полаб. *ʋođ'el*, болг. *въгъл*, м. *јаглен*, схв. *угаль*, слн. *vogál*, стсл. *жгъль* [17; т.1; с.436].

Місц. Стара Баня (Біля Бані/ На Бані / Район Біля Бані) – територія навпроти колишнього складу вугілля, місце, де раніше була лазня. Топонім *Стара Баня* представлений лексемою *стара+баня*: *стара* < ж.р. від старий: [*старú й*] – див. вище; [*ба н'а*] «лазня» [61; т.1; с.102] – псл. *banja*, запозичене з народно-латинської мови; ар.-лат. *bāneum* (< *balneum*) «лазня, купальня»

походить від етимологічно неясного гр. *βαλανεῖον* «т.с.», очевидно, середземноморського походження, яке раніше зіставлялося з дінд. *galanaḥ* «капаючий»; менш переконливе припущення про безпосереднє праслов'янське запозичення з грецької мови, як і думка про власне слов'янський характер слова; р. болг. *ба́ня* «лазня», др. *баня* «т.с.», нл. *banja* «ванна», болг. *ба́ни* «курорт з цілющими джерелами», схв. *ба̋ња* «купання; курорт; ванна», *ба̋њти се* «купатись (у теплій воді)», м. *ба̋ња* «лазня, ванни, гарячі джерела, курорт», слн. *bánja* «ванна», стсл. *банга* «лазня» [17; т.1; с.136].

Місц. Біля Садіку – територія навколо дитячого садку. Топонім *Біля Садіку* представлений лексемою *Садіку*: *садіку* < р. в. від розм. *садік* – *садок*: [*садо́к*] «дитячий садок» - похідне від дієсл. *садити*.

Місц. Стара Селищна Рада – будинок сім'ї вчителів, де колись розташовувалась селищна рада (перенесена в центр). Топонім *Стара селищна рада* представлений лексемами *стара+селищна+рада*: *стара* – див.вище; *селищна* < ж. р. від *селищний*: прикметник до селище – етимологія невідома.

Місц. Стара Семінарія – західна частина смт Рудне. Топонім *Стара семінарія* представлений лексемами *стара+семінарія*: *стара* – див. вище; *семінарія* – див. вище.

Місц. Новий Ринок – новий критий базар в центрі Рудне. Топонім *Новий ринок* представлений лексемами *новий+ринок*: [*но́ вий*] «який недавно виник, з'явився, не існував раніше; недавно зроблений, створений і т.» [61; т.5; с.433] – іє. **neṽ* os «т.с.», пов'язане з **nī̃*, **nī̃-n* «нині, тепер»; споріднене з лит. *paĩjas*, прус. *neiuwenen*, дінд. *návaḥ*, *návuḥ*, ав. *nava-*, перс. *nav*, тох. *A ŋi*, *B ŋiwe*, хет. *newa-*, гр. *νέος*, лат. *novus*, вірм. *nor*, гал. *novio-*, *nevio-*, дірл. *nīe*, брет. *newez*, гот. *niujis*, двн. днн. *niuwī*, нвн. *neu*, дангл. *nīwe*, *nēowe*, англ. *new*, дфриз. *nie*, дат. шв. норв. *ny*; псл. *новъ* «новий»; р. *но́ вий*, бр. *но́ вы*, др. *новъ*, *новыи*, п. вл. нл. *powu*, ч. слц. *nový*, полаб. *niwŋ*, болг. м. *нов*, схв. *нѡв*, слн. *nǒv*, стсл. *новъ* [17; т.4; с.107]; [*ри́нок*] «місце

роздрібного продажу продуктів харчування та інших товарів; базар» [61; т.8; с.536] – запозичення з польської мови; п. *ryn(e)k* «площа, базар», як і ч. *ryn(e)k* «площа (в місті)», слц. *rínok* «площа, ринок», вл. *rynka* «ганебний стовп», нл. *rynк* «ринок», походить від свн. *rinc* «круг; кільце; міська площа», спорідненого з гол. англ. дат. шв. *ring* «кільце», двн. *ring, hring*, дісл. *hringr* «т.с.»; р. *ры́ нок*, бр. *ры́ нак* [17; т.5; с.79].

Місц. Лежачий Дуб – місце в парку за базаром, де зустрічається молодь. Топонім *Лежачий дуб* представлений лексемами *лежачий+дуб*: *лежачий* –дієприсл. від лежати: [лє"жá ти] «перебувати в горизонтальному положенні, бути розпластаним усім тілом на чому-небудь» [61; т.4; с.469] – псл. *ležati* < **legētei*, **legti*, **ložiti* < **logītei*; споріднене з двн. *ligen* «лежати», *liggan*, *lickan*, гот. *ligan*, дангл. *liggan*, дісл. *liggja* «т.с.», дірл. *laigim* «лягаю», *lige* «постіль, ліжка, могила», гр. *λέχεται* «лежить», *λέχος* «ліжка, постіль», *λέκτρον*, лат. *lectus* «т.с.», хет. *lagari* «лежить», тох. *A läk-* «лежати»; іє. **legh-* «лежати»; р. *лежáть*, *лечь*, *ложúть*, бр. *ляжáць*, *лэгчы*, *лажсьіць*, др. *лежати*, *лечи*, *ложшпи*, п. *ležeć*, *lec*, *łożycь*, ч. *ležeti*, *lehnouti*, *ložiti*, слц. *ležat'*, [lehnuc], *zložit'*, вл. *ležeć*, *lehnyć*, *ložić*, нл. *lažas'*, *lagniús*, *ložyús*, болг. *лежá*, *лэгна*, м. *лежи*, *легне*, схв. *лèжати*, *лèһи*, *лèгнути*, *полóжити*, слн. *ležáti*, *léći*, *ložíti*, стсл. *лежати*, *леши*, *положити* [17; т.3; с.212]; [дуб] – див. вище.

Місц. Поворот Біля Богородиці – з'їзд з вул. Шевченка до вул. Нагірних на розі фігурки Богородиці. Топонім *Поворот біля Богородиці* представлений лексемами *поворот+Богородиці*: [поворó т] «місце, де щонебудь (дорога, вулиця і т. ін.) повертає, відхиляється вбік» [61; т.6; с.691] – етимологія невідома; Богородиці < р. в. від Богородиця: [богорó ди"ц'а] «у християнській релігії — звичайна назва матері Христа» [61; т.1; с.210] – етимологія невідома, ми вважаємо етимологічно пов'язане з словом *Бог*.

Місц. Паланки – стара частина Рудно розташована у бік Яворівщини, тепер це окреме село. Топонім *Паланки* представлений лексемою *паланки*: *паланки* < мнж. від *паланка*: [палáнка] «на Запорізькій Січі у XVIII ст. —

невелике укріплення, обнесене частоколом» [61; т.6; с.20] – запозичення з італійської мови; іт. *palanca* «військове укріплення у вигляді частоколу; стовп, велика жердина» походить від нар.-лат. *palanca* < лат. *phalanx* «фаланга (загін війська в зімкнутому строю)», а це – від гр. *φάλαγξ* «фаланга; бойовий порядок важкоозброєної піхоти; військовий табір», до якого зводиться укр. *фаланга*; р. [паланка] «містечко, укріплення з паль, палісад, іноді земляне укріплення», п. *palanka* «паланка», *pałanka* «т.с.», болг. *пала́нка* «містечко, велике поселення», м. *паланка* «провінційне містечко», схв. *паланка* «містечко» [17; т.4; с.260].

Місц. Біля Експресу – база відпочинку Львівської залізниці, розташована на межі Рудне та Суховолі. Топонім *Біля Експресу* представлений лексемою *експресу*: *експресу* < р. в. від *експрес*: [експрéc] «пасажирський поїзд, пароплав, автобус і т. ін., що рухається з великою швидкістю, без зупинок і признач. для поїздок на великі відстані» [61; т.2; с.464] – запозичено з англійської мови за посередництвом німецької (н. *Expréß*) і французької (фр. *express*); англ. *express* «експрес, кур'єрський поїзд» як прикметник, що зазнав субстантивациї внаслідок скорочення словосполучення *express train* «кур'єрський поїзд», походить від фр. *exprès* «терміновий; точний; рішучий», яке зводиться до лат. *expressus* «виразний, ясний, чіткий», пов'язаного з дієсловом *exprimo* «витискаю; роблю опуклим; домагаюся від когось; ясно вимовляю; висловлюю», утвореним з префікса *ex-* «з-, від-» і дієслова *premo* «давлю, тисну»; р. *експрécс*, бр. *експрécс*, п. вл. *ekspres*, ч. слц. *expres*, болг. *експрécс*, м. *експрес*, схв. *èкспрес*, слн. *eksprés* [етим; т.2; с.161]

Місц. Біля Санаторія – місцевість неподалік бази відпочинку. Топонім *Біля Санаторія* представлена лексемою *санаторія*: *санаторія* < р. в. від *санаторій*: [санатó р'ій] «лікувально-профілактичний заклад для лікування і відпочинку» [61; т.9; с.51] – через російське посередництво запозичено, очевидно, з німецької мови; н. *Sanatòrium*, походить від пізньолат. *sānātōrius* «лікувальний», пов'язаного з лат. *sānāre* «лікувати», похідним від *sānus*

«здоровий», можливо, разом із *sacer* «святий», *satis* «досить», спорідненого з двн. *gisund* «здоровий», дангл. *gesund* «т.с.»; р. *санатó рий*, бр. *санатó рый*, п. ч. *sanatorium*, слц. *sanatîrium*, вл. *sanatorij*, болг. м. *санатó риум*, схв. *санà тōријум*, слн. *sanatîrij* [17; т.5; с.176].

Місц. Біля Ліска / Де Лісок – територія біля шкільного стадіону. Топонім *Біля Ліска* представлений лексемою *ліска*: *ліска* < р. в. від. *лісок* < зменш.-песлт. від *ліс* – див. вище.

Місц. Там Де Сьоме Небо – дорога/територія біля ресторану «Сьоме Небо». Топонім *Там де Сьоме Небо* представлена лексемами *сьоме+небо*: *сьоме* <с. р. від *сьомий* < прикм. від *сім*: [с'ім] «назва числа і цифри 7» [61; т.9; с.222] – псл. *sedmъ*, похідне від порядкового числівника *sedmъ* «сьомий», що зводиться до іє. **septm* «сім»; споріднене з лит. *septynì*, лтс. *septiņi*, дінд. *saptá*, гр. *ἑπτά*, лат. *septem*, дірл. *secht*, гот. *sibun*, нвн. *sieben*; р. др. *семь*, бр. *сем*, п. *siedem*, ч. *sedm*, слц. *sedem*, вл. *sedm*, *sydom*, нл. *sedum*, полаб. *siděm*, болг. *сѣдем*, *сѣдѣм*, м. *седум*, схв. *сѣдам*, слн. *sédem*, стсл. *сѣдмь* [етим; т.5; с. 253-254].

Місц. Галичанка – територія біля магазину «Галичанка». Топонім *Галичанка* – представлений лексемою *галичанка* : *галичанка* < *галич*: [гали^еч] – див. вище.

Місц. Біля Лісу – місцевість прилегла до руднівського лісу неподалік села Суховоля. Топонім *Біля Лісу* представлений лексемою *лісу*: *лісу* < р.в.від *ліс* – див вище.

Місц. На Горбку – храм Воздвиження Чесного Хреста, розташований на підвищенні. Топонім *На Горбку* представлений лексемою *горбку*: *горбку* < *горбок* < зменш.-пестл. від *горб*: [гó рб] «невелике округле підвищення на площині: бугор, пагорок» [61; т.2; с.125] – псл. **g^{rb}ь*; споріднене з лит. *gurbti* «буйно рости», ісл. *korpa* «зморшка», *korþna* «братися зморшками», прус. *garbis*, *grabis* «гора», лит. *gárþana* «локон», ірл. *gerbach* «зморшкуватий», вірм. *kart'* «вудка, гачок» (**grp-ti*); іє. **gerb-* «морщитися, вигинатися», похідне від **ger* «крутити, вити»; р. *горб*, [гó роб], бр. *горб*,

др. *гърбъ*, п. *garb*, ч. слц. *hrb*, вл. *horb*, нл. *gjarb*, болг. *гърб* «спина», м. *гpb* «тс.», схв. *гpба* «горб», слн. *gr̃b gr̃ba*) «т.с.», цсл. *гpбъ* [17; т.1; с.563].

Місц. Біля Млина – млин Стриховач, який був розташований біля ставу. Топонім *Біля Млина* представлений лексемою *млина*: *млина* < р. в. від *млин*: [млі́н] «споруда, що розмелює зерно на борошно за допомогою вітряної, водяної, парової та ін. енергії» [61; т.4; с.564] – псл. *тълинъ*; можливо, через посередництво германських мов (двн. *mulīn*) запозичено з латинської; лат. *molīna* «млин» пов'язане з *molo* «мелю», спорідненим з лит. *málti* «молоти», псл. **melti* «т.с.», укр. *молóти*; р. [млин], бр. *млын*, п. вл. нл. *młyn*, ч. *mlẏn*, слц. *mlyn*, м. *млин*, схв. *млїн*, слн. *mlẏn*, с.-цсл. *мълинъ* [17; т.3; с.489].

Місц. Над Ставом – місце при в'їзді до Старого Рудна, з лівого боку, за автомобільним мостом через річку Зимна Вода. Топонім *Над ставом* представлений лексемою *ставом*: *ставом* < о. в. від *став*: [ста́в] – див. вище.

Місц. Нове Рудно – район новобудов, розташований на окраїні смт при в'їзді з напрямку Львова. Топонім *Нове Рудно* представлена лексемами *новий+Рудно*: *новий*- див. вище; *Рудно* – див.вище.

Місц. Матінка Божя – розташована на перехресті вул. Грушевського та вул. Центральна фігура Богородиці. Топонім *Матінка Божя* представлена лексемами *Матінка+Божя*: *матінка* < пестл. до *мати*: [ма́ти] «жінка стосовно дитини, яку вона народила» [61; т.4; с.648] – псл. *matī*, род. в. *matere*; споріднене з лит. *mótė* (род. в. *móters*) «жінка, дружина», *mótina* «мати», лтс. *mâte*, прус. *mūti*, дісл. *mođer*, двн. *muoter*, нвн. *Mutter*, англ. *mother*, лат. *māter*, гр. *μήτηρ*, дінд. *mātār-*, ав. *mátar-*, вірм. *mair*, тох. А *māscar*, тох. В *māscer* «т.с.»; іє. **māter-*, утворене за допомогою суфікса *-ter-* від кореня **ma-*, що походить з дитячої мови [17; т.3; с.413-414]; *Божя* < ж. р. від *божий* < *Бог*: [бо́г] «у релігійних віруваннях — уявна надприродна істота, що нібито створила світ і керує ним та вчинками людей» [61; т.1; с.207] – споріднене з дінд. *bhāgaḥ* «наділяючий, податель, пан, влади́ка», *bhājati*, *bhājate* «наділяє», ав. *baṇa* «господь, бог», *baḥšaiti* «бере участь»;

неодноразово висловлювана думка про пряме запозичення з іранських мов не витримує критики; можливо, через давніше значення «майно, їжа» пов'язане з укр. [бог] «шлунок, рубець», *богун* «т.с.», гр. φαγεῖν «їсти, пожирати», алб. *bagëti* «велика рогата худоба»; псл. *bogъ*; р. бр. болг. м. *бог*, др. *богъ*, п. слн. *bóg*, ч. *bůh*, слц. *boh*, вл. *bóh*, нл. *bog*, полаб. *büg*, схв. *Бôг*, стсл. *богъ* [17.; т.1; с.219].

Місц. Матінка Божя Біля Семінарії – встановлена поблизу Львівської духовної семінарії Святого Духа та кінцевої зупинки громадського транспорту. Топонім *Матінка Божя біля семінарії* представлений лексемами *Матінка+Божя+семінарії*: *матінка* – див. вище; *Божя* – див. вище; *семінарії* – див. вище.

Місц. Біля Ангеліка – фігура, встановлена біля залізничної колії з боку Рудна, поблизу зупинного пункту «Зимна Вода». Топонім *Коло ангеліка* представлений лексемою *ангеліка*: *ангеліка* < р. в. від *ангелік* < зменш.-пестл. від *ангел*: [áнгел^л] «у релігійному культі — надприродна істота, посланець, вісник бога; зображується звичайно у вигляді юнака з крилами» [61; т.1; с.44] – запозичення з грецької мови; гр. ἄγγελος «ангел, посланець, вісник, провісник» пов'язане з дієсловом ἀγγέλλω «оголошую, повідомляю, доповідаю», можливо, спорідненим з дінд. *ángirah* «божественний»; існує також припущення, що ἀγγέλλω запозичено з мов Сходу; р. болг. м. *ánгел*, бр. *анёл*, др. *ангель*, *анъгель*, *аньгель*, п. *anioł*, ч. *anděl*, *anjel*, слц. *anjel*, вл. *jandžel*, нл. *janžel*, схв. *ànђео*, слн. *ángel*, стсл. *ангель* [17; т.1; с. 72].

Місц. На Голді – штучна гора на сході від Старого Рудно де встановлений тризуб та хрест. Топонім *На Голді* представлений лексемою *голдi*: *голдi* < м. в. від *голда* – власна назва гори, етимологія невідома.

Місц. Біля Пам'ятника В Лісі – пам'ятник загиблим євреям, розташований в Руднівському лісі. Топонім *Біля пам'ятника в лісі* представлений лексемами *пам'ятника+лісі*: *пам'ятника* < р. в. від *пам'ятник*: [пá м'йатник] «архітектурна або скульптурна споруда в пам'ять чи на честь кого-, чого-небудь» [61; т.6; с.38] – похідне від *пам'ять*: псл.

paṁeť < **paṁ^bṁ* ʔь «пам'ять», пов'язане чергуванням голосних із *ṁpñēti* «думати»; споріднене з лит. [*mintis*] «загадка», *atmintis* «пам'ять», ст. *mintis* «думка, ідея», лат. *mēns*, род. в. *mentis* «розум, здоровий глузд», гот. *gamunds* «пам'ять», двн. *gimunt* «т.с.», ав. *maiti-* «думка», дінд. *matih* (*mātih*) «думка, погляд, намір»; іє. **men-ti-*, **mṇ -ti-* «розум, думка»; р. *ná мять* «пам'ять», бр. *ná мяць*, др. *память* «т.с.; спогад, повість, запис, грамота; заупокійна служба», п. *paṁieć* «пам'ять», ч. *paṁěť*, слц. *paṁät'*, болг. м. *ná мет* «т.с.», схв. *пáмѣт* «розум», слн. *rámet* «пам'ять, розум», стсл. *памать* «т.с.» [17; т.4; с.272]; *ліс* – див. вище.

Місц. Дерев'яна Церква – Церква Покрову Пресвятої Богородиців центрі смт. на вул. В. Великого. Топонім *Дерев'яна церква* представлений лексемами *дерев'яна+церква*: *дерев'яна* < ж. р. від *дерев'яний*: [*de^hrev'já nий*] прикм. до *дерев*; псл. **dervo*; споріднене з лит. *dervà* «сосна; смола», лтс. *darva* «смола», снн. *ter(е)*, дангл. *teoru*, дісл. *tjara* «т.с.», кімр. *derwen* «дуб», гр. *dórv* «деревина, брус, спис», *δρυς* «деревина, дуб», дінд. *dāru* (*dru-*) «деревина (матеріал)», ав. *dauri* «деревина», ірл. *deruse* «жолудь», хет. *taru* «деревина»; можливо, пов'язане з іє. **der-* «дерти» (як «обдерте від кори»); р. *дѣрево*, бр. *дзѣрова*, др. *дерево*, п. *drzewo*, ч. *dřevo*, слц. *drevo*, вл. нл. *drjewo*, болг. *дряво*, схв. *дрѣво*, слн. *drevó*, стсл. *древо* [17; т.2; с.36-37]; [*цѣрква*] «релігійна організація духівництва і віруючих, об'єднана спільністю вірувань і обрядовості» [61; т.11; с.202] – псл. **с҃ь ку*, род. в. **с҃ь кѣве*; праслов'янське запозичення з германських мов; пор. гот. **kyrikō* «церква», двн. *chirihha*, днн. *kirika*, дангл. *cirice*, *circe* «т.с.», що походять від гр. *κυριχόν* (*οἰχίον*) «Господній (дім)», (*κυρια-χόν*), який являє собою форму с. р. прикметника *κυριαχός*, утвореного від *κύριος* «повелитель, володар; Господь»; припускалося також два різні запозичення: балканослов'янське *с҃ьку* з гот. **kyrikō* та пізніше моравсько-паннонське *с҃ьку* зі старобаварської форми дав. в. одн. *Chirichun*; р. *цѣрковь*, бр. *царквá*, др. *цѣркы* «церква; храм; християнська віра; віросповідання; обов'язки стосовно церкви; парафія», п. *cerkiew*, каш. *cerkvjô*, ч. *církev*, слц. *cirkev*, вл. *surkei*, нл. *cerkwja*, *cerkwa*,

полаб. *cârk'ái*, болг. *църква*, м. *црква*, схв. *црква*, слн. *cârkev*, стсл. *црькы* [17; т.6].

Місц. На Камені – автобусна зупинка на вул. Шевченка, розташована неподалік від церкви Покрову Пресвятої Богородиці. Названа через те, що на розі був великий камінь. Топонім *На камені* представлений лексемою *камені*: *камені* < м. в. від *камінь* – див. вище.

Місц. Бункер – бункер, розташований на початку лісу в смт. Рудно, біля кінцевої зупинки 184а. Топонім *Бункер* представлений лексемою *бункер*: [*бунке^нр*] «вмістище для недовгого зберігання і перевантаження сипких матеріалів; може бути складовою частиною якоїсь машини» [61; т.1; с.256] – запозичення з англійської і німецької мов; англ. *bunker* «вугільний ящик» пов'язане, можливо, з шотл. *bunker* «лава», спорідненим з англ. *bench*, н. *Bank* «т.с.»; значення «оборонна споруда» розвинулось у н. *Búnker* на основі англ. запозичення; р. бр. болг. м. *бункер*, п. *bunkier*, ч. вл. *bunkr*, слц. вл. *bunker*, схв. *бункер*, слн. *búnker* [17; т.1; с.296].

Місц. Дача Нагірного – маєток відомого архітектора Нагірного. Топонім *Дача Нагірного* представлений лексемами *дача*+*Нагірного*: *дача* – див. вище *Нагірного* – див.вище.

Місц. На Качелях – дитячий майданчик розтакований на території територіального підрозділу ЦНАП у смт. Рудне. Топонім *На качелях* представлений лексемою *качелях*: *качелях* < р. в. від *качелі*: *розм.* [*качел'і*] «гойдалка» – очевидно, результат діалектної видозміни форм [*качело*] «коліща» і [*качуляти(ся)*] «хитати(ся)» [17; т.1; с.450].

Місц. Біля Шевченка – сквер біля пам'ятника Т.Г.Шевченку. Топонім *Біля Шевченка* представлений лексемою *шевченка*: [*ше^нвчénка*] – див. вище.

Місц. Біля Просвіти – територія біля Народного дому «Просвіта». Топонім *Біля Просвіти* представлений лексемою *просвіти*: *проствіти* < р. в. від *просвіта*: [*просв'іта*] правдоподібно походить від *світ*: псл. *svěť* < **svoit-*; лит. *švutė'iti* «світитися, блищати, сяяти», *švaitóti* «світити», *šviēsti* «т.с.», дінд. *śvētāḥ* «світлий, білий», *śvitrah* «білий», дперс. *spisra-*, ав. *spaēta-* «т.с.»,

гот. *hveits* «білий», двн. *hwīz*, нвн. *weiss* «т.с.», лат. *vitrum* «скло»; іє. **kō̃eit-*, **kō̃oit-*; р. бр. м. *свет*, др. *свѣтъ*, п. *świat*, ч. *svět*, слц. *svet*, вл. нл. *swět*, полаб. *svet*, болг. *свят*, схв. *свеѣт*, *свиѣт*, слн. *svêtel* «світлий», стсл. *свѣтъ* [17; т.5; с.196-197]

Місц. Старий медпункт – колишнє приміщення амбулаторії. Топонім *Старий медпункт* представлений лексемами *старий*+*медпункт*: *старий* – див. вище; [*ме^uдпункт*] «медичний пункт» [61; т.4; с.655] – етимологія невідома.

Місц. Дубовий сквер – територія сучасної амбулаторії на вул.Шевченка. Топонім *Дубовий сквер* представлений лесемами *дубовий*+*сквер*: *дубовий* – див. вище; [*сквѣр*] «невеликий громадський сад у місті, селі, селищі» [61; т.9; с.257] – запозичення з англійської мови; англ. *square* «квадрат, квартал, площа, сквер» походить від фр. ст. *esquarre (esquerre)* «прямокутник», яке виводиться від нар.-лат. **esquadrāre* «нарізати у вигляді чотирикутника», утвореного з префікса *ex-* «із-» та дієслова *quadrāre* «робити прямокутним», пов'язаного з *quadrātus* «чотирикутний», *quattuor* «чотири»; р. бр. м. *сквер*, п. *skwer*, слц. *square*, схв. *сквѣр*, слн. *skvêr* [17; т.5; с.268].

Місц. На Повороті – з'їзд з вул.Шевченка на вул.Петлюри, біля місцевого медичного пункту. Топонім *На повороті* представлений лексемою *повороті*: *повороті* < р. в. від *поворот*: [*поворóт*] – див. вище.

Місц. Могилиська – землі, які були в користуванні руднян, терена міст Сіножаті і Аквадук.Топонім *Могилиська* представлений лексемою *могилиська*: *могилиська* < згруб. від *могили* < мнж. від *могила*: [*могі ла*] «яма для поховання померлого» [61; т4; с.772] – слово могло бути успадковане ще з доіндоєвропейського періоду; псл. *mogyla* «купа», очевидно, пов'язане з **mogti* «могти», первісно «тягти»; р. болг. *могі ла*, бр. *магіла*, др. *могыла* «курган», п. *mogila*, ч. слц. *tohyla*, вл. *tohíla* «т.с.», полаб. *migkola*, схв. *мòгила*, *гòмила* «купа», слн. *gomíla* «т.с.», стсл. *могыла*, *гомила* [17; т.3; с.493].

Місц. За Поток – місцевість біля річки по східній частині потоку та

Сіножаті. Топонім *За потоком* представлений лексемою *поток*: *поток* < р. в. від *потік*: [nó t 'ik] «невелика річка, струмок з швидкою течією» [61; т.7; с.409] – від дієсл текти – псл. *tekti «текти», споріднене з лит. tekė'ti «текти, бігти», tékmė «течія, потік», iš-taka «витік», лтс. tecēt «текти, бігти», дінд. tákti, tákati «поспішає», taktáh «який поспішає», ав. tačaiti «біжить, тече», taxti- «витікання», ірл. techim «тікаю, біжу», алб. ndjek «переслідую, жену», гот. þius «слуга», тох. В sake «річка»; іє. *tek- «бігти»; р. течь, бр. цячы, др. течи, п. ciес, ч. téci, слц. tiect', вл. čес, нл. śас, полаб. tiče, болг. текá, м. тече, схв. тєћи, слн. тєči, стсл. тешти [17; т.5; с.536-537].

Місц. Парцеляція – західна частина Рудно, де був сосновий ліс, тут після 1914р. оселялись та відкривали свої канцелярії лікарі. Топонім *Парцеляція* представлений лексемою *парцеляція*: [парце"л'á ц'йїа] «розподіл на парцели (шматки землі)» [61; т.6; с.83] – запозичення з французької мови; фр. *parcelle* «частинка» походить від нар.-лат. *particella (лат. *particula*) «т.с.», утвореного від *pars* (род. в. *partis*) «частина», до якого зводиться й укр. *парть*; р. *парцѣлла*, бр. *парцѣла*, п. ч. слц. вл. *parcela*, болг. *парцѣл(а)*, м. *парцѣла*, схв. *парцѣла*, слн. *parcéla* [17; т.4; с.301-302].

Місц. Холерний Цвинтар – місцевість, де ховали померлих під час епідемії холери 1870-1873 р.р. Під час Першої світової війни тут стояв високий дерев'яний хрест. Топонім *Холерний цвинтар* представлений лексемами *холерний+цвинтар*: *холерний* < прикм. від *холера*: [холѣра] «гостроінфекційне епідемічне шлункове захворювання, що супроводжується корчами, проносом, блюванням» [61; т.11; с.113] – лат. *cholera* «холера» походить від гр. *холѣра* (назва хвороби), утвореного від *χολή*, *χόλος* «жовч; роздратування, злоба», яке пов'язане з *χλοάζω* «бути зеленим», *χλωρός* «зеленувато-жовтий, зелений, свіжий», спорідненими з псл. *zelenъ*, укр. *зелений*, псл. *zъl ть, укр. *жó втий*; запозичення з латинської мови; р. болг. *холѣра*, бр. *халѣра*, п. ч. слц. вл. *cholera*, м. *колера*, схв. *колѣра*, слн. *kîlera*, стсл. *холера* [17; т.6].

3.3.3. Дослідження етимологічної інтерпретації гідронімів селища

Рудне.

Дослідження гідронімії на території України – більш розвинена галузь топонімії, ніж решта інших її складових. В цілому дослідженням гідронімії займалися Л. Т. Масенко [40], В. М. Пачевська [53], С. О. Вербич [9], Трубачов О. М., Стрижак О. С. та інші. Ці дослідження стосувалися великих гідронімічних об'єктів на території України, чи гідронімів басейну великих рік. Гідроніми окремих маленьких територіальних одиниць залишається поза увагою дослідників. В мікротопонімії селища Рудне ми виділили 6 гідронімів:

Джерело – ділянка джерела, де люди зазвичай набирають воду. Топонім *Джерело* представлений лексемою *джерело*: [дже"ре"ло'] «потік води, що утворюється внаслідок виходу підземних вод на поверхню землі» [61; т.2; с.262] – псл. *žerdlo, *žrdlo «горло», пізніше «отвір», потім частково у східних та західних слов'ян «отвір, з якого б'є вода»; утворене від *žerti, *žrati і пов'язане чергуванням голосни з псл. *žrdlo, укр. *го рло*; споріднене з лит. *gerkle* «горло», *gérklos* (анат.) «глотка»; р. [жерелó] «отвір; паща», *жерло* «т.с.», бр. *жаралó* «отвір; шийка великої посудини для вина; жерло», др. *жерело* «отвір; горло», п. *žródlo* «джерело», ч. *zřídlo*, слц. *žriedlo*, вл. *zórlo*, нл. *žředlo* «т.с.», болг. *жрелó* , *ждрелó* «ущелина, вузький прохід», схв. *ждрелó* «т.с.; глотка», *ждрло* «т.с.», слн. *žrélo* «паща; безодня; кратер» [17; т.2; с.50]

Фонтан – фонтан на території критого базару. Топонім *Фонтан* представлений лексемою *фонтан*: [фонтá н] «струмінь води, який б'є вгору або витікає під тиском, а також спеціальний прилад, що забезпечує викидання води, і споруда, що його обрамляє» [61; т.10; с.616] – запозичення з італійської мови; іт. *fontana* «джерело, фонтан» походить від пізньолат. і слат. *fontāna* «т.с.», утвореного від лат. *fōns* (род. в. *fontis*) «джерело», що зіставляється з дінд. *dhanáyati* «жене, біжить», *dhánvati* «тече, біжить»; р. болг. *фонтá н*, бр. *фантá н*, п. *fontanna*, ч. *fontan*, *fontána*, слц. слн. *fontána*, вл. *fontana*, м. *фонтá н*, *фонтá на*, схв. *фонтана* [17; т.6].

Річка Вишнівка – річка, яка протікає неподалік від храму Воздвиження Чесного Хреста. Топонім *Вишнівка* представлений лексемою *вишнівка*: *вишнівка* < від ім. *вишня*: [в'ішн'а] – див. вище.

Озеро Довбине – озеро розташоване на території старого Рудно. Топонім *Довбине* представлений лексемою *довбине*: [дó вби^ене] – власна назва, точна етимологія невідома, можливо від дієсл. довбати «ударяючи по чому-небудь, колупаючи щось, робити отвір, заглиблення і т. ін.» [61; т.2; с.329].

Озеро Стріховалець – озеро, в яке впадала річка, що брала початок біля залізничних майстерень; напрямом від вулиці Лесі Українки в сторону дачних поселень. Топонім *Стріховалець* представлений лексемою *стріховалець*: [стр'іховáлец'] – власна назва, етимологія невідома; можливо пов'язане з словом *стріха*.

Лепесина - найбільше у смт. Джерело. Топонім *Лепесина* представлений лексемою *Лепесина*: [лe^uпéси^eна] – власна назва, точна етимологія невідома, можна припустити, що від дієсл. лепеснути – «кинутися навтіки, дременути»; афективне утворення звуконаслідувального походження, що передає звуки від швидкого бігу; псл. *lepet-* (для передачі різких звуків); пор. п. [*lepietać się*] «стукатися, ударяти, хлопати», ч. *lepetati* «пурхати», м. *lepети се* «тріпотіти, лопотіти», схв. *lepèтати* «т.с.», слн. *lepetáti* «пурхати»; іє. **lep-* звуконаслідувального походження; р. *улепётывать* «тікати» [17; т.3; с.222]. можливо, через швидкий плін води і звук, який при цьому виникав.

3.2. Структурно-семантичні та структурно-граматичні особливості й закономірності топонімотворення селища Рудне

Будь-які мікротопоніми, як частина топонімічної системи, мають лінгвістичну природу, а тому прямо-пропорційно залежать від мовознавчих наук: ономастики – науки про виникнення та поширення власних назв; історичної лінгвістики; етимології – науки, що займається вивчення походження слів; семантики; морфології; фонетики та діалектології. Оніми –

цілісна система понять, що зароджувалися та формувалися протягом певного періоду.

У мовознавстві топоніми є чи не одним з найважливіших свідчень мовного багатства народу, які роблять можливим виявити важливі факти історичної фонетики, граматики, словотворення.

Виділяють два основні типи закономірностей творення топонімів:

1. структурно-семантичний;
2. структурно-граматичний.

Структурно-семантичний тип топонімотворення

Даний тип топонімотворення має досить розгалужену систему вивчення, а тому розглядати його слід у двох аспектах: синхронному та діахронному. Діахронний аспект вивчення топонімії полягає в історичному висвітленні годонімів та причин їх виникнення, синхронний – в характеристиці на момент сталого історичного розвитку, в нашому випадку від часу збирання матеріалу.

Варто зауважити, що «інтерпретація елементів топонімічного простору в його суто синхронному аспекті не може бути науково об'єктивною, бо кожна національна топонімія, в тому числі й регіональна, складалася історично, відрізняючись хронологічно багаторівневим і поліетнічним характером [70; с.106, с.110-111].

Характеристика семантики твірних основ дозволяє поділити годоніми на два підвиди: відонімні (ті, що походять від власних назв: вулиця Галицька від м. Галич, Дача Нагірного від прізвища Нагірний, тощо) та відапелятивні (похідні від загальних назв: вулиця Польова від ім. поле) [54; с.88-93].

Розглядаючи топоніми крізь призму семантичного аналізу, варто зауважити основні їх знаки:

1. відношенням до людини,
2. відношенням до реалій навколишньої дійсності,
3. внутрішніми характеристиками об'єктів, названих мікротопонімами.

Мікротопонми варто поділити за відношенням до людини. Зокрема з цього боку було виділено їх види:

1. відантропонімні ;
2. відетнонімні;
3. що походять від інших ознак людини або суспільства (переважно пов'язані з культурно-історичними реаліями).

Відантропонімні, становлять групу мікротопонімів, що повністю складаються з посесивів та характеризуються приналежністю певній особі. Основою цієї категорії є власні імена, прізвища та прізвиська людей. Наприклад: годонім *Я. Стецька* представлений лексемою *стецька*: [сте^uц'ка] р. в. від [сте^uц'ко] < [сте^uна́н] [17; с.409].

Відетнонімні мікротопоніми становлять групу, що походять від етнонімів. Дана група в топоніміконі селища Рудне не виявлена.

Ті, що пов'язані з культурно-історичними подіями – мало виявлена група годонімів в нашому дослідження. До них слід віднести вул. Героїв Крут, 22 січня, тощо.

Структурно-граматичний тип топонімотворення

Характеризуючи мікротопоніми за структурними особливостями варто виділити прості (однокомпонентні) та складені топоніми. До однокомпонентних належать годоніми, що не мають походження від імен, прізвищ чи прізвиськ людей (годоніми: Садова, Польова, Залізнична, гідронім Довбине, Стріховалець). Більша кількість належить складеним формам, у вигляді ім'я + прізвище (вул. Лесі Українки, Дмитра Менделєєва).

В цьому випадку найпродуктивнішим способом творення мікротопонімів виступає морфологічний, а саме суфіксальний, де переважають суфіксальні моделі з формантами *-на/ -ка* (вул.Залізнична, вул. Кам'яна, річ. Вишнівка), *-ова/-ева* (вул.Польова, вул. Садова), *-их* (Нагірних). Найчастіше способом творення в даному випадку виступає зміна відмінкової форми.

Варто зауважити, що всі мікротопоніми, не залежно від способу

походження, мають свої структурно-семантичні особливості, зумовлені історичними, культурними, суспільно-політичними і природно-географічними обставинами, становлять невід'ємну складову топонімної системи української мови.

ВИСНОВКИ

Об'єктом нашого дослідження стало селище Рудне Львівської області. В ході роботи ми дослідили мікротопонімію селища. Під час дослідження, нами було виконано наступні завдання:

1. ми дослідили періодизацію номінації топонімікону селища;
2. згрупували мікротопоніми в певні групи за синонімічними характеристиками;
3. охарактеризували етимології назв;
4. зробили коротку характеристику історичного впливу на топонімікон селища.

Ми дійшли висновку, що періодизації топонімікону селища Рудне загалом має кілька етапів.

1. Першим етапом можна вважати період від заснування селища з присілку Зимна Вода приблизно 1880-х років до 1939 року. Топонімікон села формувався на основі життя народу та їх побуту, поширеним були топоніми, що походили від імені чи прізвища поміщиків та власників земель, на яких розташовувалось селище, тощо.

2. Другий етап – 1939 – 1991– землі Львівщини перебували в складі УРСР. Післявоєнна відбудова, період великодержавного шовінізму, смерть Сталіна, «хрущовська відлига», та інші зміни в політичному житті – все так чи інакше впливало на номінаційні зміни в топонімії регіону.

3. Третій період – період незалежної України – 1991 – до сьогодні. Цей період характеризується розбудовою селища. Збільшення території селища призвело до появи нових вулиць, яким присвоювались відповідні назви, деякі вулиці перейменовувались, що було присвячено якимось знаменним подіям.

В цілому ми виділили 4 основні групи мікротопонімів, до яких було віднесено менші групи та охарактеризовано кожен з них. Зокрема було

виділено:

1. фізико-географічні;
2. соціально-географічні;
3. суспільно-культурні;
4. економіко-географічні топоніми.

Розглянувши мікротопонімію селища Рудне, варто звернути увагу, що більшу частину назв становлять слова іменникових основ, вони є визначальними, що в цілому не впливає на характер формування топонімічних назв. Тому слід зауважити, що топоніми селища Рудне формувались на основі трьох основних чинників:

1. посесивному (людському, антропологічному), який визначає відношення денотата до людини;
2. локативному (просторовому, географічному), який окреслює місце об'єкта на певній території стосовно інших географічних об'єктів;
3. квалітативному (внутрішньому), що визначає притаманні денотату риси як його властивість.

Найбільшу частину годонімів селища становить посесивний тип позамовних чинників творення, а саме виникли через бажання або показати кому належали землі, ім'я засновника та володаря, або присвяти пам'яті відомої особистості. Ця група займає найбільше місце серед загальної групи всіх годонімів селища.

Залучивши етимологічні джерела нами було виявлено, що більша частина описаних нами онімів старослов'янського, праслов'янського та церковнослов'янського походження. Велика їх частина прийшли до нас через посередництво сусідів з таких мов як литовська, верхньо – і нижньолужицька, болгарська, румунська тощо. Значна частина запозичень з чеської, словацької мов, що зумовлене близьким територіальним розташуванням.

Слід зауважити, що більшість годонімів носять ім'я відомих людей, що відзначились в політичному, культурному чи політичному житті українського

народу.

Не варто залишати поза увагою факт, що топоніми у мовознавстві є чи не одним з найважливіших свідчень мовного багатства народу, які роблять можливим виявити важливі факти історичної фонетики, граматики, словотворення.

Щодо закономірностей творення топонімів нами було виділено два основні типи:

– структурно-семантичний – має досить розгалужену систему вивчення, а тому розглядати його слід у синхронному та діяхронному аспектах;

– структурно-граматичний – за структурними особливостями варто виділити прості (однокомпонентні) та складені топоніми.

Варто зауважити, що всі мікротопоніми, не залежно від способу походження, мають свої структурно-семантичні особливості, зумовлені історичними, культурними, суспільно-політичними і природно-географічними обставинами, становлять невід'ємну складову топонімної системи української мови.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Арутюнова Н. Д. Типы языковых значений (оценка, событие, факт)/ Н. Д. Арутюнова. – М.: Наука . – 1988. – 341 с.
2. Ахманова О. С. Словарь лингвистических терминов / О. С. Ахманова. – М.: Советская энциклопедия. – 1969. – 608 с.
3. Балабан О. О. Категоризація як базова когнітивна процедура / О. О. Балабан. – Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя: серія «Філологічні науки». Книга 1. – 2017. – с. 47-52.
4. Беленькая В. Д. Топонимы в составе лексической системы языка. – М.: МГУ. – 1969. – 168 с.
5. Беценко Т. П. Вступ до топоніміки: Навчальний посібник. – Суми, 2019. – 151 с.
6. Бондалетов В. Д. Русская ономастика / В. Д. Бондалетов. – М.: Просвещение. – 1983. – 224 с.
7. Бучко Г., Бучко Д. Історична та сучасна українська ономастика: Вибрані праці / Ганна Бучко, Дмитро Бучко. – Чернівці: Букрек. – 2013. – 456 с.
8. Бучко Д., Ткачова Н. Словник української ономастичної термінології / укл. Бучко Д. Г., Ткачова Н. В. — Х.: Ранок-нт. – 2012. – 256 с.
9. Вербич С.О. Гідронімія Наддністрянщини: склад, будова, особливості становлення. Дис...докт.філол.наук. – Інститут української мови НАН України. – Київ. – 2017. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://chtyvo.org.ua/authors/Verbych_Sviatoslav/Hidronimiia_Naddnistrianschyn_u_sklad_budova_osoblyvosti_stanovlennia/
10. Вербич С. О. Як пояснювати походження власних географічних назв. – Культура слова. – Вип. №78. – 2013. – с. 148-154
11. Волчанська Г. Мікротопонімія села Миронівки. – Наукові записки: Серія «Філологічні науки». – Вип. 129. – с. 368-373. – [Електронний

ресурс]. – Режим доступу:<https://core.ac.uk/download/pdf/83099817.pdf>

12. Ганжіна І. М. Гагарін, Гагарін, Гагарченко// Словник сучасних російських прізвищ. – М.: «Видавництво Астрель». – 2001. – 672 с.

13. Герман Л., Підгородецька І., Тихоненко О. Основні етапи становлення мовного ландшафту Харкова на тлі соц.-політ. змін. – Актуальні питання гуманітарних наук. – Вип. 28. – т.1. – 2020. – с. 46-54

14. Грінченко Б. Словарь української мови: в 4 т. – К.: «Кіевская старина», 1907 – 1909. – Т 1 – 1109 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:[https://r2u.org.ua/data/%D0%A1.%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%80%D1%8C%20%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D1%97%20%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B8%20\(1907-1909\).pdf](https://r2u.org.ua/data/%D0%A1.%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%80%D1%8C%20%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D1%97%20%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B8%20(1907-1909).pdf)

15. Еванс В., Грін М. Вступ до когнітивної лінгвістики / В. Еванс, М. Грін. – Рутлендж. – 2006. – 856 с.

16. Енциклопедія історії України: Т. 10. Т – Я / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. – К.: Наукова думка. – 2013. – 608 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://history.org.ua/LiberUA/978-966-00-1359-9/978-966-00-1359-9.pdf>

17. Етимологічний словник української мови: В 7 т.– К.: Наукова думка. – т.1 – 7. – 1982 – 2006.

18. Жучкевич В. А. Общая топонимика / В. А. Жучкевич. – Минск : Высшая школа. – 1980. – 288 с.

19. Закон України Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки. – Відомості Верховної Ради (ВВР). – № 26. – 2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/317-19#Text>

20. Закон України Про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917—1991 років. – Відомості

Верховної Ради (ВВР). – № 26. – 2015.– [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/316-19#Text>

21. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні».- Відомості Верховної Ради України (ВВР). – № 24. – 1997.– [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>

22. Закон України Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у ХХ столітті. – Відомості Верховної Ради (ВВР). – № 25. – 2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/314-19#Text>

23. Закон України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій». - Відомості Верховної Ради (ВВР). – № 17. – 2013. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4865-17#Text>

24. Закон України Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939—1945 років. – Відомості Верховної Ради (ВВР). – № 25. – 2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/315-19#Text>

25. Звіт Українського інституту національної пам'яті з реалізації державної політики у сфері відновлення ібереження національної пам'яті у 2016 р. Український інститут національної пам'яті. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://memory.gov.ua/page/zvit-ukrainskogo-institutu-natsionalnoi-pam-yati-zrealizatsii-derzhavnoi-politiki-u-sferi-vidn>

26. Зелінський О. Рудно, моє рідне село у Львівському повіті: Монографічний опис історично-мемуарних, географічних і побутових дій Рудна. – 115 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://web.archive.org/web/20110530224651/http://www.rudno.org.ua/history/menu_id_8.html

27. Зубко Андрій Українська ономастика: здобутки і проблеми / Зубко Андрій // Спеціальні історичні дисципліни: питання теорії та методики. – 2007. – 15. – 262 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/32501/19-Zubko.pdf>
28. Историко-этимологический словарь современного русского языка: в 2-х томах: 3-е издание, стереотип. – М.: Рус. язык. – 1999. – 621 с.
29. Кубрякова Е.С. Краткий словарь когнитивных терминов / Е. С. Кубрякова, В. З. Демьянков, Ю. Г. Панкрац, Л. Г. Лузина. – М: Филол. ф-т МГУ им. М. В. Ломоносова. – 1997. – 245 с.
30. Кубрякова Е.С. Язык и знание. На пути получения знаний о языке: части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира. / Е. С. Кубрякова. // Язык. Семиотика. Культура. – М.: Языки славянской культуры. – 2004. – 560 с.
31. Кубрякова Е.С. Краткий словарь когнитивных терминов / Е. С. Кубрякова, В. З. Демьянков, Ю. Г. Панкрац, Л. Г. Лузина. – М: Филол. ф-т МГУ им. М. В. Ломоносова. – 1997. – 245 с.
32. Кубрякова Е.С. Язык и знание. На пути получения знаний о языке: части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира. / Е. С. Кубрякова. // Язык. Семиотика. Культура. – М.: Языки славянской культуры – 2004. – 560 с.
33. Лабінська Г. Топоніміка : навч. посібник / Галина Лабінська. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2016. – 274 с.
34. Лисенко А. В. Ойконімія Полтавської області : автореф...дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук / А. В. Лисенко. — Чернівці: Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федько- вича. – 2007. – 20 с.
35. Лосев А. Ф. Мифология греков и римлян. – М.: Мысль – 1996. – 975 с.
36. Лучик В. В. Залежність власних назв від розвитку суспільства (на

матеріалі української мови) / В. В. Лучик // Nazwy własne a społeczeństwo / [red. Romana Łobodzińska]. — Łask : Oficyna Wydawnicza LEKSEM, 2010. — Т. 2. — 292 с.

37. Лучик В. В. Народна і наукова етимологія топонімів України. — Магістерікм. — 2013. — 546 с.

38. Лучик В. В. Про особливості типологічного дослідження ойконімів. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/758/luchykV_Pro_osoblyvosti.pdf?sequence=1&isAllowed=y

39. Лучик В.В. Топоніміка. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.history.org.ua/?termin=Топоніміка>

40. Масенко Л. Т. Гідронімія Східного Поділля: Дис...канд.філол.наук. — Академія Української РСР Ордена Трудового Червоного Прапора. Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні. — К.: Наукова думка. — 1979. — 104 с. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/16485/Masenko_Hidronimiiia_skhidnoho_podillia.pdf?sequence=1&isAllowed=y

41. Медін Д. Л., Хайт Е. Категоризація / Д. Л. Медін, Е. Хайт // Когнітивна наука. — Сан – Дієго :Академічний. — 1999. — 439 с.

42. Мезенко А. М. Урбанонимия как язык культуры. — Ученые записки ТНУ им. В. И. Вернадского. Сер.: Филология. Социальные коммуникации. — 2011. — Т. 24 (63) — № 2. Ч. 1. — с. 388-392.

43. Мельник І. Львівські вулиці і кам'яниці, мури, закамарки, передмістя та інші особливості Королівського столичного міста Галичини. — Львів: Центр Європи.— 2008. — 384 с.

44. Меляков А. В. Електронні петиції як інструмент виконання законів «Декомунізаційного пакету»: Політичні та правові засади державного управління. — № 2 (52) . — 2017.

45. Мокрицький Г. П., Кондратюк Р. Ю. Старий Житомир / Г. П.

Мокрицький, Р. Ю. Кондратюк // Житомирський вісник. – 1993. – 36 с.

46. Мороз О. А. Топоніми в українській мові: когнітивний, прагматичний, конотативний аспекти / О. А. Мороз // Вісник Маріупольського державного університету. Сер.: Філологія. – 2011. – Вип. 5. – С. 45-51. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vmdu_2011_5_13.pdf

47. Мультимедийный лингвострановедческий словарь «Россия». — М. : Государственный институт русского языка им. А. С. Пушкина, 2014—2017. – 908 с.

48. Наливайко С. І. Таємниці розкриває санскрит. – К.: Либідь. – 2001. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.rulit.me/books/taemnici-rozkrivae-sanskrit-read-178748-1.html>

49. Нерознак В.П. Названия древнерусских городов / В.П. Нерознак. – М. : Наука.– 1983. – 208 с.

50. Никонов В. А. Введение в топонимику. – М.: Наука. – 1965. – 184с.

51. Нідзельська Ю. М. Концептологія як провідний напрям сучасної лінгвістики. – Вісник Житомирського державного у-ту: Серія «Філологічні науки». – № 4(70). – 2013. – с. 168-171. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eprints.zu.edu.ua/9867/1/31.pdf>

52. Новиков- Гагарін В. А. // Словник російських прізвищ / Е. Л. Крушельницький. - М. : «Школа-Пресс». – 1993. – 224 с.

53. Пачевська В. М. Формування системи Запорізько-Надазовських гідронімів: Проблеми слов'янського і загального мовознавства. – 2008. - №2. – с. 33-43. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.dnu.dp.ua/docs/visnik/ffil/program_5e51475088f37.pdf

54. Рак Г. В. Структурно-семантичні особливості мікротопонімів давнього Києва. – Магістеріум. Випуск 57: Мовознавчі студії. – 2014. –с.88-93

55. Расовська О. Годоніми міста Житомир. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://eprints.zu.edu.ua/15882/1/%D0%AF%D1%89%D1%83%D0%BA%20%D0%A0%D0%B0%D1%81%D0%BE%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20181-185.pdf>

56. Редько Ю. Довідник українських прізвищ. // Варченко І. – К.: Радянська школа. – 1968. – 257 с.

57. Рош Е. Когнітивні контрольні точки/ Е. Рош// Когнітивна психологія. – 1975. – Вип. 7.

58. Роспонд С. Структура и стратиграфия древнерусских топонимов / С. Роспонд // Восточнославянская ономастика. – М. : Наука. – 1972. – с.9-89

59. Скляренко О. М. Ізоморфізм та аломорфізм в ойконімії США та України: Дис...канд.філол.наук. – Одеса. – 2008. – 64 с.

60. Словарь української мови / Упор. з дод. влас. матеріалу Б. Грінченко: в 4-х т. — К. : Вид-во Академії наук Української РСР. – 1958. – Т.1. – 428 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://hrinchenko.com/slovar/znachenie-slova/13919-draghoman.html#show_point

61. Словник української мови: У 11 т. – К.– 1970– 1980.

62. Суперанская А. В. Общая теория имени собственного / А. В. Суперанская. — М. : Наука.– 1973. – 366 с.

63. Ташицкий В. Место ономастики среди других гуманитарных наук // Вопросы языкознания. – 1961 – № 2. – 169 с.

64. Тер-Минасова С. Г. Язык и межкультурная коммуникация / С. Г. Тер-Минасова. – М. : Слово. – 2000. – 624 с.

65. Титаренко А. А. Місцеурбанонімів у загальній класифікації онімів. Структура і семантика мовних одиниць. – Філологічні студії – Вип. 9 – Ч. 2. – 2013. – с. 171-180 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<https://core.ac.uk/download/pdf/268531235.pdf>

66. Торчинський М. М. Функції власних назв у художньому мовленні. Науковий вісник Херсонського державного університету. – Сер.: Лінгвістика. – 2010. – Вип. 12. – с. 173–178. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/24863/1/Torchynskyi.pdf>

67. Україна – це не «окраїна». / Ізборник. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/pivtorak/pivt12.htm>

68. Ухвала Львівської міської ради від 10.07.1990 р про відновлення історичних назв вулиць і площ Львова. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

https://uk.wikisource.org/wiki/%D0%A3%D1%85%D0%B2%D0%B0%D0%BB%D0%B0_%D0%9B%D1%8C%D0%B2%D1%96%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D1%97_%D0%BC%D1%96%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D1%97_%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B8_%D0%B2%D1%96%D0%B4_10.07.1990_%D0%9F%D1%80%D0%BE_%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F_%D1%96%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B8%D1%85_%D0%BD%D0%B0%D0%B7%D0%B2_%D0%B2%D1%83%D0%BB%D0%B8%D1%86%D1%8C_%D1%96_%D0%BF%D0%BB%D0%BE%D1%89_%D0%BC._%D0%9B%D1%8C%D0%B2%D0%BE%D0%B2%D0%B0

69. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: Пер. с нем. (с доп.). — М.: Прогресс, 1964. — Т. 1. — 562 с.

70. Фролов Н. К. К проблеме таксонимизации топонимов / Н. К. Фролов // В пространстве филологии ДонНУ. Филологический факультет. Донецк: ООО «Юго-Восток, Лтд.». – 2002.

71. Худаш М.Л., Демчук М.О. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімні утворення) / М.Л. Худаш, М.О. Демчук. – К.: Наукова думка.– 1991. – 302 с.

72. Янко М. Т. Топонімічний словник України : словник-довідник / М. Т. Янко; Міжнар. Фонд «Відродження». – Київ: Знання, 1998. – 428 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/ua/elib.exe?Z21ID=&I21DBN=UKRLIB&P21DBN=UKRLIB&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=online_book&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S

73. Яцій В. О. Назви населених пунктів Івано-Франківської області, мотивовані християнськими канонічними іменами / В. О. Яцій / Λογοςόνομαστική // Гол. 105 ед.. Є.С. Отін. – Донецьк: ТОВ «Юго-Восток, ЛТД», 2008. – № 2. – с. 37-47.

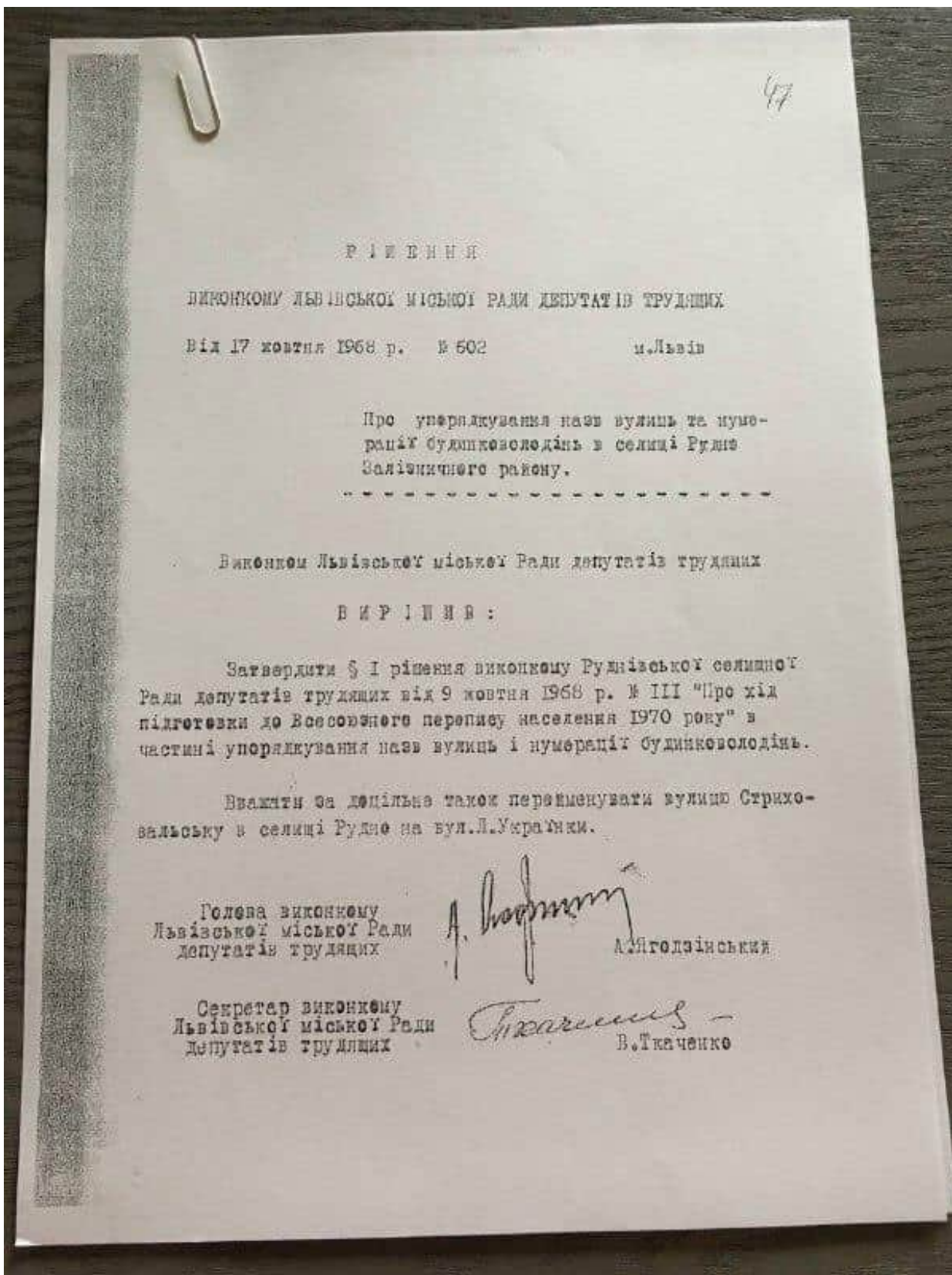
74. Melkowski, Stefan. O historii i o współczesności (On History and the Present Day). – Polish. – 2003.

75. Słowiańska onomastyka. Encyklopedia.// pod red. Ewy Rzetelskiej-Feleszko i Aleksandry Cieślikowej przy współudziale Jerzego Dumy. – Т. I – II. – Warszawa-Kraków. – 2003. – 616 с.

ДОДАТКИ

Додаток А

Рішення Рудненської селищної ради від 17. 10. 1968 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 04. 12. 1990 р.

РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

Заліщицького району м. Львова, Львівської області

Р І Ш Е Н Н Я

5-ої сесії Рудненської селищної Ради народних депутатів
1-го демократичного скликання.

04.12.1990р

Про перейменування
с. Рудна.

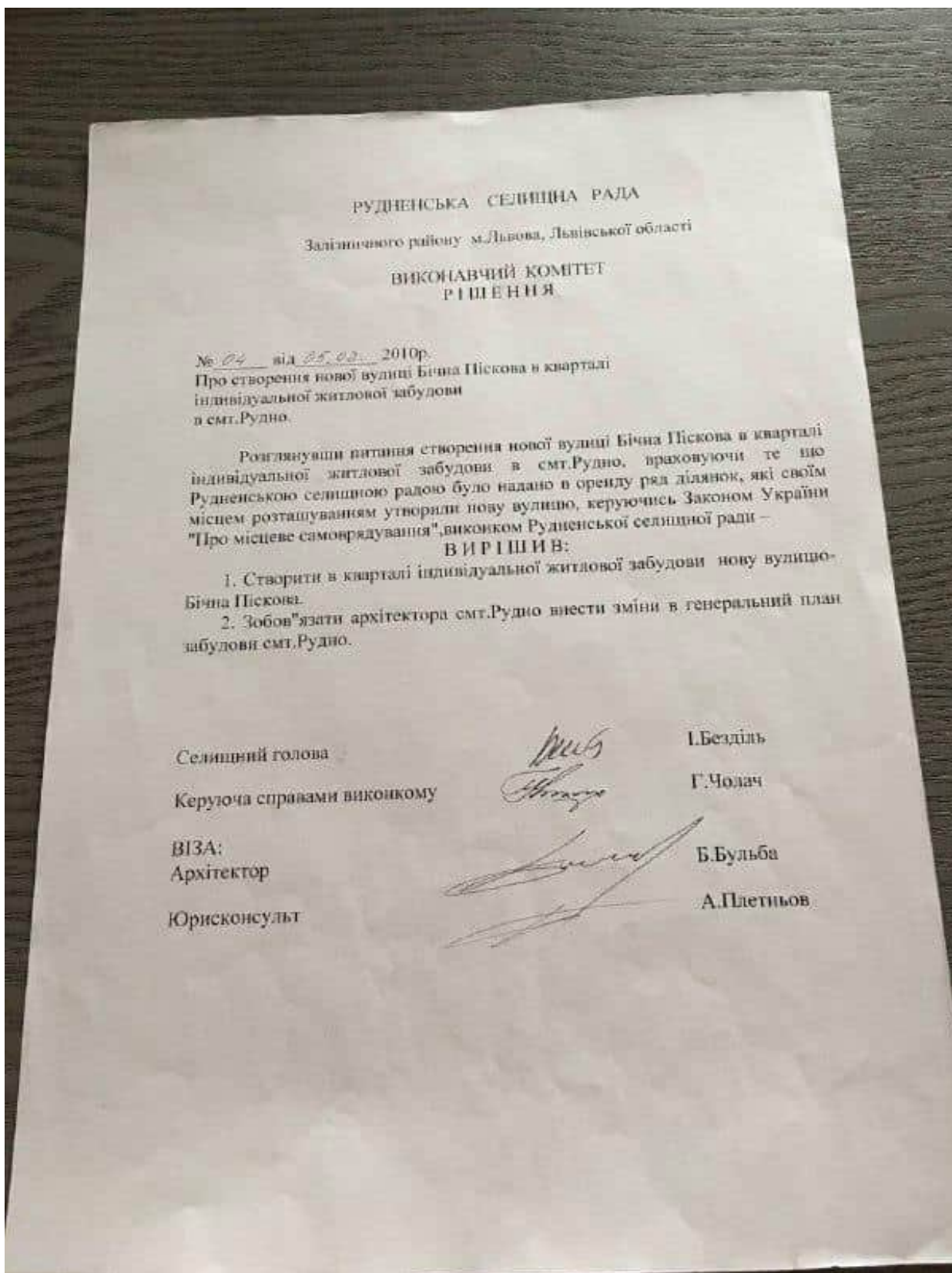
Враховуючи численні побажання мешканців селища Рудна
і громадських організацій, а також наявність зібраних підписів
згід громадян нині перерахованих у списку, трети сесії Рудненської
селищної Ради народних депутатів:

В И Р І Ш Е Н Н Я:

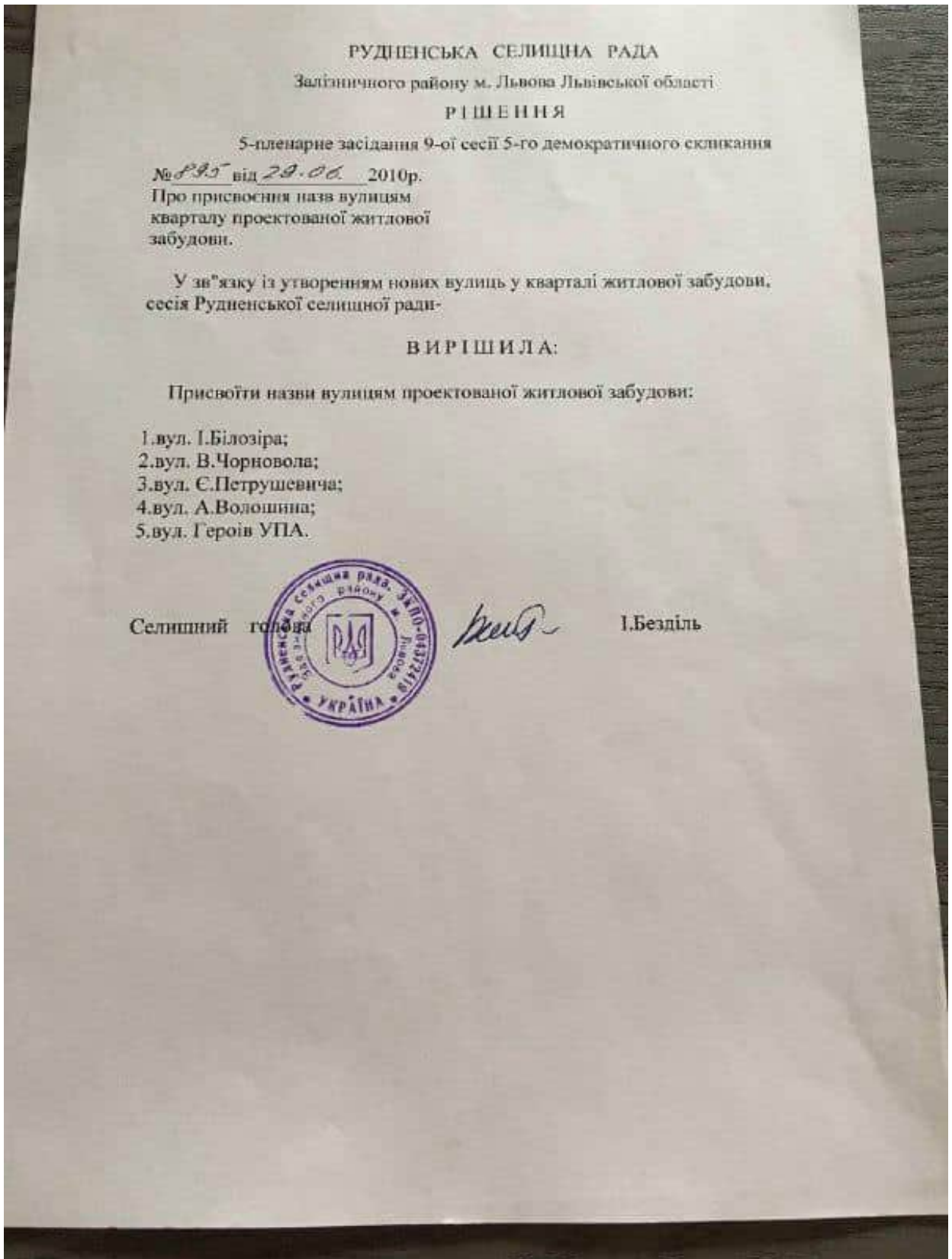
1. Перейменувати с. Рудна у с. Рудна:

1. с. Рудна	на	с. Рудна
2. " Червоноармійська	"	" Стрілецька
3. " Дортневе	"	" Маріних
4. " 8-Берези	"	" В.Шатиряни
5. " 17-Берези	"	" 22 січня
6. " Натутіна	"	" С.Бандери
7. " К.Лібішевця	"	" В.Стуса
8. " Радянська	"	" А.Возуна
9. " Г.Борго	"	" С.Петлюри
10. " Комсомольська	"	" Володимира Великого
11. " Вокзальна	"	" А.Шентицького

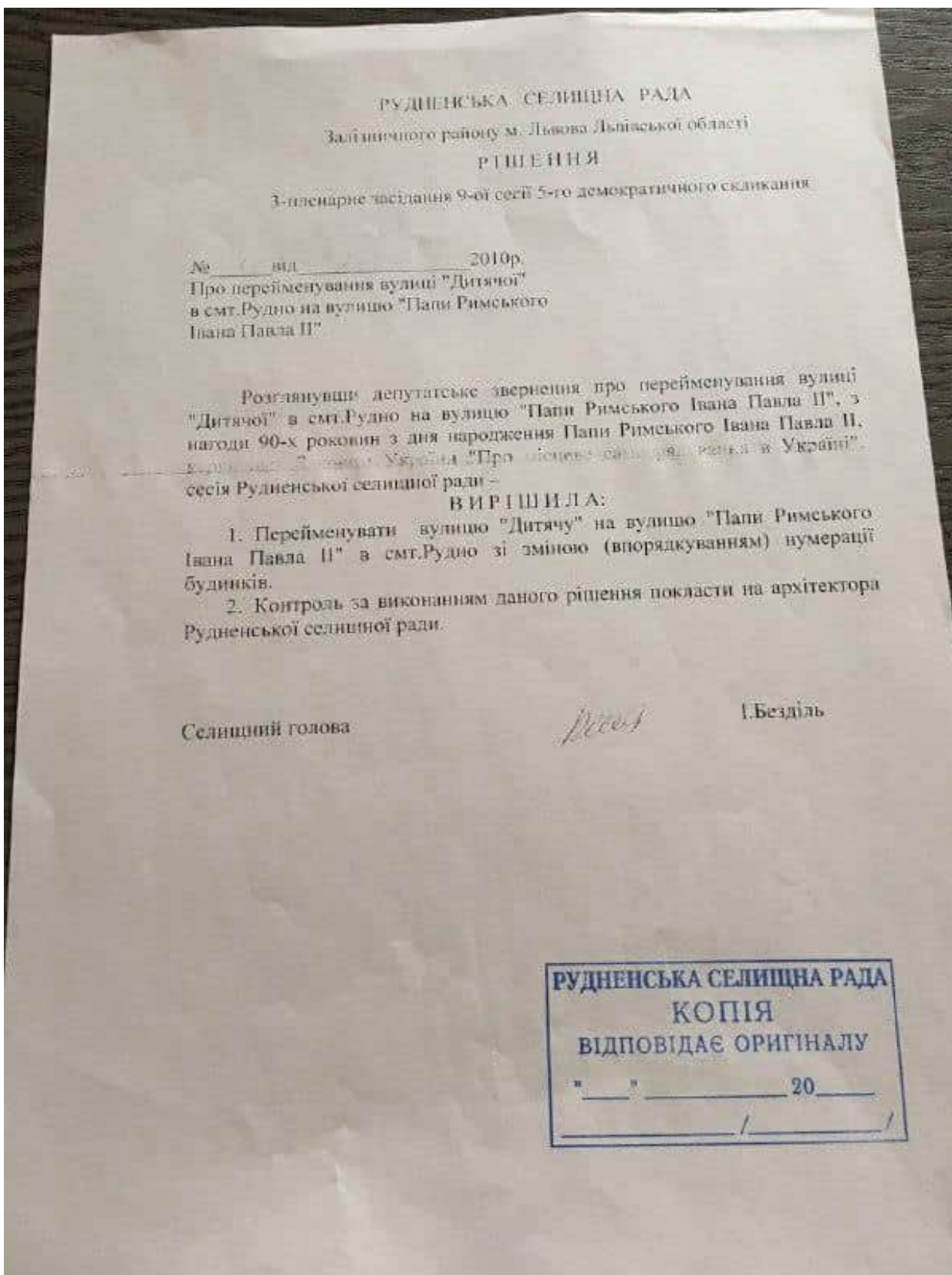
Рішення Рудненської селищної ради від 05. 02. 2010 р.

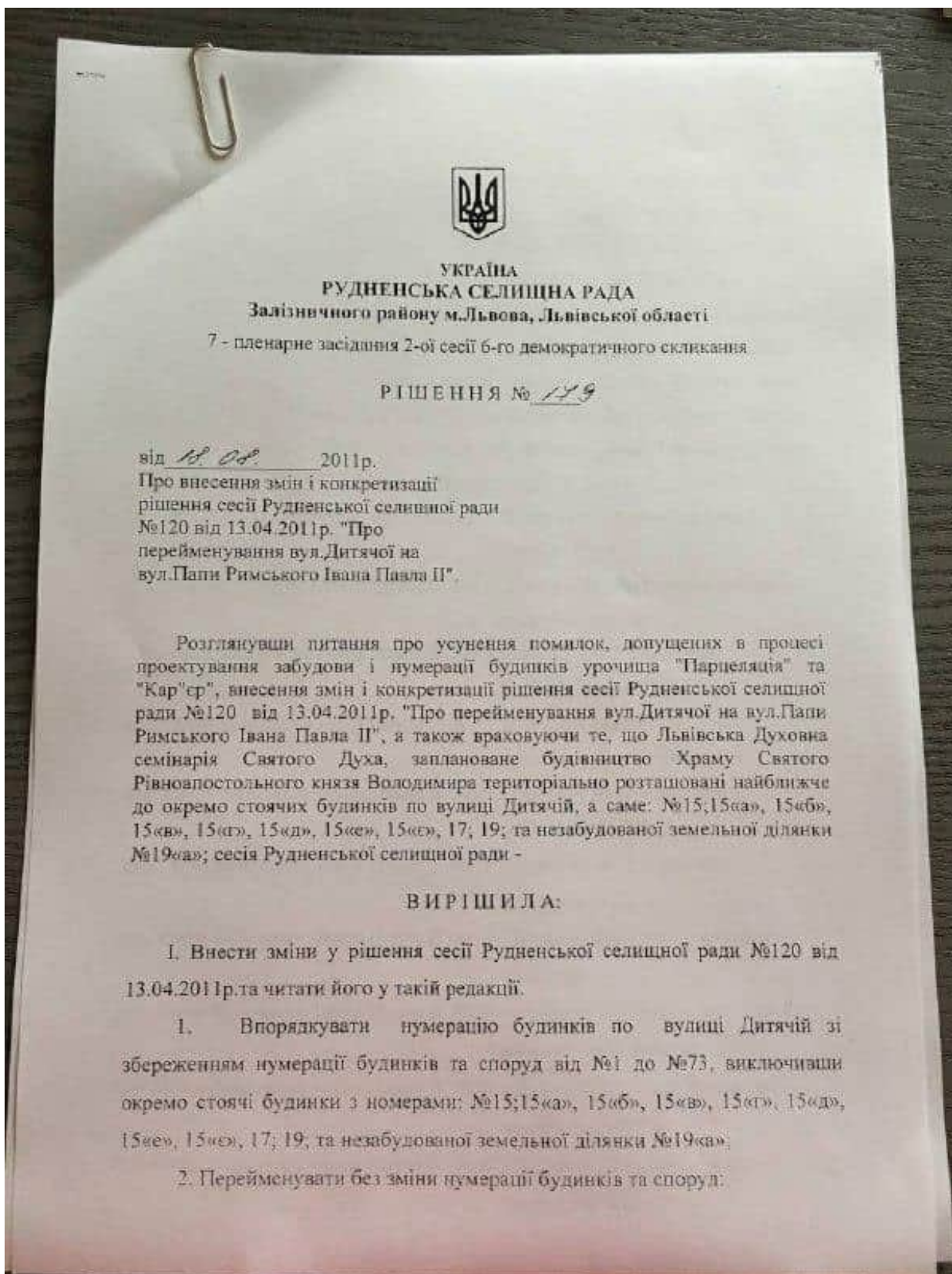
Рішення Рудненської селищної ради від 29.06.2010 р.

Рішення Рудненської селищної ради від — . — . 2010 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 18. 08. 2011 р.

провулок №2 по вул.Папи Римського Івана Павла II на вул.Героїв Крут
провулок №3 по вул.Папи Римського Івана Павла II на вул.П.Орлика
провулок №4 по вул.Папи римського Івана Павла II на вул.Я.Мудрого
провулок №5 по вул.Папи Римського Івана Павла II на вул.Б.Лепкого

3. Впорядкувати нумерацію будинків частини вулиці Дитячої з окремо
стоячими будинками з номерами: №15;15«а», 15«б», 15«в», 15«г», 15«д»,
15«е», 15«є», 17; 19; та незабудованої земельної ділянки №19«а», місце
розташування Львівської Духовної семінарії Святого Духа та Храму Святого
Рівноапостольного князя Володимира на вулицю Папи Римського Івана
Павла II присвоївши їм наступну адресу:

вул. Папи Римського Івана Павла II №2 – Львівській духовній семінарії
Святого Духа

вул. Папи Римського Івана Павла II №4 – Храму Святого Рівноапостольного
князя Володимира

вул. Папи Римського Івана Павла II №6 – будинку №19 – власник
гр.Стефанишин В.В.

вул. Папи Римського Івана Павла II №8 – земельній ділянці №19"а" -
власник гр.Вороновський Ю.І.

вул. Папи Римського Івана Павла II №10 – будинку №17 – власник
гр.Язовецька Т.Р.

вул. Папи Римського Івана Павла II №12 – будинку №15 – власник
гр.Калічак Г.Д.

вул. Папи Римського Івана Павла II №14 – будинку №15 «є» – власник
гр.Тістак

вул. Папи Римського Івана Павла II №16 – будинку №15 «е» – вул. Папи
власник гр.Кривішин

вул. Папи Римського Івана Павла II №18 – будинку №15 «а» – власник
гр.Левицький Р.Б.

вул. Папи Римського Івана Павла II №20 – будинку №15 «б» – власник
гр.Дурняк Б.В.

вул. Папи Римського Івана Павла II №22 – будинку №15 «в» – власник
гр. Чопко І.В.

вул. Папи Римського Івана Павла II №24 – будинку №15 «г» – власник
гр. Гарматій Я.В.

вул. Папи Римського Івана Павла II №26 – будинку №15 «д» – власник
гр. Майнич С.М.

4. Ліквідувати назву провулок №1 вул. Папи Римського Івана Павла II,
змінивши нумерацію будинків на:

вул. Дитяча №24 – будинку №2 провулок №1 вул. Папи Римського Івана
Павла II – власник гр. Вовк

вул. Дитяча №26 – будинку №4 провулок №1 вул. Папи Римського Івана
Павла II - власник гр. Савка Т.С.

вул. Дитяча №28- будинку №1 провулок №1 вул. Папи Римського Івана
Павла II - власник гр. Павлик

II. Просити вказаних громадян переоформити право власності на
нерухоме майно відповідно до даного рішення.

III. Зобов'язати виконком Рудненської селищної ради вирішити технічні
питання щодо переоформлення прав власності на нерухоме майно вказаних
громадян.

IV. Просити ОКП "БП" та ЕО" внести відповідні зміни в технічну
документацію по забудові вулиці Дитячої згідно рішення даної сесії та
сприяти вказаним власникам нерухомого майна в швидкому переоформленні
необхідних документів.

V. Просити Залізничне відділення ВГРФО м. Львова сприяння у
перереєстрації сімей вказаних громадян, юридична адреса яких змінюється
відповідно до рішення даної сесії.

VI. Контроль за виконанням даного рішення покласти на виконком
Рудненської селищної ради.

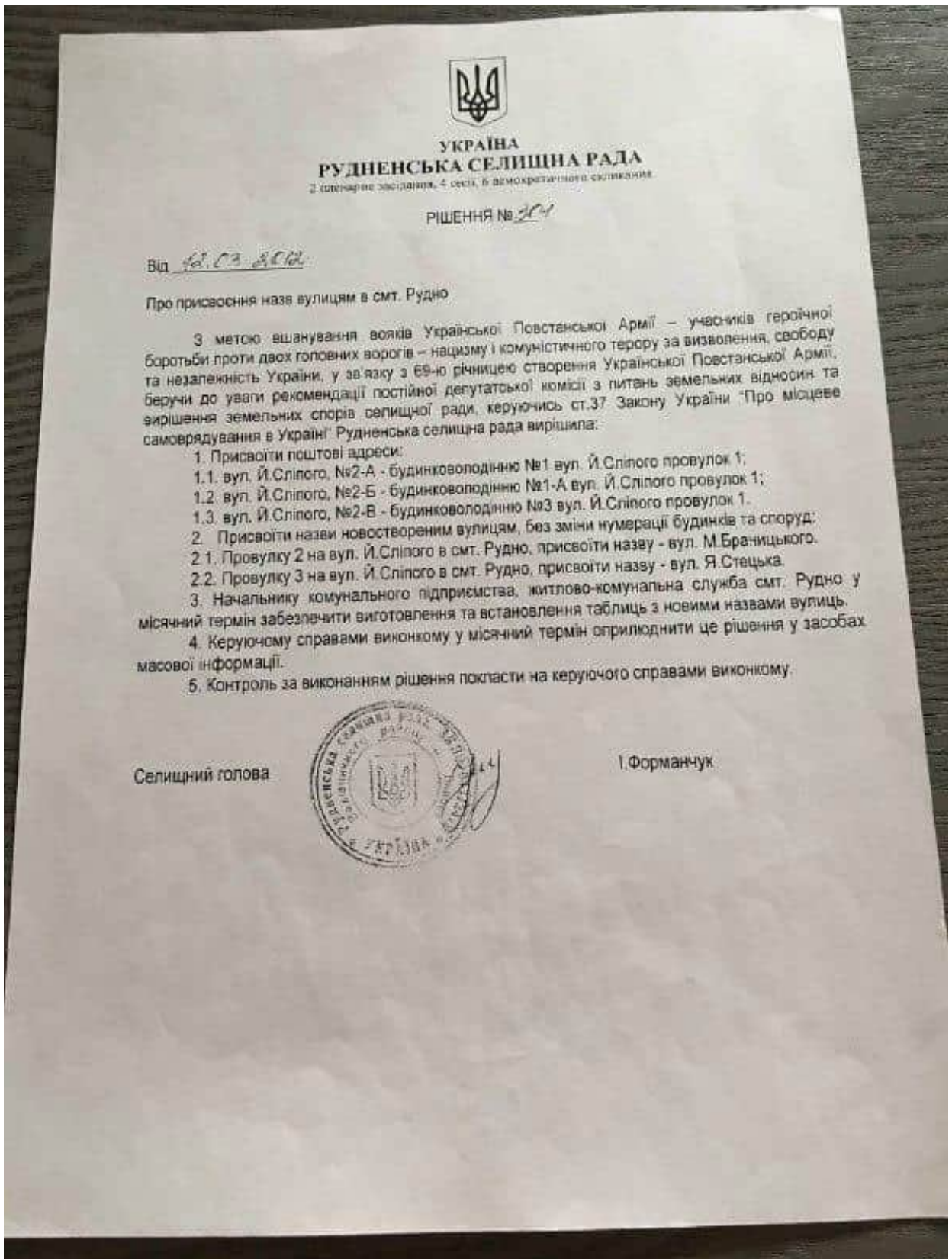
Селищний голова

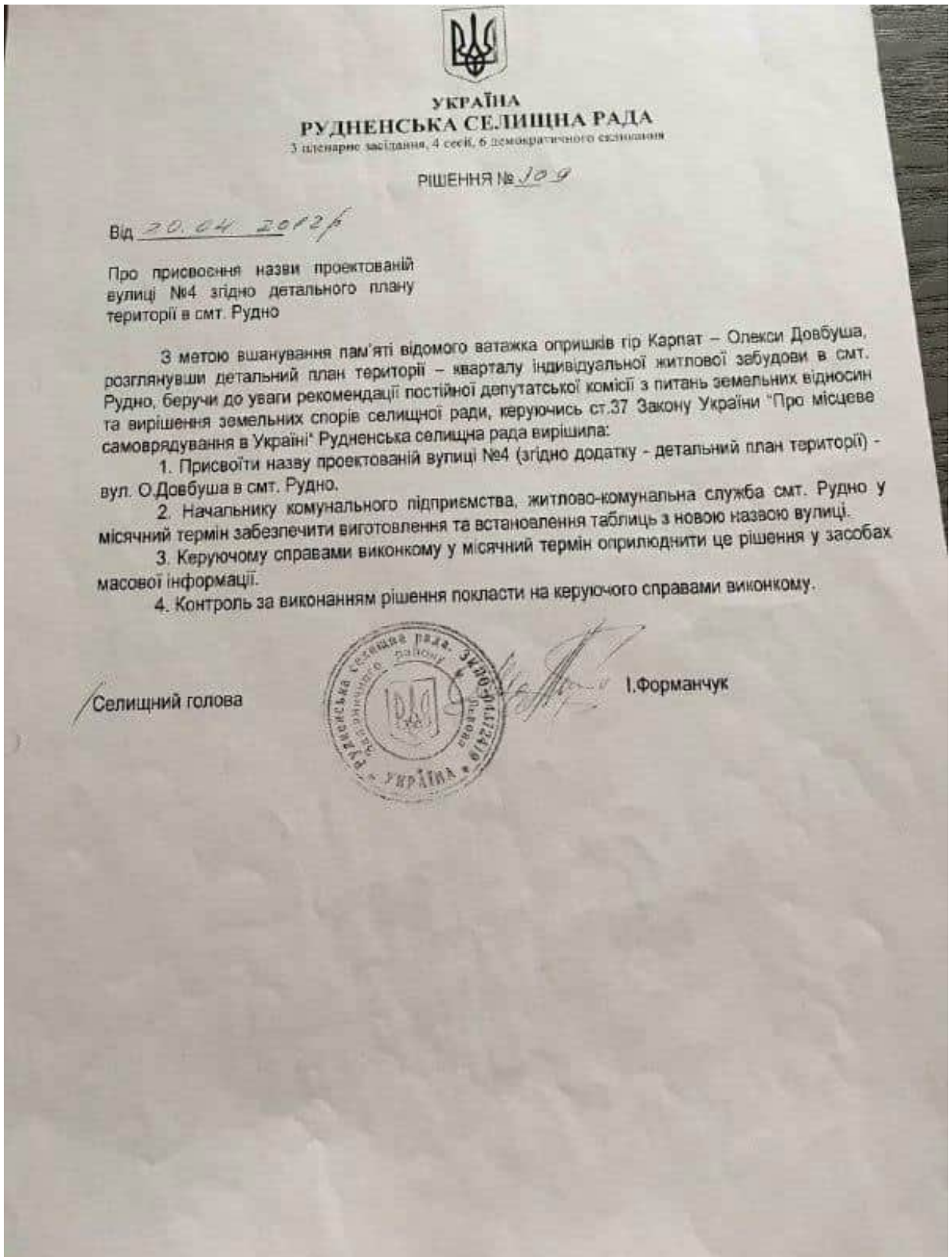
І. Форманчук

Г. Германчук

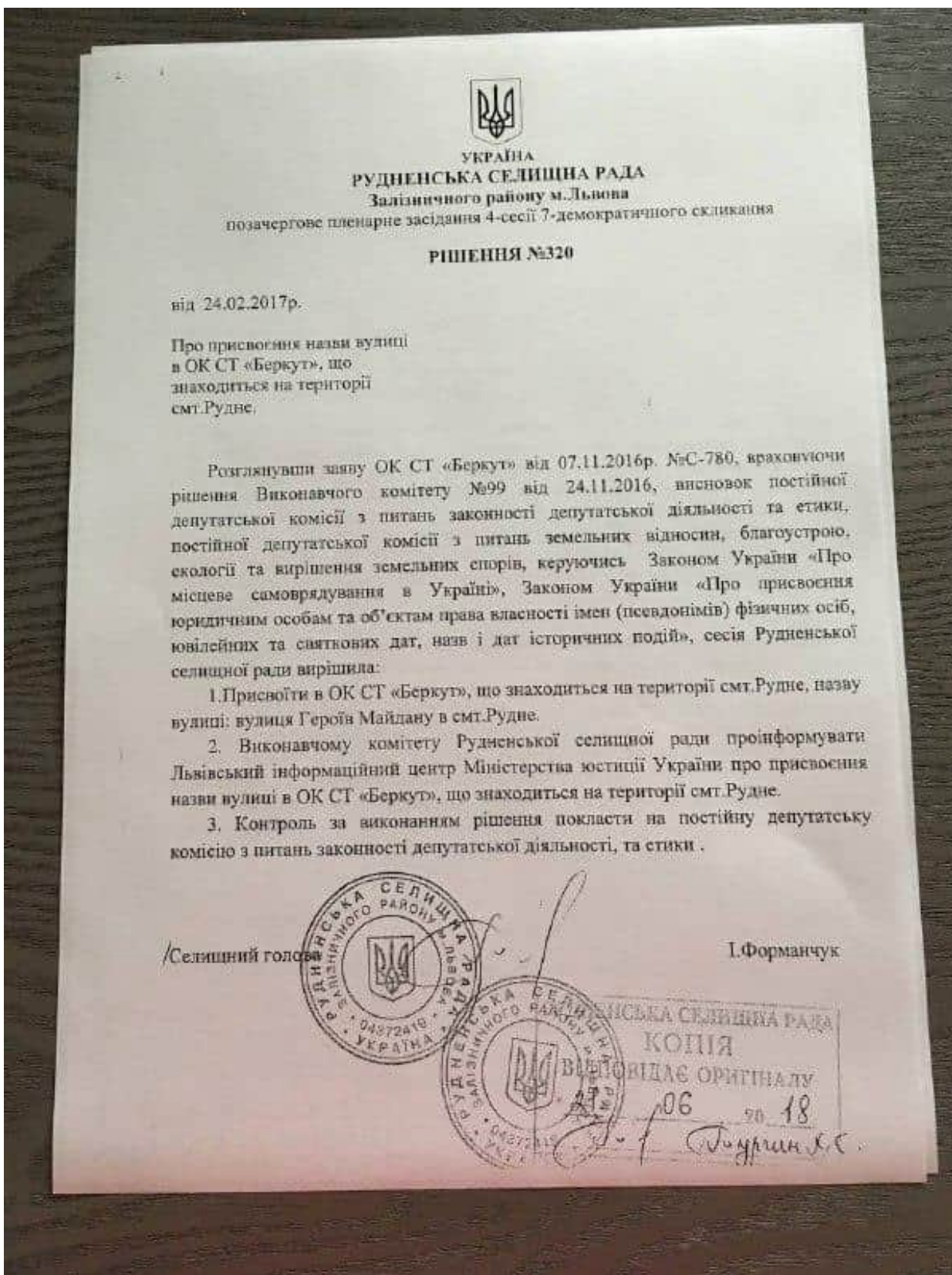
Рішення Рудненської селищної ради від 12. 03. 2012 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 20. 04. 2012 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 24. 02. 2017 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 16. 03. 2017 р.

Рішення Рудненської селищної ради від 23. 03. 2017 р.

Сел. ради

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО
«НАЦІОНАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ»
ЛЬВІВСЬКА ФІЛІЯ

79035, м. Львів, вул. Зелена, 149/ю
 E-mail: inbox@lv.nais.gov.ua

тел./факс: (032) 234-92-82

від 15.05.2017 2017 р.
 вих. № 199/84

Рудненському селищному голові
Форманчуку І.

вул. Коропенка, 1, смт. Рудне, м. Львів, 79493

У зв'язку з отриманням Вашого листа від 16.03.2017 № 170/вих (далі – лист) щодо внесення інформації до Словника вулиць Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (далі – словник вулиць), Львівська філія державного підприємства «Національні інформаційні системи» (далі – Філія) повідомляє наступне.

В ході опрацювання наданої Вами інформації були виявлені наступні розбіжності:

- відповідно до листа вулиці Марка Вовчка, Леся Курбаса є новоствореними вулицями в смт. Рудне, а відповідно до рішення Рудненської селищної ради Залізничного району м. Львова від 24.02.2017 №321 „Про присвоєння назв вулиць в ОК ДСТ „Росинка“, що знаходиться на території смт. Рудне“, копію якого долучено до листа, згадані вулиці знаходяться в ОК ДСТ „Росинка“;
- відповідно до листа, вулиця Героїв Майдану є новоствореною вулицею в смт. Рудне, а відповідно до рішення Рудненської селищної ради Залізничного району м. Львова від 24.02.2017 №320 „Про присвоєння назви вулиці в ОК СТ „Беркут“, що знаходиться на території смт. Рудне“, копію якого долучено до листа, згадана вулиця знаходиться в ОК СТ „Беркут“.

Звертаю Вашу увагу, що станом на сьогоднішній день, у словнику іменованийих об'єктів Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (далі – словник іменованийих об'єктів) по смт. Рудне, містяться, зокрема, наступні записи:

- "Беркут" садівниче товариство, ЄДРПОУ відсутній, власні назви вулиць відсутні;
- "Росинка" дачно-садівниче товариство" обслуговуючий кооператив, ЄДРПОУ 37693505 власні назви вулиць відсутні.

Таким чином, прошу взяти до уваги викладену інформацію та повідомити, чи вулиці Марка Вовчка, Леся Курбаса та Героїв Майдану є новоствореними вулицями в населеному пункті (та надати підтверджуючий документ), чи, все-таки, дані вулиці є власними вулицями іменованийих об'єктів, що вбачається із змісту долучених до листа рішень.

Щодо внесення до словника вулиць відомостей про назви вулиць Героїв Небесної Сотні, О. Кушнір, Отця Романа Каспрішина, Незалежності пагадую, що відповідно до абз.2

15.05.2017 199/84

п.2.3 Порядку ведення словників Державного реєстру прав на нерухоме майно, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 06.07.2012 №1014/5 (далі - Порядок), інформація до словника іменованих об'єктів та словника вулиць вноситься на підставі повідомлення органу місцевого самоврядування, оформленого відповідно до законодавства, на території адміністративно-територіальної одиниці якого розташовані відповідні вулиці або іменовані об'єкти, до якого додається копія відповідного рішення щодо найменування (перейменування) вулиці або найменування (перейменування), уточнення, зміни, ліквідації тощо іменованого об'єкта, а не рішення про привласнення адрес мікрорайону.

Крім цього, звертаю Вашу увагу, що станом на сьогоднішній день, у словнику вулиць по смт. Рудне уже міститься запис < вул. Кармелюка У. >.

Отже, прошу проаналізувати викладену інформацію, та, у разі необхідності внесення інформації до словників Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, надіслати на адресу Філії відповідні повідомлення, оформлені з дотриманням ними Порядку.

Директор філії

I.S. Дейнека

Рішення Рудненської селищної ради від 17. 09. 2017 р.

МІНІСТЕРСТВО ІЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО
 «НАЦІОНАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ»
 ЛЬВІВСЬКА ФІЛІЯ

79035, м. Львів, вул. Зелена, 149 то
 E-mail: inbox@lv.nais.gov.ua

тел./факс: (032) 234-92-82

від "17" "09" 2017 р.
 вих. № 355/2017-22/11

Рудненському
 селищному голові
 Форманчуку І.
 вул. Короленка, 1,
 смт. Рудно, м. Львова
 79493

У зв'язку із отриманням Вашого листа від 16.08.2017 №598/вих щодо внесення до Словника Державного реєстру нерухомого майна відомостей про присвоєння назв вулицям, Львівська філія державного підприємства «Національні інформаційні системи» повідомляє наступне.

Відповідно до інформації, викладеної у рішенні Рудненської селищної ради Залізничного району м. Львова від 21.07.2017 №531 „Про присвоєння назв проєктованим вулицям мікрорайону „Старе Рудно” обмеженого вул. М.Вербицького, вул.І.Мазепи та вул. Лесі Українки в смт.Рудне, згідно затверджених детальних планів території мікрорайону „Старе Рудне” обмеженого вул. М.Вербицького, вул.І.Мазепи та вул. Лесі Українки в смт.Рудне”, що було долучено до Вашого листа та відповідно до самого листа, зазначені вулиці знаходяться на території мікрорайону „Старе Рудно” Рудненської селищної ради Залізничного району м. Львова.

Таким чином, прошу взяти до уваги викладену інформацію та повідомити, чи вулиці Героїв Небесної Сотні, імені О.Кушнір, імені Отця Романа Каспрішина та Незалежності є повоствореними вулицями в населеному пункті (та надати підтверджуючий документ), чи, все-таки, дані вулиці розташовані за межами населеного пункту на території Рудненської селищної ради Залізничного району м. Львова. Щодо вказаних у рішенні назв вулиць з приставками „імені” прошу уточнити чи приставка є складовою частиною назви вулиці.

Одночасно нагадую, що відповідно до абз.2 п.3 Порядку ведення словників Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 06.07.2012 №1014/5 (надалі – Порядок) інформація до словника іменованих об'єктів та словника вулиць вноситься на підставі повідомлення органу місцевого самоврядування, оформленого відповідно до законодавства, на території адміністративно-територіальної одиниці якого розташовані відповідні вулиці або іменовані об'єкти, до якого додається копія відповідного рішення щодо найменування (перейменування) вулиці або найменування (перейменування), уточнення, зміни, ліквідації тощо іменованого об'єкта.

17.09.2017 355/11

Відповідно до п. 4.1, 4.3 Порядку внесення інформації до Словника вулиць здійснюється на підставі повідомлення у якому мають міститися такі відомості:

- назва вулиці;
- місце розташування вулиці (для вулиці в населеному пункті: область, район, населений пункт).

До повідомлення органу місцевого самоврядування щодо внесення інформації до словника вулиць або щодо внесення змін до інформації, що міститься у словнику вулиць, додається копія належно оформленого рішення/розпорядження органу місцевого самоврядування про найменування (перейменування, уточнення назв тощо) вулиці.

Отже, прошу проаналізувати викладену інформацію, та, у разі необхідності внесення інформації до словника вулиць Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, надіслати на адресу Філії відповідні повідомлення, оформленого з дотриманням вимог Порядку.

Директор філії

I.S. Дейнека

Рішення Рудненської селищної ради від 29. 12. 2017 р.

УКРАЇНА
РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
Задіничного району м. Львова
2-класове шкільне 5-сесії 7-демократичного скликання

РІШЕННЯ №712

від 29 грудня 2017 року

Про внесення змін у рішення №321
від 24.02.2017р. «Про присвоєння назв
вулиць в ОК ДСТ «Росинка», що
знаходиться на території смт.Рудне

Враховуючи рішення виконавчого комітету №100 від 24.11.2016р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та статки, передбачені Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила внести зміни в рішення №321 від 24.02.2017р. «Про присвоєння назв вулиць в ОК ДСТ «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне», та викласти його в такій редакції:

1. Присвоїти в обслуговуючому кооперативі «дачно-садівниче товариство» «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне, назви вулиць: вулиця Героїв України; вулиця Марка Вовчка; вулиця Леся Курбаса в смт.Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назв вулиць в Обслуговуючому кооперативі «дачно-садівниче товариство» «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне.
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
КОПІЯ
ВІДПОВІДАЄ ОРІГІНАЛУ
21. 06 20 18
Т. урши КС.

УКРАЇНА
 РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
 Західного району м. Львова
 2-пленарне засідання 5-сесії 7-демократичного скликання

РІШЕННЯ №713

від 29 грудня 2017 року

Про внесення змін в рішення №320
 від 24.02.2017р. «Про присвоєння назви
 вулиці в ОК СТ «Беркут», що
 знаходиться на території смт.Рудне»

Враховуючи рішення виконавчого комітету №99 від 24.11.2016р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та стаття, керуючись Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності (імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила внести зміни в рішення №320 від 24.02.2017р. «Про присвоєння назви вулиці в ОК СТ «Беркут», що знаходиться на території смт.Рудне», та викласти його в такій редакції:

1. Присвоєти в Обслуговуючому кооперативі «Садівниче товариство «Беркут», що знаходиться на території смт.Рудне, назву вулиці: вулиця Героїв Майдану в смт.Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назви вулиці в Обслуговуючому кооперативі «Садівниче товариство «Беркут», що знаходиться на території смт.Рудне.
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

УКРАЇНА
РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
Залізничного району м. Львова
2-денарне засідання 5-ї сесії 7-го демократичного селищного
РІШЕННЯ №714

від 29 грудня 2017 року

Про присвоєння назв вулиць
в обслуговуючому кооперативі
садово-городнє товариство «Троянда»,
що знаходиться на території смт. Рудне

Розглянувши заву обслуговуючого кооперативу «садово-городнє товариство» «Троянда» від 17.07.2017р. №4-657, архівуючи рішення виконавчого комітету №41 від 10.08.2017р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та статті, керуючись Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичних особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила:

1. Присвоїти в обслуговуючому кооперативі «садово-городнє товариство» «Троянда», що знаходиться на території смт. Рудне, назву вулиці: вулиця Трояндова в смт. Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назви вулиці в обслуговуючому кооперативі «садово-городнє товариство» «Троянда», що знаходиться на території смт. Рудне
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

Львівська обласна рада
КОМІТЕ

ВЕДОМСТВО ОРГАНІЗАЦІЇ

УКРАЇНА

21 06 20 18

РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА

Садівничого району м. Львова

Сесія 7-демократичного скликання

РІШЕННЯ №715

від 29 грудня 2017 року

Про присвоєння назв вулиць
в обслуговуючому кооперативі
садівничого товариства співвласників
«Діброва», що знаходиться
на території смт. Рудне

Розглянувши заяву Обслуговуючого кооперативу садівничого товариства співвласників «Діброва» від 07.07.2017р. №С-629, враховуючи рішення виконавчого комітету №42 від 10.08.2017р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та етики, керуючись Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила:

1. Присвоїти в Обслуговуючому кооперативі садівничого товариства співвласників «Діброва», що знаходиться на території смт. Рудне, назви вулиць: вулиця Остапа Вишні, вулиця Максима Залізняка, вулиця Григорія Каденюка в смт. Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назви вулиць в Обслуговуючому кооперативі садівничого товариства співвласників «Діброва», що знаходиться на території смт. Рудне
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

УКРАЇНА
РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
Заліщицького району м. Львова
2-пленарне засідання 5-сесії 7-демократичного скликання

РІШЕННЯ №712

від 29 грудня 2017 року

Про внесення змін в рішення №321
від 24.02.2017р. «Про присвоєння назв
вулиць в ОК ДСТ «Росинка», що
знаходиться на території смт.Рудне

Враховуючи рішення виконавчого комітету №100 від 24.11.2016р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та етики, керуючись Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила внести зміни в рішення №321 від 24.02.2017р. «Про присвоєння назв вулиць в ОК ДСТ «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне», та викласти його в такій редакції:

1. Присвоїти в обслуговуючому кооперативі «дачно-садівниче товариство» «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне, назви вулиць: вулиця Героїв України; вулиця Марка Вовчка; вулиця Леся Курбаса в смт.Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назв вулиць в Обслуговуючому кооперативі «дачно-садівниче товариство» «Росинка», що знаходиться на території смт.Рудне.
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

Рішення Рудненської селищної ради від 11. 06. 2020 р. (№1540)

УКРАЇНА
РУДНЕНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
Залізничного району м. Львова
2-пленарне засідання 10-сесії 7-демократичного скликання

РІШЕННЯ №1540

від 11 червня 2020 року

Про присвоєння назв вулиць
в обслуговуючому кооперативі
садівничого товариства
«Ватра», що знаходиться
на території смт.Рудне

Розглянувши заяву обслуговуючого кооперативу садівничого товариства «Ватра» від 22.08.2019 №Г-844, враховуючи рішення виконавчого комітету №84 від 02.09.2019р., висновок постійної депутатської комісії з питань законності депутатської діяльності, та етики, керуючись Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Законом України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», сесія Рудненської селищної ради вирішила:

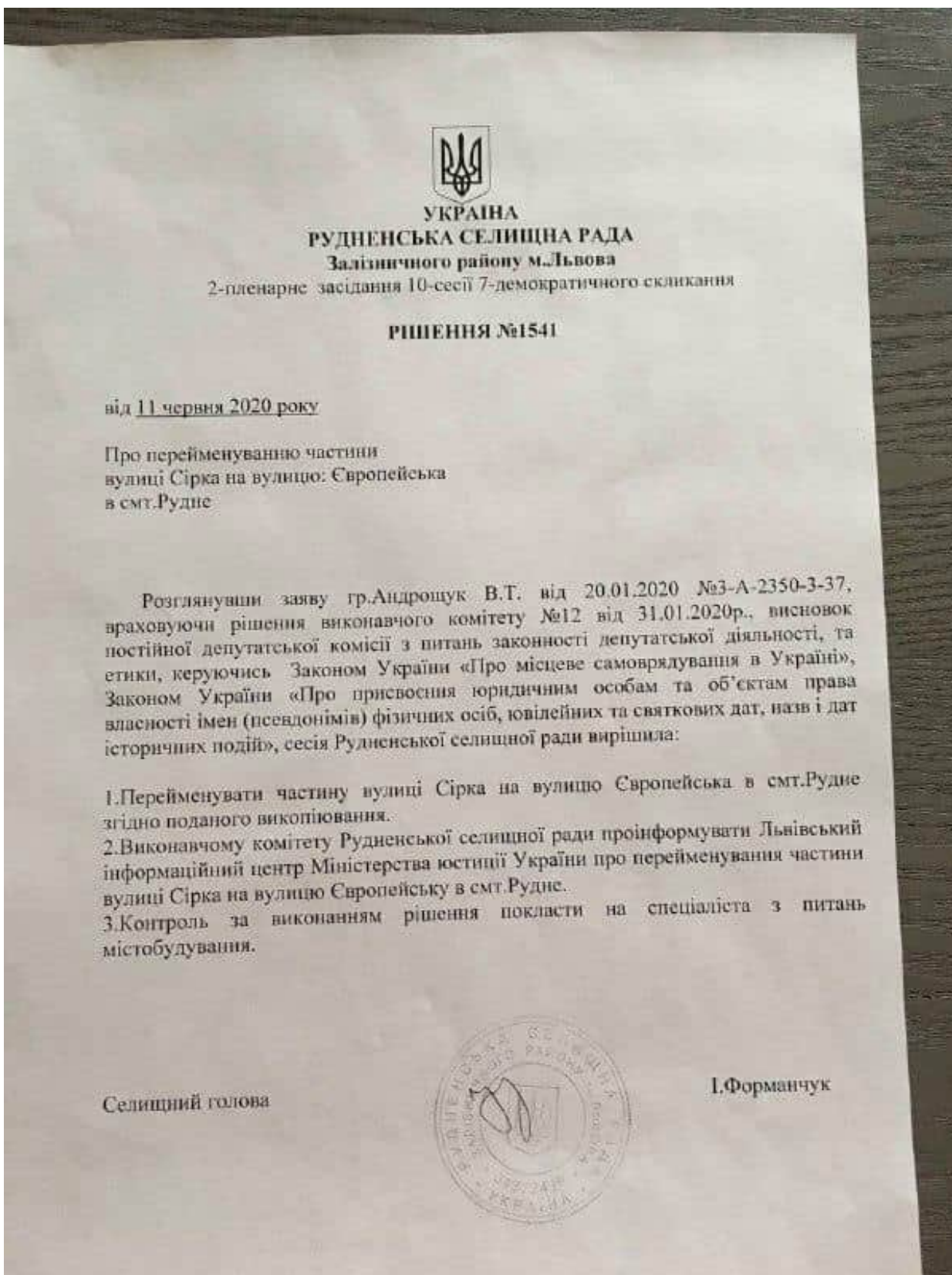
1. Присвоїти в Обслуговуючому кооперативі садівничого товариства «Ватра», що знаходиться на території смт.Рудне, назву вулиці: вулиця Дачна в смт.Рудне.
2. Виконавчому комітету Рудненської селищної ради проінформувати Львівський інформаційний центр Міністерства юстиції України про присвоєння назви вулиць в Обслуговуючому кооперативі садівничого товариства «Ватра», що знаходиться на території смт.Рудне
3. Контроль за виконанням рішення покласти на спеціаліста з питань містобудування.

Селищний голова

І.Форманчук

Рішення Рудненської селищної ради від 11.06.2020 р. (№1541)

Загальний список вулиць (без внесення змін 2020р.)

2

Перелік вулиць, які передаються Залізничній станції
для утримання вулично-дорожньої мережі

№ з/п	Назва вулиці	Протяжність, км	Усереднена ширина, м	Площа, кв. м	
					смт. Рудно
+ 1.	Володимира Великого	0,225	6	1350	
+ 2.	Галицька	2,125	3,8	7757	
+ 3.	Міцкевича	0,504	4	2016	
+ 4.	Л. Українки	2,1	6	12300	
+ 5.	Вербицького	1,92	6	5760	
+ 6.	Лисенка	0,36	7	2520	
+ 7.	Шевченка	2,15	7	15050	
+ 8.	Шептицького	0,87	6,6	5202	

9.	Грушевського	2,1	9,3	18690	а
10.	Мазепи	1,015	4,2	8526	п
11.	Огієнка	0,64	6,9	4380	а
12.	Лісна Бічна	1,003	4,8	4815	а
13.	Лісна	1,6	4	6400	п
14.	Польова	1,104	3,2	3533	п
15.	Зелена	0,144	3	432	п
16.	22-січня	0,144	3	432	п
17.	Озерна	0,241	3	723	а
18.	Богуна	0,185	3,2	592	а
19.	Б. Хмельницького	0,21	3,8	798	а
20.	Менделєєва	0,211	3,4	718	а
21.	Стуса	0,564	4,1	2312	а
22.	І. Франка	0,228	4,6	1049	п
23.	Підгірянки	0,312	5,2	1623	п
24.	Короленка	0,324	3,8	1231	п
25.	О. Невського	0,4	3,5	1400	п
26.	Наливайка	0,23	5,5	1265	а
27.	Лугова	0,11	3,1	341	п
28.	Коротка	0,163	3	489	п
29.	Соснівка	0,202	3	606	п
30.	Весняна	0,264	4,6	1215	п
31.	Січнева	0,288	3	864	п

32.	Вузька	0,432	2,9	1253
33.	Нагірних	0,576	4,7	2707
34.	С. Петлюри	0,464	3,2	1485
35.	Юнацька	0,53	4,7	2491
36.	Новоселів	0,541	5,8	3138
37.	Пилявського	0,425	4,4	1870
38.	Кам'яна	0,355	4,5	1598
39.	Купера	0,096	3,9	375
40.	Сполучна	0,605	4,1	2481
41.	Івасюка	0,352	6	2120
42.	Гагаріна	0,361	3,1	1119
43.	С. Бандери	0,361	3,1	1119
44.	Залізнична	1,016	3,2	3252
45.	Сагайдачного	0,296	4	1184
46.	Ягідна	0,466	3,1	1445
47.	Космонавтів	0,4	5	2000
48.	Квіткова	0,384	10,5	4032
49.	Вишенського	0,415	8,1	3362
50.	Драгоманова	0,336	10	3360
51.	Вишнева	0,406	9,8	3979
52.	Садова	0,235	3,8	893
53.	Виїзна	0,204	3,4	694
54.	Дитяча	0,984	6	5904
55.	Б. Лепкого	0,182	2,9	528
56.	Я. Мудрого	0,168	5,4	907
57.	Пилипа Орлика	0,154	3,2	493
58.	Героїв Крут	0,33	4,1	1353

59.	Папи Римського Іоана Павла II	0,969	4,2	2924	грунто
60.	Миру	2,424	6	14544	асфал
61.	Сірка	0,36	7,2	2592	грунто
62.	Виговського	0,288	5,8	1671	грунто
63.	Марченка	0,3	5,8	1740	грунто
64.	Р. Шухевича	0,888	5,3	4707	грунто
65.	Є. Коновальця	0,99	6,3	6237	грунто
66.	Й. Сліпого	0,6	6	3600	бруківк
67.	Шашкевича	0,672	6	4032	грунто
68.	Полуботка	0,276	6	1656	грунто
69.	Яворницького	1,968	6	11808	грунто
70.	І. Білозіра	0,408	7	2856	грунто
71.	Героїв УПА	0,552	6,8	3754	грунто
72.	Волошина	0,096	3,7	356	грунто
73.	Петрушевича	0,084	6,2	521	грунто
74.	Браницького	0,072	6,2	447	бруківк
75.	В. Чорновола	0,816	3	2448	грунто
76.	Я. Стецька	0,12	6,1	732	грунто
77.	Устима Кармелюка	0,312	6	1872	грунто
78.	Піскова	0,83	3,8	3154	асфальт
79.	Коперника	0,448	3,4	1523	грунто
80.	Джерельна	0,168	3	504	грунто
81.	Довбуша	0,072	7,1	511	грунто
82.	Підкови	0,132	3	396	грунто
83.	Бічна Піскова	0,288	4,1	1181	грунто
84.	Княжа	0,24	6	1440	грунто

85.	Героїв Небесної Сотні	0,35	6	2100
86.	О. Кушнір	0,291	6	1746
87.	Незалежності	0,097	6	582
88.	інші проїзди	4,8	5	24000
89.	Бічна Садова			
90.	О.Р. Каспришина			
91.	Європейська			
	Всього:	52,921		275165

Керуючий справами виконкому

Віза

В. о. директора департаменту
міської агломерації